

ศึกษาศาสตร์บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ : กรณีศึกษาเรื้อตรัสวิทย์ แก้วระมัด

ปริญญาานิพนธ์
ของ
พันธมนัส ภูริธร

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชามานุษยวิทยากวีวิทยา

มกราคม 2557

ศึกษาศาสตร์บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ : กรณีศึกษาเรื้อรังสุวิทย์ แก้วระมัด

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชามานุษยดุริยางควิทยา

มกราคม 2557

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ศึกษานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรบัณฑิตไทย : กรณีศึกษาเรื้อตรัสุวิทย์ แก้วกระมล

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชามานุษยวิทยามหาวิทยาลัย

มกราคม 2557

พันธมนัส ภูริธรร. (2557). **ศึกษานุกรมปัญญาครุฑนครไทย : กรณีศึกษาเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล.**

ปริญญาานิพนธ์ ศป.ม. (มานุษยวิทยายาควิทยา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม : รองศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา

อินทรสุนานนท์, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รุจี ศรีสมบัติ.

การศึกษานุกรมปัญญาครุฑนครไทย : กรณีศึกษาเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล มีจุดมุ่งหมายของการค้นคว้าวิจัย คือ 1. เพื่อศึกษาประวัติของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล 2. เพื่อศึกษานุกรมปัญญาครุฑนครไทยที่สร้างสรรค์ขึ้นของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ทางด้านมานุษยวิทยายาควิทยา

จากการศึกษาค้นคว้า โดยการรวบรวมเอกสารตำราวิชาการที่เกี่ยวข้องและการสัมภาษณ์เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ได้ผลสรุป ดังนี้ เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล (มีชื่อเดิมว่า สอิ่ง แก้วกระมล) เป็นชาวจังหวัดอ่างทอง เป็นบุตรคนที่ 1 ของนายเอก แก้วกระมล กับนางซ้วน แก้วกระมล การศึกษาจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 ที่โรงเรียนวัดบ้านอิฐ จังหวัดอ่างทอง และในปี พ.ศ. 2485 จึงได้เข้าศึกษาต่อจนจบที่โรงเรียนช่างไม้ สมรสกับนางแจ้ว สุขดี

เรือตรีสุวิทย์รับราชการที่กองดุริยางค์ทหารเรือจนเกษียณอายุราชการ ทั้งยังเป็นอาจารย์ประจำและอาจารย์พิเศษให้แก่สถาบันการศึกษาต่างๆ เช่น มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี เรือตรีสุวิทย์ ได้รับพระราชทานปริญญาศิลปศาสตร มหาบัณฑิตกิตติมศักดิ์ สาขาวิชาดนตรีไทย จากมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร และได้ถึงแก่กรรมเมื่อวันที่ 26 สิงหาคม 2556

ด้านดนตรีเรือตรีสุวิทย์ เป็นผู้ที่มีความสามารถในด้านดนตรี และการผลิตกล่องใส่เครื่องดนตรี โดยเรือตรีสุวิทย์ได้สั่งสมความรู้จากครูดนตรีหลายท่าน ดังนี้ ครูเอก แก้วกระมล หมื่นตันตริการเจนจิตร (สาย ศศิผลิน) ครูเทียบ คงลายทอง ครูเฉลิม บัวทั้ง ครูประยงค์ รามวงศ์ และยังได้รับความรู้ทางด้านดนตรีสากลเพิ่มขึ้นจากเรือเอกสุดแสง เศษสุด และนาวาเอกภิญโญ เพ็งสำรว

จากการศึกษานุกรมปัญญาของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล นุกรมปัญญาเดิม ได้รวบรวมและบันทึกโน้ตเพลงที่เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ได้สืบทอดมาจากครูเอก แก้วกระมล หมื่นตันตริการเจนจิตร (สาย ศศิผลิน) ครูเทียบ คงลายทอง และ ครูเฉลิม บัวทั้ง

การผลิตกล่องใส่เครื่องดนตรีทำจากไม้อัด ตามขนาดเครื่องดนตรีให้เหมาะสมกับขนาดกล่องภายนอกติดหนังเทียม ภายในประกอบด้วยโฟมบุภายในกล่องและเจาะช่องตามเครื่องดนตรีที่ต้องการใส่ หลังจากนั้นภายในใช้กัมมะหยี่ในการหุ้มทับอีกชั้นเป็นอันเสร็จในขั้นตอนสุดท้าย

หลักการสอนเป่าปี่เบื้องต้นของเรือดรีสุวิทย์ แก้วระมล ได้ยึดหลักการสอนแบบตัวต่อตัว โดยการสาธิตให้ดู จะให้ฝึกปฏิบัติให้ถูกต้องโดยการเป่าแต่ละเสียงนั้นจะต้องรู้จักการเปิด – ปิดนิ้วทำเสียงและการใช้ลิ้น ใช้ลมแล้วก็เริ่มเรียนเพลงตาม ลำดับโดยมีบทเพลงเบื้องต้นในการเรียนเริ่มแรก คือ เพลงตะลุ่มโปง ชั้นเดียว

THAI MUSIC MASTER' S WISDOM : A CASE STUDY OF
SUB.LT SUWIT KAEWKRAMOL

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Fine Arts Degree in Ethnomusicology
at Srinakharinwirot University

January 2014

Phantamanat Phuritorn. (2014). **The Thai music Master's wisdom : A case study of Sub.It Suwit Kaewkramol**. Master thesis, M.F.A. (Ethnomusicology). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee : Assoc. Prof.Dr. Kanchana Intarasunanont. Asst. Prof . Dr. Rujee Srisombat.

The purposes of this research ,The Thai music Master's wisdom : A case study of Sub.It Suwit Kaewkramol,are 1. To study biography of Sub.It Suwit Kaewkramol 2. To study wisdom of Sub.It Suwit Kaewkramol. This was a qualitative research in the field of Ethnomusicology.

From this study, by reviewing literature, related documents, and interviewing with Sub.It Suwit Kaewkramol, it concludes that: Sub.It Suwit Kaewkramol (former name Saing Kaewkramol) . His home town is Angthong Province. He is the first child of Mr.Ake Kaewkramoland Mrs. Suan Kaewkramol. He finished his Prathom Suksa 7 at Watbanit School, Angthong ,and graduated in 1948 at Chang maiy school.He married with Mrs.Jaew Sukkati in 1958.

Sub.It Suwit frequent lecturer in many educational academic for example ,Kasetsart University, Phanakhon Rajabhat University and Rajamangala University of Technology Thanyaburi. Sub.It Suwit the second is an honorary degree graduate education from Phanakhon Rajabhat University he passed away on 26 August 2013.

Sub.It Suwit is talented in music and Instrument manufacture boxes. Sub.It Suwit had learned from teachers talented Kru Ake Kaewkramol, Muen Tantrikarnjanejit (Sai Sasipalin), Kru Teab Konglaythong, Kru Chaleam Buatang, Kru Prayong Rammavong and And knowledge of music from Lieutenant Sudsawang Setsud and Capt Pinyo Pengsamruay.

The study result of Thai wisdom of Sub.It Suwit Kaewkramol:Traditional wisdom: A collection of Sub.It Suwit Kaewkramol notation of has been done by gathering and recording, especially those which have been transmitted from Kru Ake Kaewkramol, Muen Tantrikarnjanejit (Sai Sasipalin), Kru Teab Konglaythong and Kru Chaleam Buatang

Instrument manufacture boxes made of plywood. The box has a rectangle with the size of the instrument. The outside is covered with artificial leather. Inside has foam which make space for the instrument. The last covered with velvet on foam.

Basic principles taught of blow a pipe of sublieutenant Sub.It Suwit Kaewkramol is man to man and demonstration. Start learning the student learn about how to use fingers before piping scores. The first song for to learn is Thaloom-Pong nueng chan song.

ปริญญาานิพนธ์

เรื่อง

ศึกษานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรบัณฑิตไทย : กรณีศึกษาเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล

ของ

พันธมนัส ภูริธรร

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขามานุษยดุริยางควิทยา

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คนบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

วันที่ เดือน มกราคม พ.ศ. 2557

อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

..... ที่ปรึกษาหลัก ประธาน

(รองศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา อินทรสุนานนท์) (รองศาสตราจารย์ ดร.มานพ วิสุทธิแพทย์)

..... ที่ปรึกษาร่วม กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รุจี ศรีสมบัติ) (รองศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา อินทรสุนานนท์)

..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รุจี ศรีสมบัติ)

..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เฉลิมพล งามสุทธิ)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญาานิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ได้ด้วยดีเพราะผู้วิจัยได้รับความกรุณาอย่างสูงจาก รองศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา อินทรสุนานนท์ ประธานควบคุมปริญญาานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ รุจี ศรีสมบัติ กรรมการควบคุมปริญญาานิพนธ์ ผู้ให้คำปรึกษาแนะนำ ตรวจแก้ไขปริญญาานิพนธ์ฉบับนี้จนเสร็จสมบูรณ์

ขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.มานพ สุทธิแพทย์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เฉลิมพล งามสุทธิ กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม ที่ได้กรุณาแนะนำผู้วิจัยให้มีความชัดเจนและความเข้าใจในการทำวิจัยครั้งนี้มากยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณครอบครัวแก้วกระมล ที่ให้ความอนุเคราะห์ข้อมูลในเรื่องต่างๆ ในการทำการวิจัยในครั้งนี้ให้แก่ผู้จัดทำ

ขอขอบคุณ พ.จ.อ.นคร แถมมี จ.อ.สุวรรณ ศาสตราจารย์ คุณครูสิงห์ สังกัด นายภูริศ ขาวปลี้ม ที่ให้ความอนุเคราะห์ในด้านข้อมูลต่างๆ

ขอขอบพระคุณ ครอบครัววัชรวิทย์ ที่เป็นแรงผลักดันให้เกิดความมุ่งมั่น ตั้งใจในการทำปริญญาานิพนธ์ ตลอดมา

ขอขอบคุณผอ.ณรงค์ ผิวอ่อน ผู้อำนวยการสถานศึกษาโรงเรียนเมืองพัทธยา 3 (วัดสว่างฟ้า พุทธอาราม) รวมถึงคณะครูที่ให้การสนับสนุนและส่งเสริมในด้านการเรียน อำนวยความสะดวกในด้านต่างๆ ให้แก่ผู้วิจัย

ขอขอบคุณกัลยาณมิตรทุกท่าน รวมถึงเพื่อนร่วมชั้นเรียนมานุษยวิทยา ปี 2554 ที่คอยช่วยเหลือและเป็นกำลังใจให้แก่ผู้วิจัยเสมอมา

ท้ายที่สุดนี้ คุณประโยชน์ที่ได้จากปริญญาานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบแด่เรื่อตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ครูผู้ให้ความรู้และความเมตตา รวมถึงบูรพาจารย์ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้ในแขนงต่างๆ ให้แก่ผู้วิจัย และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการทำปริญญาานิพนธ์นี้ทุกท่าน

พันธมนัส วัชรวิทย์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการค้นคว้าวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	4
ข้อตกลงเบื้องต้น.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
กรอบแนวคิดการวิจัย.....	6
2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการค้นคว้าวิจัย.....	7
เอกสารตำราวิชาการ บทความ และวารสาร.....	7
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	12
3 วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	17
ขั้นค้นคว้ารวบรวมข้อมูล.....	17
ขั้นเก็บข้อมูลภาคสนาม.....	17
ขั้นเรียบเรียงข้อมูล.....	18
ขั้นวิเคราะห์ข้อมูล.....	18
ขั้นสรุปผลการวิจัย.....	19
4 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	20
ประวัติส่วนตัวของเรื่อตรีสุวิทย์ แก้วกระมล.....	20
ประวัติการศึกษา.....	29
ประวัติการทำงาน.....	30
ประวัติทางด้านด้านดนตรี.....	31
ผลงานทางด้านดนตรี.....	35
รางวัลเกียรติคุณที่ได้รับ.....	43

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4	
ภูมิปัญญาทางดนตรีของ เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล.....	45
ด้านการรวบรวมและบันทึกโน้ตเพลง	
เพลงที่ได้สืบทอดมาจากครูเอก แก้วกระมล.....	45
เพลงที่ได้สืบทอดมาจากครูหมื่นตันตรีการเจนจิตร (สาย ศศิผลิน).....	59
เพลงที่ได้สืบทอดมาจากครูเทียบ คงลายทอง.....	65
เพลงที่ได้สืบทอดมาจากครูเฉลิม บัวทั่ง.....	68
เพลงที่ได้สืบทอดมาจากครูประยงค์ รามวงศ์.....	77
กรรมวิธีการผลิตกล่องใส่เครื่องดนตรี.....	77
หลักวิธีการสอนดนตรีที่ได้พัฒนาขึ้น.....	119
ขั้นตอนและวิธีการสอนเป่าปี่ใน.....	119
เทคนิคการเป่าปี่.....	120
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	121
บรรณานุกรม.....	123
ภาคผนวก.....	126
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	147

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล เมื่ออายุ 31 ปี.....	21
2 เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ในชุดฤดูหนาวขณะนั้นติดยศพันจ่าเอก.....	22
3 เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล เมื่ออายุ 82 ปี.....	22
4 นางภิจิตรา แก้วกระมล.....	23
5 นางวนิดา อมรเดชาพล.....	24
6 ครอบครัวแก้วกระมล.....	25
7 แผนที่การเดินทางไปบ้านเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล.....	26
8 ป้ายวัดอัมพวาก่อนถึงซอยเข้าบ้าน.....	27
9 ซอยเข้าบ้านของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล.....	27
10 ทางเข้าบ้านของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล.....	28
11 บริเวณบ้านของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล.....	28
12 ประตูบ้านของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล.....	29
13 เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล เมื่ออายุ 60 ปี ขณะติดยศเรือตรี.....	31
14 หมิ่นตันตริกการเจนจิตร (สาย ศศิผลิน) เป่าปี่ชวา.....	33
15 ครูเทียบ คงลายทอง (เป่าปี่ชวา).....	34
16 ครูเฉลิม บัวทั้ง.....	34
17 วงดนตรีสดสงวน.....	36
18 บรรเลงดนตรีสังคีตศาลา.....	36
19 รายการดนตรีไทยพรรณนา.....	36
20 เกณฑ์ประเมินการบรรเลงเครื่องดนตรีไทยด้านปี่พาทย์.....	38
21 เกณฑ์ประเมินการบรรเลงเครื่องดนตรีไทยด้านปี่พาทย์.....	38
22 งานมหกรรมดนตรี ประเทศเกาหลี.....	39
23 งานครบรอบ 120 ปี 3 ครูดนตรีไทย.....	39
24 บรรเลงการแสดงดนตรีไทยพื้นปี.....	40
25 บรรเลงดนตรีครูอาวูโสชายแห่งกรุงรัตนโกสินทร์.....	40
26 วงดนตรีคณะศิษย์ศรทอง บรรเลงงาน 90 ปี ครูอุ่งน บัวเอี่ยม.....	41
27 บรรเลงดนตรีครูอาวูโสแห่งกรุงรัตนโกสินทร์.....	42
28 บรรเลงดนตรีครูอาวูโสแห่งกรุงรัตนโกสินทร์.....	42

บัญชีภาพประกอบ (ต่อ)

ภาพประกอบ	หน้า
29 บรรณผลงานดนตรีไทยอุดมศึกษาครั้งที่ 39.....	43
30 รางวัลจากงานมหกรรมดนตรี ประเทศเกาหลี.....	43
31 รางวัลจากงานมหกรรมดนตรี ประเทศเกาหลี.....	44
32 รางวัลจากงานมหกรรมดนตรี ประเทศเกาหลี.....	44
33 รับพระราชทานปริญญาเกิตติมศักดิ์.....	44
34 ปริญญาเกิตติมศักดิ์.....	45
35 ครูหมื่นตันตรีการเจนจิตร (สาย ศศิผลิน).....	59
36 ครูเทียบ คงลายทอง.....	65
37 ครูเฉลิม บัวทั่ง.....	68
39 อธิบายเทคนิคทำกลอง.....	78
40 กลองที่เสร็จสมบูรณ์ (ภายนอก).....	79
41 กลองที่เสร็จสมบูรณ์ (ภายใน).....	79
42 อุปกรณ์ต่างๆ.....	81
43 อุปกรณ์ในการลือคและตักแต่ง.....	81
44 เมื่อออกจากเครื่องรัดไม้.....	82
45 ตีเส้น.....	83
46 ตัดออกแบ่งตามเส้นที่ดี.....	83
47 ตัดออกแบ่งตามเส้นที่ดี.....	83
48 ไม้ที่ถูกตัดเรียบร้อยแล้ว.....	84
49 การขัดด้วยเครื่องขัดกระดาษทราย(แบบไฟฟ้า).....	84
50 ขัดด้วยกระดาษทรายซ้ำอีกครั้ง.....	85
51 ตีตะปุ่นำร่องก่อน.....	86
52 วางไม้ 2 ชั้นให้ตรงกันเพื่อตอกตะปู้.....	86
53 ตอกตะปู้เพื่อประกอบ.....	87
54 การย่ำหัวตะปู้.....	87
55 การวัดมุมกลองให้ได้ 90 องศา.....	88
56 กาวร้อนหยอดกับร่องเพื่อยึดกลอง.....	88
57 โครงกลอง.....	89

บัญชีภาพประกอบ (ต่อ)

ภาพประกอบ	หน้า
58 หยอดกาวร้อนเพื่อเชื่อมไม้อัดกับโครงกล่อง.....	89
59 ตัดไม้อัดในส่วนที่เกินออกให้พอดีกับกล่อง.....	90
60 ติดไม้อัดกับโครงกล่องอีกด้าน.....	90
61 ชัดไม้อัดให้เรียบเนียนกับโครงให้ทั่วกล่อง.....	91
62 ใช้เครื่องมือในการเดินเส้น.....	91
63 การเดินเส้นรอบกล่อง.....	92
64 ใช้เลื่อยมือในการผ่า.....	92
65 ความแตกต่างของกล่องที่ถูกผ่าออกมา.....	93
66 กล่องที่ถูกผ่าออกเป็น 2 ส่วน.....	93
67 การไสไม้ให้เกิดความเรียบเนียน.....	94
68 หนึ่งเหลี่ยมพีวีซีที่ตัดแบ่งเรียบร้อย.....	94
69 การทากาวยาที่หนึ่งเหลี่ยมพีวีซี.....	95
70 การทากาวที่ไม้.....	95
71 หนึ่งเหลี่ยมพีวีซีหลังจากทากาว ผึ่งให้หมาดๆ.....	96
72 นำหนึ่งเหลี่ยมพีวีซีติดกับไม้.....	96
73 หนึ่งเหลี่ยมพีวีซีที่ติดเสร็จเรียบร้อย.....	97
74 ทากาวยางตามร่อง.....	97
75 การติดคิ้วทอง.....	98
76 การติดคิ้วทองทั้ง 2 ส่วน.....	98
77 ส่วนเจาะนำทางเพื่อใส่สอด.....	99
78 การใส่หูหิ้ว.....	99
79 ใส่หูหิ้ว ตัวล็อคเสร็จเรียบร้อย.....	100
80 บังใบ.....	101
81 นำบังใบมาติดด้วยผ้าริบบิ้น.....	101
82 บังใบติดกาวใสในกล่อง.....	102
83 ติดก้ามะหยี่ระหว่างกล่อง 2 ส่วน.....	102
84 โฟมรอง 1 ชั้น.....	103

บัญชีภาพประกอบ (ต่อ)

ภาพประกอบ	หน้า
85 หุ้มกำมะหยี่ในโคมยางเพื่อติดฝากล่อง.....	103
86 โคมยางที่หุ้มเรียบร้อยติดลงไปที่ฝากล่อง.....	104
87 ฝากล่องและในกล่อง.....	104
88 โคมที่ถูกตัด.....	105
89 การบุผ้ากับโคม.....	105
90 เสริมสมบูรณ์ (ข้างในกล่อง).....	106
91 กล่องที่เสริมสมบูรณ์ (ภายนอก).....	106
92 ทำนั่งการเป่าปี.....	107
93 ทำจับการเป่าปี.....	108

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ดนตรีเป็นศิลปะอย่างหนึ่งที่มนุษย์ได้สร้างสรรค์ปรุงแต่งขึ้น และเป็นเครื่องกล่อมเกลาจิตใจของมนุษย์ให้มีความเบิกบานรื่นรมย์ให้เกิดความสงบและพักผ่อน เป็นเพื่อนทางจิตใจของมนุษย์มาช้านาน ดนตรีเป็นสิ่งที่ธรรมชาติให้มาพร้อม ๆ กับชีวิตมนุษย์โดยที่มนุษย์เองไม่รู้ตัว เป็นทั้งศาสตร์และศิลป์อย่างหนึ่งที่ช่วยให้มนุษย์มีความสุข สนุกสนานรื่นเริง ช่วยผ่อนคลายความเครียดทั้งทางตรงและทางอ้อม มนุษย์ไม่ว่าจะเป็นชนชาติใดภาษาใดก็สามารถรับรู้รสชาติของดนตรีได้โดยใช้เสียงเป็นสื่อได้

ดนตรี เป็นมรดกทางศิลปวัฒนธรรมของมนุษยชาติโลก มนุษย์ทุกเผ่าพันธุ์ทุกชนชาติและทุกสังคมจะมีดนตรีซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของตนเอง มนุษย์นำดนตรีมาใช้ประโยชน์ในสังคมในด้านต่างๆ เช่น ด้านพิธีกรรม ประกอบการแสดง เพื่อการปลุกใจ เพื่อส่งสัญญาณ และเพื่อขับกล่อม ดนตรีเป็นมรดกของวัฒนธรรมที่รับใช้สังคมมนุษย์ทุกชาติ ทุกภาษา ทุกชนชั้นตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน นับได้ว่ามนุษย์เป็นผู้สร้างผลงานทางดนตรีที่มีคุณค่าเป็นอย่างยิ่ง และยังสามารถสืบสานธำรงไว้ให้เป็นมรดกทางวัฒนธรรมประจำชาติแต่ละชาติได้เป็นอย่างดี (กาญจนา อินทรสุนานนท์, 2541: 63)

ดนตรีไทยเป็นศิลปะที่อยู่คู่กับวิถีชีวิตของคนไทยมาตั้งแต่ในอดีตมี ความสัมพันธ์กับประเพณี พิธีกรรมของคนไทยตั้งแต่เกิดจนตาย เป็นเอกลักษณ์อย่างหนึ่งที่บ่งชี้ความเป็นชาติไทย ความเป็นชาติที่มีอารยธรรม มีวัฒนธรรมเก่าแก่เป็นของตนเองสืบทอดต่อๆ กันมาจนถึงปัจจุบัน แสดงให้เห็นถึงความต่อเนื่องทางวัฒนธรรมอันยาวนาน ความคิดสร้างสรรค์ของบรรพบุรุษทางดนตรีไทย ในด้านภูมิปัญญาที่สืบทอดสร้างสรรค์ เครื่องดนตรี วงดนตรี บทเพลง แนวทางการบรรเลงที่เป็นเอกลักษณ์ ตลอดจนวิธีการสืบทอดความรู้ให้กับลูกศิษย์ที่เป็นระบบแบบแผนถ่ายทอดจากรุ่นหนึ่งสู่รุ่นหนึ่ง ในการสืบทอดวัฒนธรรมทางด้านไทยนั้น ได้มีการพัฒนาเปลี่ยนแปลงรูปแบบ ไปตามสภาพแวดล้อม สังคม ความเจริญของบ้านเมืองอยู่เสมอ จึงมีการปรับปรุงสร้างสรรค์ผลงานทางดนตรีที่เป็นองค์ความรู้ใหม่เกิดขึ้น ตามความเหมาะสมของยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลง รับใช้สังคมที่เจริญก้าวหน้าทางวิทยาการอันก้าวไกล แต่อย่างไรก็ตามยังต้องอาศัยรากเดิมของวัฒนธรรมภูมิปัญญาที่ได้สืบทอดจากบรรพบุรุษมาปรับใช้อย่างเหมาะสมในปัจจุบัน เป็นรากฐานอันมั่นคงของวัฒนธรรมโดยจะทอดทิ้งไปเสียมิได้

มนุษย์ได้นำเอาคุณค่าของดนตรีมาใช้ประโยชน์มากมายทั้งในด้านการสร้างความเพลิดเพลินบันเทิงใจ และด้านพิธีกรรมที่เกี่ยวกับความเชื่อ จึงมีการจัดพิธีกรรมต่างๆ ขึ้นโดยมีดนตรีเป็นส่วนประกอบเช่น การเซ่นไหว้ การบวงสรวง การสู่ขวัญ เป็นต้น เห็นได้ว่าดนตรีมีคุณค่าต่อวิถีชีวิตการ

ดำรงชีวิตของมนุษย์หลายอย่าง จากคุณค่าของคนตรีที่สามารถใช้สนองความต้องการของมนุษย์ได้ ดังกล่าว มนุษย์ทุกชาติทุกภาษาจึงมีดนตรีเป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งในการดำรงชีวิตตามวิถีทางของตนเอง อันเป็นสาเหตุทำให้ดนตรีของท้องถิ่นแต่ละแห่งมีลักษณะเฉพาะและมีความแตกต่างกันออกไป ตามสภาพแวดล้อม และความคิดสร้างสรรค์ของชาวบ้าน (สุกิจ พลประดม. 2538: 1)

ภูมิปัญญาท้องถิ่น เป็นการสะสมขึ้นมาจากประสบการณ์ของชีวิต สังคมและในสภาพ สิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกันและถ่ายทอดสืบต่อกันมาเป็นวัฒนธรรม การดำเนินงานด้านวัฒนธรรม จึงต้องใช้ปัญญาค้นหาสิ่งที่มีอยู่แล้ว ฟันฟู ประยุกต์ ประดิษฐ์ เสริมสร้างสิ่งใหม่ บนรากฐานสิ่งเก่าที่ค้นพบนั้น นักฟันฟู นักประยุกต์และนักประดิษฐ์คิดค้นทางวัฒนธรรมพื้นบ้านเหล่านี้ มีชื่อเรียกในเวลาต่อมาว่า “ปราชญ์ชาวบ้าน” หรือ “ผู้รู้ชาวบ้าน” และสติปัญญาที่นำมาใช้ในการสร้างสรรค์นี้เรียกว่า “ภูมิปัญญาชาวบ้าน” หรือ “ภูมิปัญญาท้องถิ่น” (สำนักคณะกรรมการการวัฒนธรรมแห่งชาติ 2534: 52)

การถ่ายทอดภูมิปัญญาทางดนตรีไทย โดยครูหรือผู้ที่สืบทอดศิลปะทางดนตรีไทย โดยครูหรือผู้ที่สืบทอดศิลปะทางดนตรีไทยจึงถือเป็นส่วนสำคัญที่จะถ่ายทอดองค์ความรู้ต่างๆ ให้แก่ศิษย์สืบทอดกันมาซึ่งครูอาจารย์ในสมัยก่อนได้รับการฝึกหัดไว้ ด้วยความทรงจำเป็นพื้นฐานและด้วยเหตุนี้ครูแต่ละท่านจึงต่างมีแนวทางดนตรีที่แตกต่างกันไป บางเพลงแม้จะเป็นเพลงเดียวกันแต่ก็มักจะมีทางที่แตกต่างกันไปตามแบบของครูแต่ละคน (สุรพล สุวรรณ. 2549: 19)

การศึกษาภูมิปัญญาครูดนตรีไทยจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งที่จะศึกษาวิเคราะห์บุคคลที่มีความสามารถสูงทางดนตรีในบริบทของวิธีการศึกษา เทคนิคการบรรเลงเครื่องดนตรี การสืบทอดความรู้ให้ศิษย์ องค์ความรู้ใหม่ในการสร้างสรรค์บทเพลงของครูแต่ละท่าน และองค์ความรู้เดิมที่ครูแต่ละท่านสืบทอดมา อันจะเป็นประโยชน์ทางการศึกษาดนตรีไทยซึ่งมีการศึกษาโดยตรงอยู่ในวิชาพื้นฐานวิชา ซี่พทุกระดับตั้งแต่ระดับเด็กเล็ก ประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษา รวมทั้งศึกษาอิสระได้ตลอดชีวิต วิชาการด้านดนตรีนั้นมีส่วนช่วยให้เอกลักษณ์ของชาติด้านดนตรีดำรงอยู่ผดุงความเป็นชาติที่เจริญมีวัฒนธรรมที่เข้มแข็ง

การทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกทำการศึกษาภูมิปัญญาครูดนตรีไทย กรณีศึกษาเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ครูดนตรีไทยผู้ที่มีความสามารถในด้านดนตรีไทย เช่น การเป่าปี่ การเป่าขลุ่ย รวมถึงการทำกลองใส่เครื่องดนตรี โดยได้รับการสืบทอดภูมิปัญญามาจากบรรพบุรุษ และครูดนตรีที่มีชื่อเสียงในอดีตหลายท่าน เช่น หมื่นตันตริการเจนจิตร (สาย ศศิผลิน)คนปีในสมัยรัชกาลที่ 6 ครูเทียบ คงลายทอง ครูเฉลิม บัวท่ง ซึ่งเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล นั้นเป็นผู้ที่ถืออุดมการณ์สูงในการทำงานบำรุงศิลปวัฒนธรรมไทยและเป็นศิษย์ที่รักและเคารพครูเป็นอย่างมาก

เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ได้อุทิศตนให้กับการถ่ายทอดดนตรีไทยแก่ลูกศิษย์ จึงส่งผลให้เรือตรีสุวิทย์มีลูกศิษย์จำนวนมาก และนอกจากจะมีความสามารถในการทำกลองใส่เครื่องดนตรี(เพื่อ

จำหน่าย) การเป่าปี่ ที่ได้รับการถ่ายทอดจากบิดาและ ท่านเป็นผู้ที่สั่งสมความรู้จากบรมครูดนตรีไทย หลายท่าน ได้ต่อเพลงทางเก่าไว้เป็นจำนวนมาก และได้สืบทอดแนวทางในการบรรเลงมาจนถึง ปัจจุบัน นอกจากนี้ท่านยังมีความสามารถในด้านการบรรเลงในเครื่องดนตรีอื่น ๆ รวมทั้งการอ่านเขียน โน้ตสากล

ในปี พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ได้มอบศิลปศาสตรมหาบัณฑิตกิตติมศักดิ์ สาขาดนตรีไทย แก่เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล

ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาและรวบรวมผลงานภูมิปัญญาครู ดนตรีไทยกรณีศึกษาเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ซึ่งเป็นภูมิปัญญาของครูดนตรีที่มีความรู้ความสามารถ อย่างแท้จริง โดยข้อมูลที่น่ามาศึกษานี้ เป็นข้อมูลจากการเก็บข้อมูลภาคสนามโดยตรง ซึ่งผู้ศึกษาจะ ทำการศึกษาวิเคราะห์และนำเสนอผลการศึกษาที่ได้ให้ชัดเจนหรือใกล้เคียงมากที่สุด เพื่อเป็นแนวทาง ในการศึกษาทางด้านดนตรีไทยแก่ผู้สนใจและเป็นการอนุรักษ์สืบทอดภูมิปัญญาที่ทรงคุณค่าของ บรรพบุรุษนี้ไว้เป็นมรดกของชาติสืบไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาประวัติของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล
2. เพื่อศึกษาภูมิปัญญาทางดนตรีของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล

ความสำคัญของการค้นคว้าวิจัย

ภูมิปัญญาของครูดนตรีที่ได้สืบทอดสร้างสรรค์ผลงานขึ้นมีความสำคัญอย่างยิ่ง ในบริบทของ ดนตรี การศึกษาภูมิปัญญาครูดนตรีนั้นจะได้ทราบกลวิธีการสืบทอดของครูดนตรี ค่านิยมและความ เชื่อในการเรียนการสอน เทคนิคการบรรเลงดนตรี องค์ความรู้เดิมที่ครูดนตรีไทยได้สืบทอดมา องค์ ความรู้ใหม่ที่ครูดนตรีไทยได้พัฒนาสร้างสรรค์ขึ้น ซึ่งนำมาปรับใช้ในการเรียนการสอนทางดนตรีไทย ปัจจุบัน เป็นแนวทางในการศึกษาวิชาการด้านดนตรีซึ่งมีส่วนช่วยให้เอกลักษณ์ของชาติด้านดนตรี ดำรงอยู่ผดุงความเป็นชาติที่เจริญมีวัฒนธรรมที่เข้มแข็ง

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการศึกษาค้นคว้าในด้านต่างๆดังต่อไปนี้

1. ประวัติของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ที่ศึกษาได้แก่ ประวัติส่วนตัว ประวัติการศึกษา

ประวัติการทำงาน ประวัติทางด้านดนตรี ผลงานด้านดนตรี และรางวัลเกียรติคุณที่ได้รับ ซึ่งในการเก็บข้อมูลครั้งนี้ได้จากการเก็บข้อมูลภาคสนาม จากการสัมภาษณ์ เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ครอบครัวแก้วกระมลและลูกศิษย์

2. ภูมิปัญญาครูดนตรีไทยของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ในการเก็บข้อมูลครั้งนี้ได้จากการเก็บข้อมูลภาคสนามในการบรรเลงดนตรีในงานดนตรีไทยอุดมศึกษาครั้งที่ ๓๙ ของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล และจากการเก็บรวบรวมโน้ตเพลงไทยของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การศึกษาประวัติและวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับครูดนตรีไทยจะได้รับประโยชน์หลายด้านจากบริบทดังนี้

1. ได้ทราบประวัติของครูดนตรีแต่ละท่าน สายตระกูล สายของครูดนตรี ศิษย์ของครูดนตรีแต่ละท่าน เกียรติคุณและที่มาแห่งเกียรติคุณ การศึกษาดนตรี
2. ได้ทราบภูมิปัญญาของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ในการเรียนด้านดนตรี เทคนิคการบรรเลงต่างๆที่ใช้กับเครื่องดนตรี รวมถึงผลงานการสร้างกล่องใส่เครื่องดนตรี
3. ได้ทราบวัฒนธรรมต่างๆ ที่เกี่ยวกับครูดนตรีแต่ละท่าน อาทิ พิธีกรรมที่เกี่ยวข้องในการรับศิษย์ การไหว้ครูดนตรีไทย เทคนิคการสอนดนตรีของครูแต่ละท่าน ค่านิยมที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนด้านดนตรีและการบรรเลงแสดงในโอกาสต่างๆ ในครูแต่ละท่าน การอนุรักษ์เพลงเก่า (เพลงโบราณ) ของครูแต่ละท่าน เทคนิคใหม่ที่ใช้กับเครื่องดนตรีแต่ละประเภท ตลอดจนการแต่งเพลงขึ้นใหม่ของครูแต่ละท่าน เป็นต้น
4. เป็นการบันทึกหลักฐานทางวิชาการ ในการศึกษาทางด้านดนตรีไทย เพื่อเป็นประโยชน์ในการศึกษารวมทั้งยังเป็นการรักษามิให้สูญหายไปตามกาลเวลา

ข้อตกลงเบื้องต้น

ผู้วิจัยกำหนดข้อตกลงเบื้องต้นในการวิจัย ดังนี้

1. การศึกษาประวัติและภูมิปัญญาเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ศึกษาโดยการเก็บข้อมูลภาคสนาม การสัมภาษณ์ การสังเกตการณ์จริง และข้อมูลที่มีผู้บันทึกไว้
2. การบันทึกทำนองเพลง ผู้วิจัยใช้วิธีถอดไฟล์เสียงจากเครื่องบันทึกเสียงโดยบันทึกเป็นโน้ตเพลงไทย

นิยามศัพท์เฉพาะ

กลวิธี หมายถึงวิธี การต่างๆโดยอาศัยความรู้ความชำนาญที่จะทำให้งานสำเร็จลุล่วงไปตามที่ได้กำหนดไว้

การแหบ หมายถึง การเป่าปี่ให้เกิดเสียง โดยการใช้ลมแรงกว่าลมธรรมดา โดยที่ตำแหน่งของนิ้วต่างๆอยู่เหมือนกับการเป่าเสียงดีด

ภูมิปัญญา หมายถึง ผลงานสร้างสรรค์จากความคิดของมนุษย์ที่ก่อให้เกิดประโยชน์ในด้านต่างๆ แก่บุคคล ชุมชนและประเทศชาติ

ครูดนตรีไทย หมายถึง ผู้ที่ยกย่องให้เป็นครูและได้ทำการสอนมีลูกศิษย์ยอมรับการสอนทางด้านดนตรีไทย

ทาง หมายถึง แนวทางการบรรเลงเครื่องดนตรีแต่ละชนิดที่มีรูปแบบจังหวะและทำนองเฉพาะ มีการบันทึกเป็นโน้ตแบบต่างๆ

ทางเดี่ยว หมายถึง ทำนองเพลงที่มีผู้คิดประดิษฐ์ขึ้นให้มีความพิเศษด้วยเทคนิคต่างๆเพื่อให้เกิดความประณีต งดงาม ไพเราะยิ่งขึ้น โดยใช้ความสามารถของผู้ประพันธ์ทางเดี่ยวและผู้บรรเลงที่ต้องมีประสบการณ์สูง

ท่อน หมายถึง สัดส่วนของเพลงที่แบ่งไว้ชัดเจนบางเพลงอาจมีท่อนเดียวหรือหลายท่อน เทคนิคการบรรเลง หมายถึง วิธีการบรรเลง ซึ่งเป็นการบรรเลงที่ผู้บรรเลงจะได้รับการถ่ายทอดจากครูผู้สอน หรือการทดลองจนเกิดความชำนาญ

ต่อเพลง หมายถึง วิธีการเรียนดนตรีโดยครูผู้สอน จะต่อเพลงให้เป็นวรรคๆจนจบเพลง

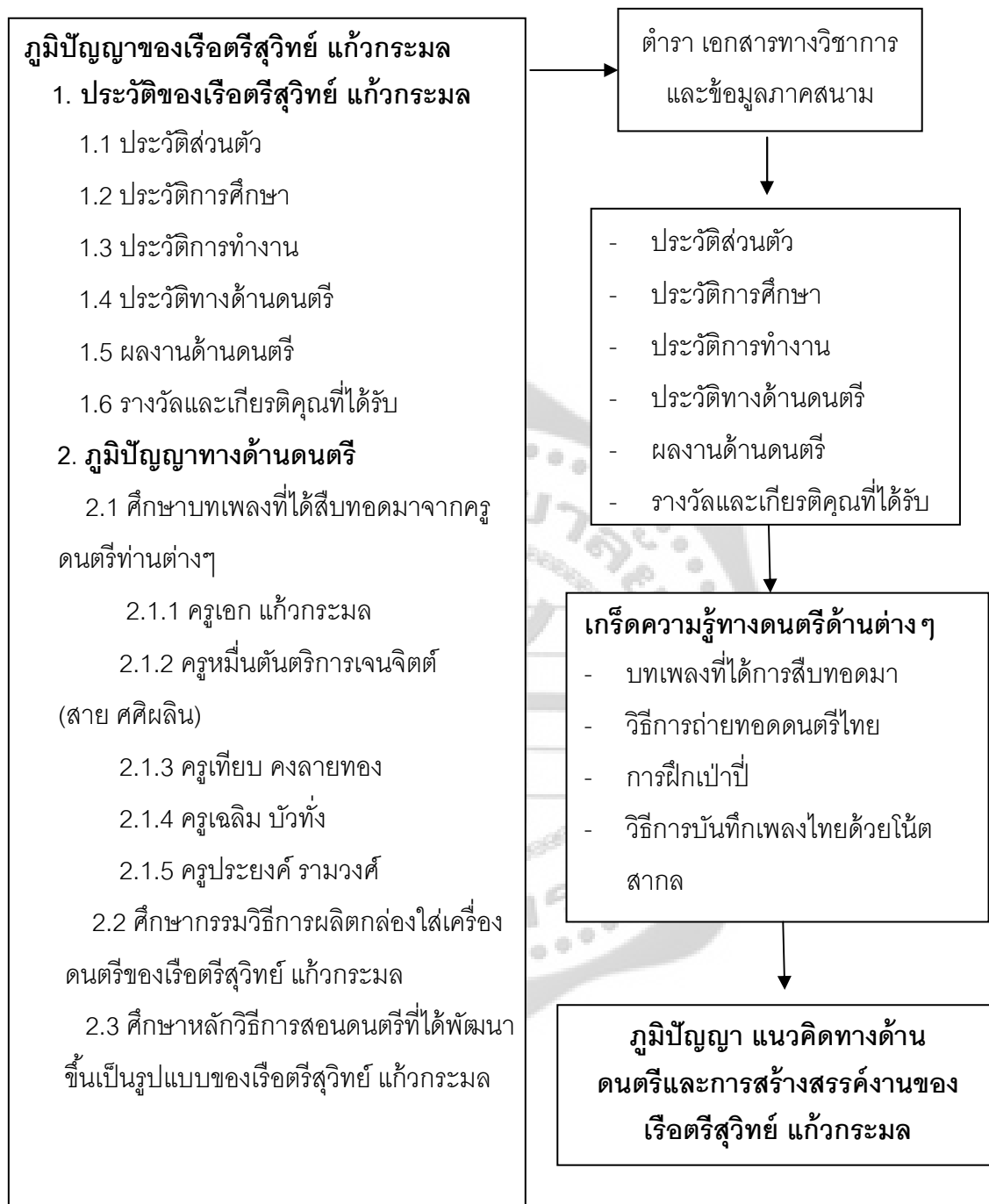
นิ้วควง หมายถึง การทำเสียงโดยใช้นิ้วต่างกัน แต่ให้เป็นเสียงเดียว ใช้เมื่อทำนองเพลงช่วงนั้นมีเสียงยาว ทำโดยเป่าเสียงจริงก่อน แล้วจึงสียงเลียนและกลับมาเป่าเสียงจริงเมื่อหมดจังหวะ

บริบท หมายถึง คำหรือข้อความแวดล้อมเพื่อช่วยให้เข้าใจความหมายของคำบางคำ

โน้ตเพลงไทย หมายถึง สัญลักษณ์ต่างๆที่ใช้ในการนำเสนอระดับเสียงและความยาวของเสียงในทางดนตรี โดยใช้ อักษร ด ร ม พ ซ ล ท

องค์ความรู้ หมายถึง เป็นความรู้ที่เกิดขึ้น ซึ่งอาจเกิดขึ้นจากการถ่ายทอดจากประสบการณ์ หรือ จากการวิเคราะห์ โดยความรู้ที่เกิดขึ้นนั้นผู้รับสามารถนำไปใช้ได้โดยตรง หรือสามารถนำมาปรับใช้ได้ เพื่อให้เหมาะสมกับสถานการณ์หรืองานที่กระทำอยู่เป็นความรู้ที่เกิดขึ้นต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยความรู้ที่เกิดขึ้นนั้นผู้รับสามารถนำไปใช้ในลักษณะต่างๆ ได้

กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารและตำราวิชาการที่เกี่ยวข้อง

- 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องด้านดนตรี
- 1.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องด้านภูมิปัญญา

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. เอกสารและตำราวิชาการที่เกี่ยวข้อง

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องด้านดนตรี

กาญจนา อินทรสุนานนท์ (2541: 87) กล่าวว่า ดนตรีเป็นมรดกของวัฒนธรรมที่รับใช้สังคมทุกชาติ ทุกภาษาและทุกชนชั้นตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันในความเชื่อทางสังคมศาสตร์ มนุษย์ยังกำหนดให้ดนตรีเป็นสื่อกลางระหว่างประชาชนกับพระเจ้า ส่วน มนต์รี ภูงาม (2530: 7) ยังได้กล่าวไว้ว่า ดนตรีเป็นศิลปะอย่างหนึ่งที่ช่วยให้มนุษย์มีความสนุกสนานรื่นเริงใจ ช่วยผ่อนคลายความเครียดได้ บางขณะตั้งแต่เกิดจนกระทั่งตาย อาจเกี่ยวข้องในรูปแบบของการบันเทิงโดยตรง เกี่ยวข้องโดยขนบธรรมเนียมประเพณีและโดยลักษณะอื่นๆทุกคนยอมรับว่าดนตรี เป็นสิ่งที่มีประโยชน์เป็นปัจจัยที่สำคัญอันหนึ่ง

ในเรื่องเพลงไทย สัจด์ ภูเขาทอง (2532: 40) ได้เขียนลงในหนังสือเส้นทางเข้าสู่ดนตรีไทย เรื่องการศึกษาดนตรีไทยว่า “การศึกษาดนตรีไทยเท่าที่ผ่านมาแล้วในอดีตไม่ว่าจะเป็นดนตรีไทยเดิมหรือดนตรีพื้นเมืองก็ตาม นิยมใช้หลักสำคัญ 3 ประการคือ 1. การชี้แนะคือให้ทำตามครูสั่ง 2. การท่องจำทั้งที่เป็นบทเพลงท่าทางเทคนิคการบรรเลงโดยไม่มีการบันทึกเป็นตัวโน้ต 3. ยึดมั่นในจารีตประเพณี”

นอกจากนี้ มนต์รี ตราโมท (2527: 20) ยังได้กล่าวถึงการแบ่งประเภทเพลงไทยไว้ในหนังสือแสงโสม : ชีวิตดนตรีไทยของมนต์รี ตราโมท โดยสรุปแบ่งออกเป็น 3 ประเภทดังนี้ 1. การบรรเลงอิสระ คือ การบรรเลงดนตรีรวมกันเป็นวง ทั้งเครื่องทำนองและเครื่องประกอบจังหวะ ไม่มีการขับร้องและพ็อนรำเข้ามาเกี่ยวข้อง เช่นการบรรเลงเพลงโหมโรง เพลงหน้าพาทย์ และเพลงเรื่อง เป็นต้น 2. การบรรเลงร่วมกับการแสดง คือ การบรรเลงที่มีทั้งการขับร้องและการแสดงเข้ามาร่วมด้วยการบรรเลงแบบนี้คนดนตรีจะต้องศึกษาหาความชำนาญหลายด้านทั้งทำนองเพลง ทำนองเพลงร้อง

และทำราคาของผู้แสดงซึ่งนักดนตรีจะต้องระวังเป็นพิเศษ 3. การบรรเลงร่วมกับการขับร้อง คือ การบรรเลงโดยมีผู้ขับร้องด้วยในเพลงนั้นๆ เช่น การบรรเลงขับร้องคลอ เค้ล้า ล้าลอง เป็นต้น

คล้ายคลึงกันกับ สุมาลี นิรมานูภาพ (2554: 161) กล่าวถึงประเภทของเพลงไทยว่า แบ่งออกได้ 2 ประเภท คือ 1. เพลงบรรเลง คือ เพลงที่ใช้ดนตรีล้วนๆจะเป็นวงดนตรีชนิดใดก็ตาม ได้แก่ เพลงโหมโรง เพลงหน้าพาทย์ เพลงเรื่อง เพลงหางเครื่อง (ทำยเครื่อง) และเพลงลูกบท และเพลงภาษา ในแต่ละชนิดอาจจำแนกย่อยออกไปอีก 2. เพลงขับร้อง คือ เพลงที่มีการขับร้องและมีดนตรีบรรเลงประกอบไปด้วย ในภาษานักดนตรีเรียกเพลงขับร้องว่า “เพลงรับร้อง” เพราะใช้ดนตรีการขับร้อง หรือ “การร้องส่ง” ก็เรียกกัน เพราะร้องแล้วส่งให้นักดนตรีรับ เพลงประเภทนี้ได้แก่ เพลงเถา เพลงตับ เพลงเกร็ดและเพลงเบ็ดเตล็ด

ในเรื่องประเภทเครื่องดนตรี สมบัติ จำปาเงิน (2545: 10) ได้กล่าวถึงในเรื่องเครื่องเป่าว่า ในวงดนตรีไทย เครื่องเป่าแบ่งเป็น 2 พวก คือพวกที่มีลิ้น เรียกว่าปี่ ส่วนที่ไม่มีลิ้น แต่มีรูบังคับลมให้หักมุมเรียกว่า ขลุ่ยนอกจากนี้แล้วยังมีพิเศษอีก 3 พวก คือ แคน แตร และสังข์ ซึ่งเจ้านามประกอบที่หลัง

ปี่ เป็นเครื่องดนตรีไทยแท้ เรามีลักษณะการสร้างและเป่าไม่เหมือนชาติใด กล่าวกันว่า การที่เราเรียกปี่นั้น เรียกตามเสียงที่ได้ยิน ตัวปี่ทำด้วยไม้แก่นเจาะ ภายในกลวงตลอด สมัยหลังมีผู้นำวัตถุอื่นมาทำ เช่น หิน งาช้าง และพลาสติกแข็ง เจาะรูเปลี่ยนเสียง 6 รู เดิมใช้บรรเลงผสมกับวงเครื่องตี จึงเรียกรวมว่าปี่พาทย์ ต่อมาได้รับการปรับปรุงให้เหมาะสมแบ่งออกเป็นหลายชนิด

คล้ายคลึงกันกับ เรณู โกศินานนท์ (2540: 29) ที่ได้กล่าวถึงเรื่องปี่ว่า เป็นเครื่องดนตรีไทยที่ประดิษฐ์ขึ้นมาใช้แต่โบราณ เครื่องเป่าชนิดนี้มีวิธีเป่าและลักษณะการเจาะรูไม่เหมือนกัน หรือซ้ำแบบกับเครื่องเป่าชนิดอื่นของชาติใดๆทั้งสิ้น แต่เดิมคงใช้ปี่กับวงดนตรีประเภทเครื่องตีโดยเฉพาะ จึงเรียกววงดนตรีว่า “วงปี่พาทย์” ต่อมามีการปรับปรุงละครใน และได้ปรับปรุงเครื่องดนตรีให้เหมาะสม โดย เฉพาะปี่ที่ใช้เป่ามาแต่ก่อนได้แก้ไขปรับปรุงใหม่เรียกว่า “ปี่ใน” และเรียกปี่ที่ใช้อยู่เดิมน่า “ปี่นอก” ส่วนปี่ที่ใช้ประกอบการเล่นหนัง เรียก “ปี่กลาง”

สำหรับเรื่องการเป่าปี่ สำนักมาตรฐานอุดมศึกษา สำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย (2538: 35) ได้กล่าวถึงการบรรเลงปี่ในไว้ว่า เกณฑ์มาตรฐานสาขาและวิชาชีพดนตรีไทยว่าวิธีเป่าปี่ใน

1. หลักการเป่าปี่ใน

1.1 ทดสอบลิ้นปี่

ทดสอบลิ้นปี่ที่แช่ไว้ให้ได้คุณภาพก่อนเป่า

1.2 การทำมุมของลิ้นปี่

ก่อนอมลิ้นปี่ต้องทำมุมลิ้นปี่ (ใบตาล) ประมาณ 45 องศา สังเกตได้จากรูบังคับเสียงต้องอยู่ด้านหน้าของเลาปี่

1.3 การอภก้าพวด

อมก้าพวดจรมีมี่ปากชิตทวนบนของเลาปี

1.4 การระบายลม

การระบายลมตามล้าดับความง่ายไปหาความยาก มีดั่งนี้

1.5 ระบายลมเสียงแหบอย่างไม่ว่านอง

1.6 ระบายลมในการด้าเนนท้านองด้วยเสียงแหบ

1.7 ระบายลมในการด้าเนนท้านองด้วยเสียงกลาง

2. การเป่าไล่วเสียงทีละเสียงพร้อมกับการระบายลม กว้าเป่าปีโดยไล่วเสียงทีละเสียง

พร้อมกับการระบายลม โดยเสียงด้าองด้าองและไม่ว่านอง

2.1 เป่าไล่วเสียงพร้อมการระบายลมโดยเสียงด้าองด้าองและไม่ว่านองเสียงกลาง

8 เสียง โดยเสียงอาจไม่ว่านอง

3. การเป่าไล่วเสียง

ระดับเสียงด้าอง กลาง แหบ

3.1 เป่าไล่วเสียงพร้อมการระบายลมโดยเสียงด้าองด้าอง และไม่ว่านอง เสียงด้าอง

3 เสียง เสียงกลาง 8 เสียง เสียงแหบ 2 เสียง รวม 13 เสียงอาจไม่ว่านอง

3.2 เป่าไล่วเสียงพร้อมการระบายลมโดยเสียงด้าองด้าองและไม่ว่านอง เสียงด้าอง 3

เสียง เสียงกลาง 8 เสียง เสียงแหบ 2 เสียง รวม 13 เสียงโดยเสียงด้าองว่านอง

3.3 เป่าไล่วเสียงทีละเสียงพร้อมการระบายลมโดยเสียงด้าองด้าองและไม่ว่านอง เสียง

ด้าอง 3 เสียง เสียงกลาง 8 เสียง เสียงแหบ 4 เสียง รวม 15 เสียงและเสียงด้าองว่านอง

3.4 เป่าไล่วเสียงระดับกลางโดยเป่าเสียงยาว 2 ช่วงการระบายลมโดย เสียงด้าอง

ด้าองและไม่ว่านองด้าอง

3.5 เป่าไล่วเสียงระดับกลางโดยเป่าเสียงยาว 2 ช่วงการระบายลมโดย เสียงด้าอง

ด้าองและไม่ว่านองและด้าองว่านอง

3.6 เป่าไล่วเสียงระดับกลางโดยเป่าเสียงยาวเสียงละหน่งจ้งหวะยอย (จ้งฉับ) ในอ้ตรา

ปกติ (สองชั้น) ด้าอง

3.7 เป่าไล่วเสียงระดับกลางโดยเป่าเสียงยาวเสียงละหน่งจ้งหวะยอย (จ้งฉับ) ในอ้ตรา

ปกติ (สองชั้น) และเสียงด้าองว่านอง

4. การเป่าด้าอง

4.1 ด้าองด้าอง คือการเป่าโดยส่วนไกล้ปลายด้าองและด้าองปี แล่วปล่อยด้าองพร้อมด้าอง

ออก ด้าองปล่อยๆสลับกันให้เกดเสียงเป็นช่วงๆ ยกว่นเสียงแหบ

5. เป่าเก็บ

5.1 เป่าเก็บเป็นการเป่าดำเนินทำนองด้วย พยางค์ที่เป็นทำนองเพลงร่วมไปกับการ ระบายลม

6. การเป่าเสียงยาว เสียงสั้น

6.1 การเป่าเสียงยาวเสียงสั้น พร้อมการเป่าตอดให้เสียงชัดเจนโดยสัมพันธ์กับการ ระบายลม

7. การเป่าเลียนเสียงพูด เลียนเสียงร้อง

7.1 การเป่าเลียนเสียงพูด เลียนเสียงร้อง ด้วยการใช้ลิ้นผู้เป่าเข้าช่วยในการบังคับ เสียงให้ชัดเจน ตามลักษณะเสียงทำนองและคำร้อง

1.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องด้านภูมิปัญญา

ประมวล วรรสี (2536: 21) ได้กล่าวว่า ภูมิปัญญาท้องถิ่น เกิดจากการสังสรรค์การเรียนรู้มา เป็นระยะเวลายาวนาน มีลักษณะเชื่อมโยงกันไปหมดทุกสาขาวิชาไม่แยกเป็นวิชาแบบเรียนที่เราเรียน แต่เป็นการเชื่อมโยงกันทุกรายวิชาทั้งที่เป็นเศรษฐกิจ ความเป็นอยู่ การศึกษาและวัฒนธรรม จะผสม กลมกลืนเข้าด้วยกัน

รัตน์ บัวสนธิ (2535: 35) กล่าวว่า ภูมิปัญญาท้องถิ่น หมายถึงกระบวนการทัศนของบุคคล ที่มีต่อตนเอง ต่อโลกและสิ่งแวดล้อม ซึ่งกระบวนการทัศนดังกล่าวมีรากฐานจากคำสอนทางศาสนา คติ จารีตประเพณีที่ได้รับการถ่ายทอด สั่งสอนและปฏิบัติสืบเนื่องกันมา ปรับเข้ากับบริบททางสังคมที่ เปลี่ยนแปลงแต่ละสมัย ทั้งนี้โดยมีเป้าหมายเพื่อความสงบสุขของส่วนที่เป็นชุมชนและปัจเจกบุคคล

สรุปได้ว่า ภูมิปัญญาท้องถิ่นเกิดจากการดำเนินชีวิตของมนุษย์ที่มีการสังสรรค์ความรู้มวล ประสพการณ์ต่างๆ ที่มีการสืบทอดจากอดีตจนถึงปัจจุบัน ที่เป็นไปอย่างต่อเนื่องไม่ขาดสายโดยมี ความสัมพันธ์ระหว่างชาวบ้านกับชาวบ้าน จากชุมชนหนึ่งสู่ชุมชนหนึ่งจนทำให้สังคมชาวบ้านมีความ เป็นปึกแผ่นมั่นคงผ่านกระบวนการพัฒนาให้สอดคล้องกับกาลสมัย

การถ่ายทอดภูมิปัญญาท้องถิ่น ได้มี ปฐม นิคมานนท์(2538: 279) สรุปไว้ดังนี้

1. การสืบทอดความรู้ภายในชุมชน ส่วนใหญ่เป็นเรื่องอาชีพของหมู่บ้านที่แทบทุก ครว์เรือนทำกัน อาจเป็นอาชีพรองจากการทำไร่นา เช่น เครื่องปั้นดินเผา จักสาน ทอผ้า ซึ่งสมาชิก ของชุมชนได้คลุกคลี คุ่นเคยมาตั้งแต่เด็กภายใต้สภาพการดำรงชีวิตประจำวัน

2. การสืบทอดภายในครัวเรือน เป็นการสืบทอดความรู้ความชำนาญที่มีลักษณะเฉพาะ กล่าวคือ เป็นความสามารถเฉพาะบุคคล หรือเฉพาะครอบครัว เช่น ความสามารถในการรักษา

โรค งานช่างศิลป์ ช่างฝีมือ ความรู้ด้านพิธีกรรมต่างๆ ความรู้เหล่านี้จะถ่ายทอดภายในครอบครัวและเครือญาติ บางอย่างมีการหวงแหนและเป็นความลับในสายตระกูล

3. การฝึกจากผู้รู้ผู้ชำนาญเฉพาะอย่าง เป็นการถ่ายทอดที่ผู้สนใจไปขอรับการถ่ายทอดวิชาการ ผู้รู้อาจเป็นญาติหรือไม่ใช่ญาติ หรืออาจอยู่นอกชุมชนก็ได้ เช่น ช่างโบสถ์ ช่างลายไทย หมอตำแย เป็นต้น

4. การฝึกฝนและค้นคว้าด้วยตนเองอาศัยและความชำนาญหลายอย่างเกิดขึ้นด้วยคิดค้นดัดแปลงและพัฒนาขึ้นมาด้วยตนเอง แล้วถ่ายทอดไปสู่ลูกหลาน เช่น การแกะสลักหิน เป็นต้น

5. ความรู้ความชำนาญที่เกิดขึ้นจากความบังเอิญหรือสิ่งลึกลับ เป็นความรู้ที่เกิดขึ้นโดยตนเองไม่ได้สนใจหรือไม่ได้คาดคิดมาก่อน มีวิญญาณหรืออำนาจลึกลับเข้าสิงมาบอก ทำให้มีความสามารถในการรักษาโรคได้

ยุพา ทรัพย์อุไรรัตน์ (2537: 21) กล่าวว่า ภูมิปัญญาชาวบ้านเกิดจากการสังสมความรู้ประสบการณ์ ที่ได้รับถ่ายทอดจากบุคคลและสถาบันต่างๆ โดยมีอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมและศาสนา เกี่ยวข้องอยู่ด้วยและมีวัฒนธรรมเป็นพื้นฐานภูมิปัญญา ภูมิปัญญาชาวบ้านเป็นสิ่งที่มีความหมาย มีการปฏิบัติโดยผู้คนในชุมชนนั้น

สำนักงานคณะกรรมการประถมศึกษาแห่งชาติ (2537: 47) กล่าวว่า ภูมิปัญญาชาวบ้าน หมายถึง ความรู้และประสบการณ์ทั้งหลายของชาวบ้านในท้องถิ่น ที่ใช้แก้ปัญหาหรือการดำเนินชีวิต โดยได้รับการถ่ายทอดและกลั่นกรองกันยาวนาน

อังกุล สมคะเนย์ (2535: 37) กล่าวถึงภูมิปัญญาชาวบ้านว่า หมายถึง มวลความรู้และมวลประสบการณ์ของชาวบ้านที่ใช้ในการดำเนินชีวิตให้เป็นสุข โดยได้รับการถ่ายทอด สัมผัสกันมาผ่านกระบวนการพัฒนาให้สอดคล้องกับกาลสมัย

ในด้านความสำคัญของภูมิปัญญาชาวบ้าน ยุพา ทรัพย์อุไรรัตน์ (2537: 25) กล่าวถึงความสำคัญของภูมิปัญญาชาวบ้านว่าภูมิปัญญาชาวบ้าน เป็นวัฒนธรรมและประเพณี วิถีชีวิตแบบดั้งเดิม เป็นตัวกำหนดคุณลักษณะของสังคม เป็นสิ่งที่มีจุดหมาย เป็นวิงสำคัญ มีความหมายและคุณค่าต่อการดำรงอยู่ร่วมกันที่จะช่วยให้สมาชิกในชุมชนหมู่บ้าน ดำรงชีวิตอยู่ร่วมกันได้อย่างสงบสุข ช่วยสร้างความสมดุล ระหว่างคนกับธรรมชาติแวดล้อม ทำให้ผู้คนดำรงตนและปรับเปลี่ยนได้ทันต่อความเปลี่ยนแปลงและผลกระทบอันเกิดจากสังคมภายนอกและเป็นประโยชน์ต่อการทำงานพัฒนาชนบทของเจ้าหน้าที่จากหน่วยงานต่างๆ ทั้งนี้เพื่อเป็นการกำหนดท่าทีในการทำงานให้กลมกลืนกับชาวบ้านได้มากยิ่งขึ้น และประกอบ ใจมั่น (2539: 84) ที่ได้กล่าวถึงความสำคัญของภูมิปัญญาชาวบ้าน คือช่วยให้สมาชิกในชุมชน หมู่บ้าน ดำรงชีวิตอยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุขช่วยสร้างความสมดุลระหว่างคนกับธรรมชาติแวดล้อมช่วยให้ผู้คนดำรงตนและปรับเปลี่ยนทันต่อความเปลี่ยนแปลง

และผลกระทบอันเกิดจากสังคมภายนอกเป็นประโยชน์ต่อการทำงานพัฒนาชนบทของเจ้าหน้าที่จากหน่วยงานต่างๆ เพื่อที่จะได้กำหนดท่าทีการทำงานให้กลมกลืนกับชาวบ้านมากยิ่งขึ้น

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สร้อยญา ลีวัฒน์ (2555: 203) ได้ทำวิจัยเกี่ยวกับเรื่องศึกษานักดนตรีไทย กรณีศึกษาพันโทเสนาะ หลวงสุนทร ได้ว่า การศึกษานักดนตรีไทยเดิมของพันโทเสนาะ หลวงสุนทร ได้สืบทอดจากครู 9 ท่าน ได้แก่ คุณตาถม เจริญผล 2.ครูบาง หลวงสุนทร 3.หลวงประดิษฐไพเราะ (ศร ศิลปบรรเลง) 4.ครูเผือด นักระนาด 5.หลวงบำรุงจิตเจริญ (รูป สาตราวิสัย) 6.ครูเจียร มาลัยมาลัย 7.ครูบุญยงค์ เกตุคง 8.ครูสมาน ทองสุชาติ 9.ครูสาส์ มาลัยมาลัย ในด้านภูมิปัญญาที่ได้สร้างสรรค์ขึ้น เป็นการสร้างสรรค์ในหลักการประพันธ์เพลง โดยมีหลักการสอนตั้งแต่ขั้นพื้นฐานจนถึงขั้นสามารถประพันธ์เพลงได้ โดยบทเพลงที่ได้ปรับปรุงขึ้นใหม่ มีจำนวน 1 เพลง และบทเพลงที่ประพันธ์ขึ้นใหม่ จำนวน 20 เพลง

ภูมิปัญญาด้านการถ่ายทอดดนตรีไทย จะปูพื้นฐานโดยจะเริ่มสอนตั้งแต่ขั้นพื้นฐานง่ายๆ จนถึงขั้นที่สูงขึ้น ตลอดจนถึงมีวิธีการสอนที่มีความแตกต่าง ตามความสามารถของผู้เรียน

นนทิณี นักดนตรี (2555: 77) ได้ทำวิจัยเกี่ยวกับเรื่องศึกษานักดนตรีไทย กรณีศึกษาครูศิริ นักดนตรี พบว่าครูศิริ นักดนตรี ได้เรียนดนตรีไทยทางปี่พาทย์และขับร้องจากหลวงประดิษฐไพเราะ ทางเครื่องสายจากครูระดี วิเศษสุรการ และ ครูแสวง อภัยวงศ์ ในด้านภูมิปัญญาที่ได้สร้างสรรค์ขึ้นใหม่ คือ การประดิษฐ์ระนาดเอกเหล็ก ระนาดทุ้มเหล็ก และขลุ่ยที่ทำจากท่อเอสลอน ครูศิริ นักดนตรียังเป็นผู้ที่คิดค้นการบันทึกโน้ตทางฆ้องวงใหญ่ การเป็นพิธีกรผู้ประกอบพิธีไหว้ครูดนตรี-นาฏศิลป์ไทย เป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถเผยแพร่ผลงานต่อสาธารณชนและยังมีการประพันธ์เพลงที่ได้แต่งขึ้นใหม่และทำทางขึ้นใหม่ รวมทั้งหมด 12 เพลง โดยผลงานเพลงที่ได้รับรางวัล ได้แก่ เพลงขึ้นจิต เถา และเพลงปี่ทองของไทย เถา

มธุลดา เจียประเสริฐ (2552: 175) ได้ทำวิจัยเกี่ยวกับเรื่องศึกษานักดนตรีไทย กรณีศึกษาอาจารย์ศิริ วิชเวช พบว่า อาจารย์ศิริ วิชเวช ได้ศึกษาและได้รับการสืบทอดจากครูท่านต่างๆ หลายท่าน ในด้านภูมิปัญญาที่สร้างสรรค์ขึ้นในด้านการร้องเพลงที่ได้แต่งขึ้น คือ เพลงเชิดจีน สามชั้น ส่วนในด้านการตีกระทบเสภาที่แต่งขึ้น คือ 1. การคิดวิธีการจับไม้กระทบเพื่อให้เสียงกรอกรับละเอียดยิ่งขึ้น 2. ไม้จับที่แต่งขึ้นใหม่ คือ ไม้ถอด ไม้เดินและไม้ธรรมชาติ 3. เกริ่นเสภาสำเนียงแขกและเงินทางร้องและหางเครื่องเพลงเห่าลูกหลวงที่ได้ปรับปรุงขึ้น ทางร้องละครหุ่นกระบอกที่ได้ปรับปรุงขึ้น และวิธีการสอนขับร้องเพลงไทยที่ได้พัฒนาขึ้นเป็นรูปแบบของอาจารย์ศิริ วิชเวช ซึ่งแบ่งเป็นขั้นตอนได้ดังนี้

1. การสอนให้รู้จักและเข้าใจพยางค์และคำที่ใช้ในการเขียน 2. การฝึกเขียนต่างๆ 3. การออกเสียงคำ 4. การสอนเทคนิคการขับร้อง

สมหมาย โมกขศักดิ์ (2550: 219) ได้ทำวิจัยเกี่ยวกับเรื่องศึกษานโยบายครูดนตรีไทย กรณีศึกษาครูอุ๋ง บัวเอี่ยม พบว่า ครูอุ๋ง บัวเอี่ยม ได้ศึกษาการเรียนรอมทั้งได้รับการสืบทอด มาจากรองอำมาตย์โทขุนแสนประศาสน์ ครูสกุล แก้วเพ็ญภาศ หลวงประดิษฐไพเราะ (ศร ศิลปบรรเลง) คุณหญิงชื่น ศิลปบรรเลง ในด้านวิธีการบรรเลงแคนวง ยึดแบบแผนการบรรเลงคล้ายกับวงดนตรีไทย โดยแบ่งกลุ่มแคนเสียงสูงเป็นเครื่องนำ แคนเสียงต่ำเป็นเครื่องตาม มีชอู้ประสานทำนอง เพลงที่นิยมบรรเลงเป็นเพลงไทยเดิมสำเนียงลาว และเพลงประเภททางกรอ

ภูมิปัญญาที่ครูอุ๋ง ได้สร้างสรรค์ขึ้นเป็นด้านเพลงร้อง 3 เพลงคือ เพลงเขมรโพธิสัตว์ เพลงเขมรไทรโยค ครึ่งซัน เพลงต้นวรเชษฐ์ เถา และได้ปรับปรุงขึ้น 1 เพลง คือ แอ้วลาว การผลิตอังกะลุง แบ่งการผลิตออกได้ 7 ขั้นตอน 1. การเตรียมไม้สำหรับการเหลาอังกะลุง 2. การเหลากระบอกรออังกะลุง 3. การเทียบเสียง 4. การทำรางอังกะลุง 5. การทำเสาและไม้แขวนอังกะลุง 6. การประกอบอังกะลุงเป็นตับ 7. การทำราวอังกะลุง

วิธีการผลิตไม้ตีซิมของครูอุ๋ง ทำจากไม้ไผ่สีสุกและไม้ไผ่ลาย เลื่อยไม้ไผ่เป็นปล้องไว้ข้อสำหรับทำหัวไม้ตี ฝานออกเป็นซี่นำไปตากแห้งเหลาแต่งให้เข้ารูป แล้วเหลาหัวไม้ตีเหลาด้ามให้มีสปริง ตกแต่งด้านท้องเก็บรายละเอียดให้เรียบร้อย ตัดหนังที่หัวไม้ตีเป็นการเสร็จสิ้นการทำไม้ตีซิม

หลักการสอนขับร้องไทยได้พัฒนาแบ่งเป็น 9 ขั้นตอน 1. การเลือกเพลงให้เหมาะสมกับผู้เรียน 2. การให้หัดออกเสียงอื่น 3. อ่านบทร้องให้ถูกต้อง 4. ต่อเพลงที่ละวรรคสั้นๆ 5. ให้ผู้เรียนร้องตามครู 6. ฝึกกับเครื่องจังหวะ 7. ใช้เครื่องดนตรีช่วยสอนขับร้อง 8. การทบทวนและแก้ไขข้อผิดพลาด 9. อธิบายหลักการขับร้องแทรกให้แก่ผู้เรียน

หลักการสอนอังกะลุง แบ่งเป็น 6 ขั้นตอน 1. การทดสอบโสตประสาท 2. การจัดวงอังกะลุง 3. การจับอังกะลุง 4. การฝึกความไวของประสาท 5. การฝึกเขย่าอังกะลุง 6. การประสมวงอังกะลุงและในหลักการสอนขิมเบื้องต้นของครูอุ๋ง บัวเอี่ยม ยึดหลักการฝึกไล่เสียงแบบโบราณจากครู้อย เกิดมงคล ครูอุ๋งยังได้เพิ่มเป็นชุดไล่เสียง 12 ชุด แล้วจึงต่อเพลงจะเข้หางยาว 3 ชั้น

อังคณา แสงอนันต์ (2553: 95) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการสืบทอดดนตรีไทยสายครูอุทัย แก้วละเอียด กรณีศึกษา วงไทยบรรเลง อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม พบว่า วงไทยบรรเลงก่อตั้งโดยครูอุทัย แก้วละเอียด มีนักดนตรีประจำ 21 คน มีครูสมาน แก้วละเอียด เป็นผู้ควบคุมวงและยังมีครูอุทัย แก้วละเอียด เป็นผู้แต่งเพลงและคอยปรับเพลงให้ นักดนตรีส่วนใหญ่เป็นผู้ชาย มีนักดนตรีตั้งแต่อายุ 16 - 77 ปี บทเพลงที่ใช้ในการบรรเลงในปัจจุบัน มีเพลงโหมโรงเช้า โหมโรงเย็น เพลงตับและเพลงเรื่องต่างๆ สำหรับเพลงที่ครูอุทัยแต่งและยังคงเป็นที่นิยมบรรเลงกันเรื่อยมา คือ เพลงอุศเรน บทบาท

ของวงไทยบรรเลงส่งผลต่อชุมชน วัด โรงเรียนและอาชีพ โดยวงไทยบรรเลงได้มีส่วนสำคัญในการยังคงรักษาวัฒนธรรมไทยของชาวอัมพวาให้ยังคงอยู่ต่อไป มีส่วนในการช่วยสร้างวงดนตรีไทยให้กับชุมชน โดยการสร้างวงนักเรียนในโรงเรียนเทศบาล 3 ครูอุทัย แก้วละเอียดได้สืบทอดทางเพลงมาจากครูหลวงประดิษฐไพเราะ (ศร ศิลปบรรเลง) และมีการถ่ายทอดให้กับลูกศิษย์ในวงไทยบรรเลง ต่อมาได้มอบวงไทยบรรเลง ครูสมาน แก้วละเอียด ในการถ่ายทอดทางเพลง ครูอุทัย แก้วละเอียด ได้ถ่ายทอดทางเพลงให้กับลูกศิษย์อย่างไม่หวงวิชา มีความตั้งใจและอุทิศตนให้กับดนตรีไทยในปัจจุบันนี้ ครูอุทัย แก้วละเอียดไม่ได้เป็นผู้ควบคุมวงแล้ว แต่ท่านยังคงดูแลและปรับวงไทยบรรเลงด้วยความรักและการเอาใจใส่อย่างเสมอมา

สุเทพ วิสิทธิ์เขต (2553: 186) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาอัตลักษณ์การแสดงเพลงขอทานของครูประทีป สุขโสภา พบว่า ครูประทีป สุขโสภา เริ่มเข้าสู่ชีวิตการเป็นศิลปินเพลงขอทานตั้งแต่อายุ 7-8 ขวบ เมื่อครั้งตามพ่อไปเที่ยวงานลอยกระทงและได้มีโอกาสเห็นวงพิณขบขันนิทานพื้นบ้านให้ชาวบ้านได้ชม ทำให้เกิดความประทับใจและได้จดจำคำร้อง ทำนอง วิธีเล่น แล้วจึงนำมาฝึกหัดได้อย่างชำนาญ แม้จะถูกมองจากคนบางกลุ่มว่าเป็นของคนชั้นต่ำ แต่ครูประทีปกลับมองเห็นว่าเป็น “ศิลปะชั้นยอด” ครูประทีปเป็นผู้มีความสามารถในการร้องเพลงขอทานที่ถือว่าเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวโดยการใช้กรับสองคู่ชนิดกลม ประกอบการร้อง เล่น เต้น แต่ง ได้คนเดียว จนทำให้ได้รับฉายาว่า “หนึ่งเดียวในโลก” ท่านมีความสามารถในการใช้กริยาท่าทาง น้ำเสียง मुखตลก การใช้คำพูดสร้างสัมพันธ์กับผู้ชมได้เป็นอย่างดีและที่สำคัญเนื้อเพลงของท่านจะมีความทันสมัยและเหมาะสมกับงานต่างๆ ที่ท่านไปแสดง นอกจากนี้ครูประทีป สุขโสภา ยังเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการอนุรักษ์สืบสานและเผยแพร่เพลงพื้นบ้านต่างๆ มาโดยตลอดทั้งส่วนราชการและเอกชน จนได้รับรางวัลต่างๆ มากมาย ซึ่งเป็นผลให้ท่านได้รับรางวัลผู้มีผลงานดีเด่นด้านวัฒนธรรม สาขา นันทนาการ เมื่อปี พ.ศ.2535

รูปแบบการแสดงเพลงขอทานของครูประทีป สุขโสภา นอกจากเพลงขอทานที่เป็นที่ติดหูยังมีเพลงพื้นบ้านประเภทอื่นๆ สอดแทรกอยู่ในการแสดงด้วย เช่น เพลงแห่ เพลงฉ่อย หรือแม้แต่การเล่านิทานพื้นบ้านประกอบทำนอง โดยการแสดงแต่ละครั้งจะมีเครื่องดนตรีประกอบการแสดงเพื่อเพิ่มอรรถรสในการชมให้มากขึ้น

เพลงที่นำมาศึกษาครั้งนี้มีด้วยกันทั้งหมด 5 เพลง ได้แก่ ไหว้ครู สดุดีในหลวง ใ้อึดควาย หาย ขอทานและแอ้วเกล้าขอ ซึ่งมีท่วงทำนองและโครงสร้างของบทเพลงที่แตกต่างกันไปตามประเภทของเพลงซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในบันไดเสียงฟา เนื้อหาสาระและลักษณะของเพลงได้บ่งบอกถึงความเป็นไทยและวัฒนธรรมไทยอย่างแท้จริง

กาญจนรัตน์ แปลวงศ์ (2554: 101) ได้ทำการวิจัยศึกษาเรื่องลำพวน กรณีศึกษาภูมิปัญญาท้องถิ่นชาวพวน ตำบลบ้านทราย อำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี พบว่า ลำพวน ตำบลบ้านทราย อำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี เป็นวัฒนธรรมการละเล่นพื้นบ้านอย่างหนึ่งที่สืบทอดกันมาจากบรรพบุรุษของชาวพวนมาแต่โบราณ แต่ไม่ได้ปรากฏหลักฐานว่าเกิดขึ้นเมื่อใด ลักษณะเด่นของลำพวนจะเป็นการขับลำนำ ทำนองขับขานหรือที่เรียกว่า “ลำ” เป็นภาษาพวน กลอนลำพวนเกิดขึ้นจากการใช้ปฏิภาณไหวพริบและประสบการณ์ ผู้ร้องเป็นถ้อยคำพูดจาโต้ตอบกันในลักษณะคำถาม สุภาสิต คำพังเพยเปรียบเทียบกับที่เรียกว่า ฃญา เป็นทั้งศาสตร์และศิลป์มาผสมผสานกันให้คล้องจองเป็นทำนองและเสียงที่น่าฟัง มีเสียงแคนเป็นดนตรีประกอบท่วงทำนองและลีลาการขับร้อง ผู้ขับร้องเรียกว่า “หมอลำพวน” ผู้เป่าแคนประกอบเรียกว่า “หมอแคน” ลักษณะพิเศษของลำพวนมี 3 ประการ คือ 1.สถานที่แสดงหมอลำพวนไม่ต้องสร้างเวทีแสดง 2.ทำนองการลำหมอลำพวนมีท่วงทำนองคร่ำครวญอดอ้อนนุ่มนวลและอ่อนหวานฟังเสียงคนและเสียงแคนจะหยุดหายไป เมื่อสิ้นสุดของแต่ละวรรค การลำเมื่อเริ่มวรรคใหม่ ทั้งเสียงคนลำและเสียงแคนจะหยุดหายไป เมื่อสิ้นสุดของแต่ละวรรค การลำเมื่อเริ่มวรรคใหม่ ทั้งเสียงคนลำและเสียงแคนจะเริ่มขึ้นพร้อมๆกัน 3.คนลำไม่แสดงท่าทางประกอบเพราะทำนองลำพวนจังหวะไม่กระชั้นหรือเร่งเร็ว การลำพวน ก่อนการแสดงจะมีการไหว้ครู เพื่อสักการะสิ่งศักดิ์สิทธิ์และระลึกถึงคุณครูบาอาจารย์ ขั้นตอนและการแสดงจะเริ่มจากการลำไหว้ครู ลำเรื่องต่างๆตามโอกาสและลำลาผู้ชม การแต่งกายของผู้แสดงจะแต่งกายแบบพื้นบ้านชาวพวน เครื่องดนตรีที่ใช้ประกอบการลำพวนมีเพียงชิ้นเดียว คือ แคน

วัฒนธรรมท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องกับลำพวน คือ งานประเพณีฮีตสิบสองหรือประเพณีการทำบุญชาวพวนในรอบ 1 ปี งานแต่งงาน งานบวชและงานศพ ซึ่งแต่ละงานจะนำเอาลำพวนมาแสดงเพื่อความบันเทิง สนุกสนานและผ่อนคลายจากความโศกเศร้า ลำพวนจึงมีความสำคัญกับวิถีชีวิตของชาวพวน ตำบลบ้านทราย อำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี ทั้งในยามทุกข์และยามสุข

การวิเคราะห์องค์ประกอบของกลอนลำพวน ทั้งในงานแต่ง งานบวชและงานศพ พบว่า ลักษณะคำประพันธ์ของกลอนลำพวน ไม่กำหนดรูปแบบตายตัวในลักษณะโครงสร้างของคำประพันธ์คือลักษณะของกลอนลำพวนจัดอยู่ในประเภทเพลงท่อนเดียว ไม่มีการบรรเลงซ้ำ กลุ่มเสียงที่ใช้ คือ โด เร มี ซอล ลา การบันทึกโน้ตเพลงจำเป็นต้องบันทึกที่ละวรรค เนื่องจากการขึ้นต้นและจบของแต่ละวรรค รูปแบบ ทำนองจะมีทิศทางการดำเนินทำนองที่เหมือนกันเกือบทุกวรรค เพียงแต่เพิ่มลดความสั้นยาวตามการด้นกลอนของหมอลำและการเป่าเลียนเสียงลำของหมอแคน ในตอนท้ายของวรรค จะมีเอกลักษณ์ คือ ลงท้ายด้วยโน้ตตัวลาเสมอ ความสัมพันธ์ระหว่างทำนองร้องทำนองบรรเลงลูกตกของบางห้องระหว่างทำนองร้องกับทำนองแคนจะมีเสียงเดียวกัน หรือบางห้องเพลงก็จะมีโน้ตเสียงเดียวกัน

2-3 ห้องติดกัน หรืออาจมีจำนวนมากกว่านั้น เพราะหมอแคนจะพยายามดันเสียงแคนให้ตรงกับเสียง ร้องหมอลำให้มากที่สุด แต่ก็ยังทำนองเพลงก็ต้องจับด้วยโน้ตเสียงเดียวกัน คือ โน้ตตัวลา

จากข้อมูลทางด้านเอกสาร บทความวิชาการ และงานวิจัยที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ ผู้วิจัยได้นำมา เป็นข้อมูลพื้นฐาน เพื่อศึกษาเป็นแนวทางและประยุกต์ใช้ในการทำวิจัยเรื่อง ภูมิปัญญาครูดนตรีไทย : กรณีศึกษาเรือดรีสุวิทย์ แก้วระมด

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้า เรื่องภูมิปัญญาครูดนตรีไทย กรณีศึกษาเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ผู้วิจัยได้เริ่มเก็บข้อมูลจากการเก็บข้อมูลจาก เอกสาร ตำรา งานวิจัยที่เกี่ยวข้องและเก็บข้อมูลภาคสนามเพื่อรวบรวมข้อมูลจากแหล่งข้อมูลจริง จากนั้นจึงนำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดมาเรียบเรียงเป็นรายงานการวิจัยในรูปแบบของการบรรยายเชิงพรรณนาวิเคราะห์ โดยผู้วิจัยได้กำหนดแนวทางและขั้นตอนในการดำเนินงาน ดังนี้

1. ขั้นค้นคว้ารวบรวมข้อมูล

ศึกษาค้นคว้าข้อมูลเบื้องต้นจากเอกสาร บทความ หนังสือ วิทยานิพนธ์ บทสัมภาษณ์และสิ่งพิมพ์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องภูมิปัญญาครูดนตรีไทย และประวัติผลงานเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล

2. ขั้นเก็บข้อมูลภาคสนาม

2.1 การสัมภาษณ์เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล

2.1.1 การสัมภาษณ์ประวัติส่วนตัวของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล

2.1.2 การสัมภาษณ์ประวัติด้านดนตรีของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล

2.1.3 การสัมภาษณ์เกร็ดความรู้ทางด้านดนตรีของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล

2.2 การสัมภาษณ์ลูกศิษย์และบุคคลแวดล้อมเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล

2.2.1 การสัมภาษณ์เกี่ยวกับประวัติด้านต่างๆของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล

2.2.2 การสัมภาษณ์ด้านวิธีการถ่ายทอดดนตรีแก่ลูกศิษย์

2.3 การบันทึกเทปทางปี ในบทเพลงตัวอย่างของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ที่ได้สืบทอดมาจากครูท่านต่างๆ

2.4 อุปกรณ์และเครื่องมือที่ใช้ในการจัดเก็บข้อมูล

2.4.1 กล้องบันทึกภาพนิ่ง ระบบดิจิทัล

2.4.2 เครื่องบันทึกเสียง ยี่ห้อ ZOOM H1

2.4.3 สมุดจดบันทึก

2.4.4 แบบบันทึกการสัมภาษณ์

2.4.5 กล้องบันทึกภาพเคลื่อนไหว

3. ชั้นเรียบเรียงข้อมูล

- 3.1 เรียบเรียงข้อมูลจากตำราและเอกสารทางวิชาการรวมทั้งงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง
ที่ศึกษา
- 3.2 เรียบเรียงข้อมูลจากการสัมภาษณ์เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล
- 3.3 เรียบเรียงข้อมูลจากการสัมภาษณ์ลูกศิษย์เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล
- 3.4 ถอดไฟล์เสียงทางปีบันทึกลงเป็นโน้ตเพลงไทย

4. ชั้นวิเคราะห์ข้อมูล

- 4.1 ศึกษาประวัติของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล
 - 4.1.1 ประวัติส่วนตัว
 - 4.1.2 ประวัติการศึกษา
 - 4.1.3 ประวัติการทำงาน
 - 4.1.4 ประวัติทางด้านดนตรี
 - 4.1.5 ผลงานด้านดนตรี
 - 4.1.6 รางวัลเกียรติคุณที่ได้รับ
- 4.2 ศึกษาภูมิปัญญาทางดนตรีของ เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล
 - 4.2.1 ด้านการรวบรวมและบันทึกโน้ตเพลงที่เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ได้สืบทอดมาจาก
ครูท่านต่างๆ
 - เครื่องดนตรีปี่ใน ได้สืบทอดมาจากครู 4 ท่าน ได้แก่
 - 4.2.1.1 ครูเอก แก้วกระมล ในบทเพลง ตะลุ่มโปง ชั้นเดียว โหมโรงโอยเวศ พญาไศก
3 ชั้น เขกมอญ 3 ชั้น นกขมิ้น 3 ชั้น เข็ดนอก และกราวใน 3 ชั้น
 - 4.2.1.2 ครูหมื่นตันตรีกาโรเจนจิตต์ (สาย ศศิผลิน) ในบทเพลง สวรรถิ 3 ชั้นต่ออยู่รูป 3
ชั้น และทยอยเดี่ยว 3 ชั้น
 - 4.2.1.3 ครูเทียบ คงลายทอง ในบทเพลง สวรรถิ 3 ชั้น และพันธุ์ฝรั่ง
 - 4.2.1.4 ครูเฉลิม บัวท่ง ในบทเพลง สุดสงวน 3 ชั้น และกราวใน ๒ ชั้นและชั้นเดียว
เครื่องดนตรีปี่ชวา ได้สืบทอดมาจากครู 1 ท่าน ได้แก่
 - 4.2.1.5 ครูหมื่นตันตรีกาโรเจนจิตต์ (สาย ศศิผลิน) ในบทเพลง สระห่ม่าและบัวลอย
เครื่องดนตรีฆ้องวงใหญ่ ได้สืบทอดมาจากครู 1 ท่าน ได้แก่
 - 4.2.1.6 ครูประยงค์ รามวงศ์ ในบทเพลง โหมโรงเช้า และโหมโรงเย็น
 - 4.2.2 ด้านกรรมวิธีการผลิตกล่องใส่เครื่องดนตรีของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล
 - 4.2.3 ด้านหลักวิธีการสอนดนตรีที่ได้พัฒนาขึ้นเป็นรูปแบบของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล

5. ชั้นสรุปข้อมูล

5.1 นำข้อมูลที่ได้จากการเก็บข้อมูลภาคสนามมาเรียบเรียงวิเคราะห์แล้วทำการบันทึกลงในงานวิจัย

5.2 นำเสนอแนวคิดและสาระสำคัญ จากการศึกษาค้นคว้าเชิงคุณภาพ ในรูปแบบลักษณะของการพรรณนาวิเคราะห์

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล เรื่องการศึกษานโยบายของครูคนตรีไทย : กรณีศึกษาเรือตรีสุวิทย์ แก้ว
กระมล เป็นการศึกษากรณีปัญหาของครูคนตรีไทยที่ได้สืบทอดสร้างสรรค์ผลงานทางด้านดนตรี และ
ประวัติทุกด้านของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล เพื่อรวบรวมผลงานของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล มา
วิเคราะห์ โดยผู้วิจัยได้แบ่งประเด็นการวิเคราะห์ดังนี้

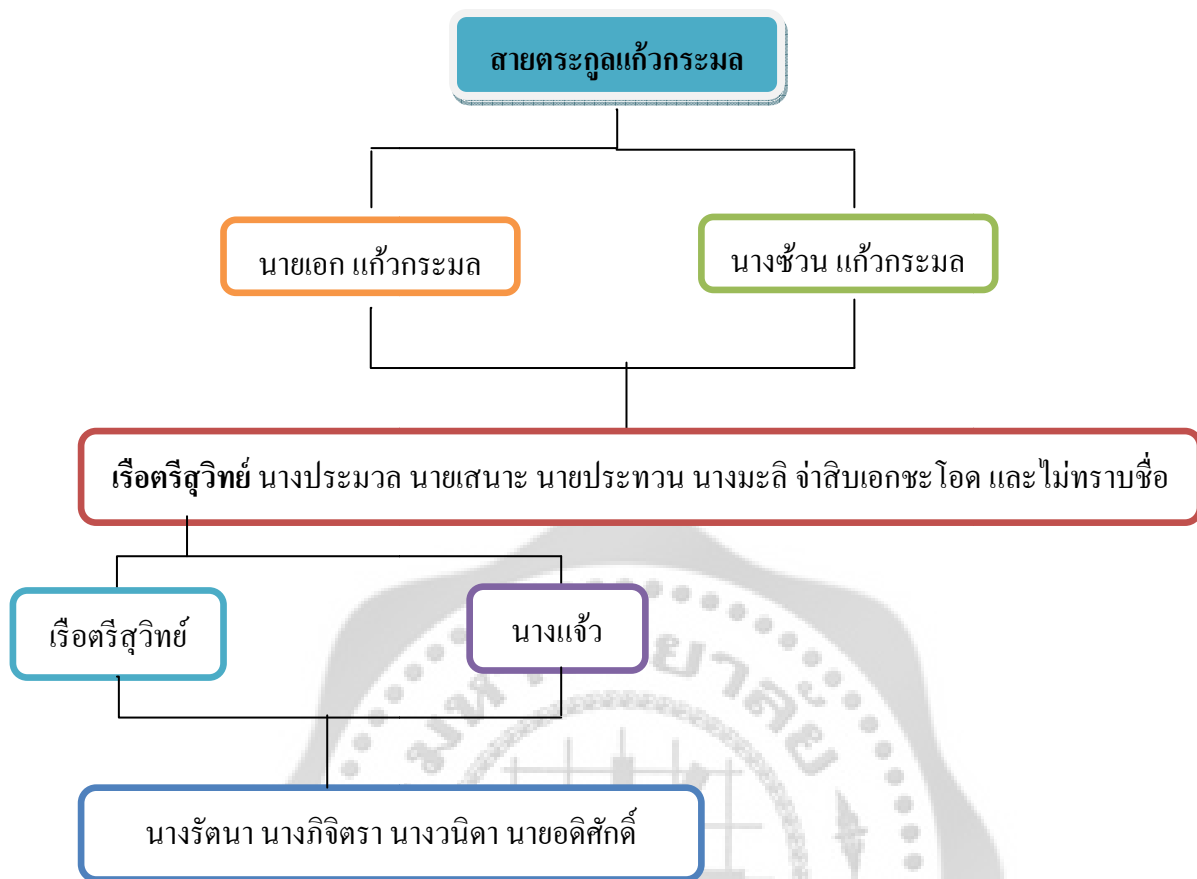
1. ศึกษาประวัติของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล

1.1 ประวัติส่วนตัว

เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล (มีชื่อเดิมว่า สอิ่ง แก้วกระมล) เกิดเมื่อวันที่ 13 มีนาคม พ.ศ.
2473 ที่ตำบลบ้านรี อำเภอเมือง จังหวัดอ่างทอง สาเหตุในการเปลี่ยนชื่อจากสอิ่ง เป็น สุวิทย์ นั้น
เนื่องจากเมื่อเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ได้เข้ารับราชการทหารที่กองดุริยางค์ทหารเรือ ได้รับคำแนะนำ
จากหัวหน้ากองดุริยางค์ทหารเรือในขณะนั้นท่านได้กล่าวว่า ชื่อสอิ่ง มีลักษณะเหมือนชื่อของผู้หญิง
เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล จึงได้ทำการเปลี่ยนชื่อ ณ ที่ว่าการอำเภอบางกอกน้อย ตามความตั้งใจของ
เรือตรีสุวิทย์

เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมลนั้น เป็นบุตรคนที่ 1 จากจำนวนบุตรทั้งสิ้น 7 คน ของนายเอก
แก้วกระมล กับนางชวน แก้วกระมล โดยบิดาและมารดาของเรือตรีสุวิทย์เป็นชาวจังหวัดอ่างทอง
ประกอบอาชีพเกษตรกร ซึ่งเรือตรีสุวิทย์มีพี่น้องทั้ง 7 คน ดังนี้

1. เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล
2. นางประมวณ เฉลยอาจ
3. นายเสนาะ แก้วกระมล
4. นายประทวน แก้วกระมล
5. นางมะลิ ฟุ้งสมุทร
6. ร้อยเอกชโลธร แก้วกระมล (เดิมชื่อ ชะโอด)
7. ไม่ทราบชื่อ (เสียชีวิตตั้งแต่เด็ก)

ภาพประกอบ 1 เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล เมื่ออายุ 31 ปี

ภาพประกอบ 2 เรือตรีสุวิทย์ แก้วระมด ในชุดฤดูหนาวขณะนั้นติดยศพันจ่าเอก

ภาพประกอบ 3 เรือตรีสุวิทย์ แก้วระมด เมื่ออายุ 82 ปี

เรือดรีสุวิทย์ แก้วกระมล ได้อุปสมบทที่วัดสุธาตล ตำบลบ้านอิฐ อำเภอเมือง จังหวัดอ่างทอง ในปี พ.ศ. 2493 และหลังจากนั้น ในปี พ.ศ. 2495 เรือดรีสุวิทย์ แก้วกระมล จึงได้สมรสกับนางสาวแจ้ว สุขติ โดยท่านทั้งสองนั้นมีบุตร - ธิดา รวมทั้งสิ้น 4 คน ได้แก่

1. นางรัตนา แก้วกระมล จบการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ปัจจุบันเสียชีวิต
2. นางภิจิตรา แก้วกระมล เดิมชื่อ สุจิตรา นามสกุล สาลี จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยรามคำแหง ปัจจุบันประกอบอาชีพ รองผู้อำนวยการ สถานีโทรทัศน์ผ่านดาวเทียม ช่อง 13 สยามไท

ภาพประกอบ 4 นางภิจิตรา แก้วกระมล

3. นางวนิดา อมรเดชาพล วุฒิการศึกษาปริญญาตรี วิชาเอก กศ.บ. การประถมศึกษา จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปัจจุบันประกอบอาชีพรับราชการครู โรงเรียนวัดใหม่หนองพะอง

ภาพประกอบ 5 นางวนิดา อมรเดชาพล

4. นายอดิศักดิ์ แก้วกระมล จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ปัจจุบัน เสียชีวิต

โดยเรือตรีสุวิทย์และภรรยา ท่านทั้งสองได้เลี้ยงดูบุตร - ธิดา นั้นเป็นอย่างดี ส่งเสริมให้ได้รับการศึกษาสูงสุดตามความตั้งใจของท่านและความสามารถของบุตร - ธิดาของท่าน ถึงกระนั้นก็ตามนอกจากทางเรื่องครอบครัวของท่านแล้ว เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ยังได้อุทิศเวลาและอุทิศตนให้ความรู้ทางด้านดนตรี โดยการถ่ายทอดวิชาการดนตรีให้แก่ผู้ที่มีความสนใจ โดยไม่เรียกร้องในสิ่งตอบแทนใดๆ และในการถ่ายทอดความรู้ทางด้านดนตรีของท่านนั้น ท่านก็ยังได้ถ่ายทอดความรู้ที่ท่านมีอยู่โดยไม่คิดปิดบัง ไม่ว่าลูกศิษย์มีความสนใจในเรื่องใด หรือต้องการเรียนในบทเพลงใดก็ตาม ท่านก็ยินดีและเต็มใจเป็นอย่างมากที่จะถ่ายทอดความรู้ให้ทั้งหมด และนอกจากเรื่องทางด้านดนตรีแล้ว เรือตรีสุวิทย์ยังได้สอนเพิ่มเติมในด้านช่างไม้ และยังรวมถึงการสอนในด้านคุณธรรม จริยธรรม การวางตัวในสังคม และการเป็นนักดนตรีที่ดีด้วย จึงส่งผลทำให้มีนักดนตรี และมีลูกศิษย์มากมายเข้ามาศึกษาหาความรู้อยู่เป็นประจำจากเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล และอีกทั้งท่านก็ยังเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงทางด้านดนตรีสืบมาจนถึงปัจจุบัน

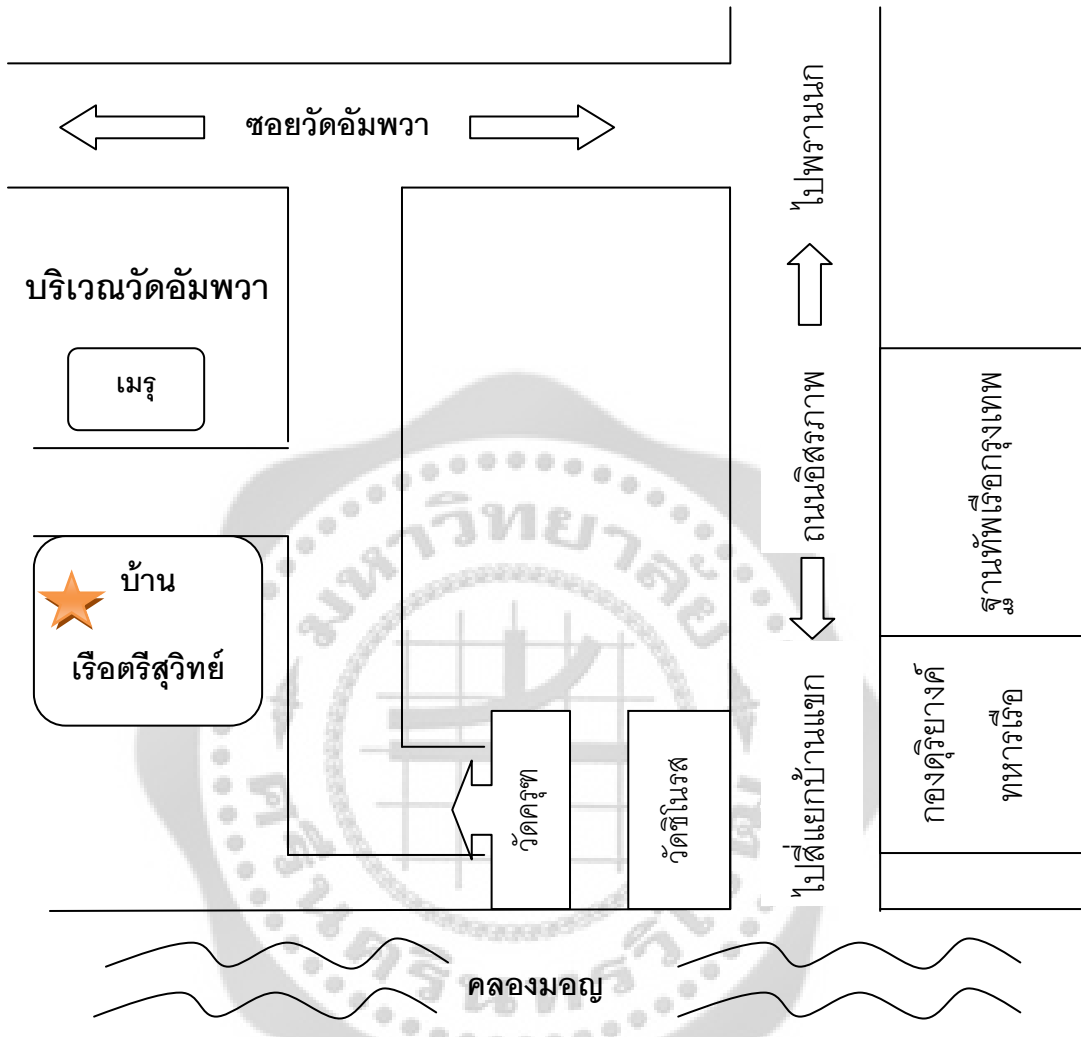
ภาพประกอบ 6 ครอบครัวแก้วกระมล

ที่พักอาศัยของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล อยู่บ้านเลขที่ 29/5 ซอยวัดอัมพวา ถนนอิสรภาพ เขตบางกอกน้อย จังหวัดกรุงเทพมหานคร

การเดินทางไปบ้านเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล นั้น สามารถเดินทางไปได้หลายเส้นทางตามความสะดวก ไม่ว่าจะเป็นการขับรถไปเอง นั่งรถโดยสารประจำทาง หรือแม้กระทั่งรถไฟฟ้ามหานคร ดังนี้

1. รถโดยสารเริ่มตั้งต้นจากห้างเซ็นทรัล ปิ่นเกล้า สามารถนั่งรถโดยสารได้หลายสาย ได้แก่ สาย 177 สาย 146 และสาย 40 โดยรถโดยสารนั้นจะจอดส่งผู้โดยสารอยู่ถนนฝั่งตรงข้ามกับวัดอัมพวา ซึ่งจะต้องเดินเท้าเข้าไปอีกต่อหนึ่ง

2. รถส่วนตัว เริ่มตั้งต้นจากห้างเซ็นทรัล ปิ่นเกล้า มุ่งหน้าตรงไปยังถนนบรมราชชนนี ไปยังจรัญสนิทวงศ์ ตรงไปเรื่อย ๆ จากนั้นเลี้ยวซ้ายเข้าสู่จรัญสนิทวงศ์ 22 ไปได้ซัก 750 เมตรก็เลี้ยวขวาเข้าสู่ซอยอิสรภาพ 35 จนเจอวัดอัมพวา ต้องจอดรถส่วนตัวไว้ที่วัดอัมพวา เพราะเส้นทางรถเข้าบ้านของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมลนั้น ไม่สามารถนำรถยนต์เข้าไปได้ เพราะมีเส้นทางที่คับแคบ เมื่อออกมาจากวัดเดินเลี้ยวไปทางขวามือ จะพบกับซอยเล็กๆ ติดกับวัดอัมพวา จากนั้นจึงเดินเท้าต่อไปอีก 25 เมตร ก็จะพบบ้านเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล อยู่ทางด้านซ้ายมือ ซึ่งในการเดินทางจากจุดเริ่มต้นจนถึงบ้านของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมลนั้น จะใช้เส้นทางประมาณ 9 กิโลเมตร

ภาพประกอบ 7 แผนที่การเดินทางไปบ้านเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล

ภาพประกอบ 8 ป้ายวัดอัมพวาก่อนถึงซอยเข้าบ้าน

ภาพประกอบ 9 ซอยเข้าบ้านของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล

ภาพประกอบ 10 ทางเข้าบ้านของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล

ภาพประกอบ 11 บ้านของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล

ภาพประกอบ 12 ประตูบ้านของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล

ปัจจุบันเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ได้ถึงแก่กรรมเมื่อวันที่ 26 สิงหาคม 2556 ด้วยโรคมะเร็งและได้รับพระราชทานเพลิงศพในวันเสาร์ที่ 30 พฤศจิกายน 2556

1.2 ประวัติการศึกษา

เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ได้รับการศึกษาวิชาสามัญโดยได้เข้าเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่โรงเรียนวัดบ้านอิฐ อำเภอมือง จังหวัดอ่างทอง ซึ่งเป็นโรงเรียนที่อยู่ในละแวกบ้าน และก็ได้ศึกษาจนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 และด้วยความที่เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล นั้น เป็นคนที่รักในการเรียนหนังสือเป็นอย่างมาก แต่ติดตรงที่ปัญหาทางการเงินของครอบครัว ซึ่งไม่สามารถนำมาจ่ายค่าเล่าเรียนและไม่สามารถส่งเสียให้เรียนต่อโรงเรียนแผนกสามัญได้ เพราะต้องใช้ค่าใช้จ่ายสูง แต่ด้วยความโชคดี จึงได้มีเพื่อนของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ท่านหนึ่ง ซึ่งเรือตรีสุวิทย์ไม่สามารถจำชื่อได้แล้ว ได้แนะนำให้ไปเรียนช่างไม้ เพราะไม่ต้องเสียค่าเล่าเรียน พอเมื่ออายุได้ 12 ปี เรือตรีสุวิทย์ จึงได้เข้าศึกษาต่อจนจบที่โรงเรียนช่างไม้ (ปัจจุบัน คือ วิทยาลัยเทคนิคอ่างทอง) ซึ่งหลังจากจบจากโรงเรียนช่างไม้ ในปี พ.ศ. 2485 แล้ว เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล นั้นยังได้รับทุนการศึกษา เพราะท่านสอบได้เป็นลำดับที่ 1 ของรุ่น เพื่อศึกษาต่อในระดับอาชีวะชั้นกลางอีก 3 ปี ที่จังหวัดอยุธยา จนถึงโรงเรียนเพาะช่างก่อสร้างอุเทนถวาย หรือ โรงเรียนช่างก่อสร้างอุเทนถวาย แผนกช่างก่อสร้าง อีก 3 ปี (ปัจจุบัน คือ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตอุเทนถวาย) ที่จังหวัดกรุงเทพมหานคร เมื่อจบแล้วจะได้กลับมาเป็นอาจารย์ที่โรงเรียนช่างไม้ จังหวัดอ่างทอง แต่เนื่องด้วยติดเรื่องปัญหาทางด้านครอบครัว ซึ่งเรือตรี

สุวิทย์ แก้วกระมล นั้นจะต้องมีภาระในการช่วยเหลือครอบครัวในการทำงาน จึงทำให้ต้องสละสิทธิ์ทางการศึกษาในครั้งนี้ให้กับเพื่อนร่วมชั้นเรียนคนต่อไป

1.3 ประวัติการทำงาน

เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ได้สอบเข้าทำงานในแผนกช่างไม้ กรมอุทกหารเรือ ในปี พ.ศ. 2499 ในตำแหน่งช่างไม้ประจำ ตามคำเชิญชวนของเพื่อน และเมื่อทำงานได้ 1 ปี ก็ได้ทำเป็นผู้ช่วยเสมียน เพราะที่กรมอุทกหารเรือมีเสมียนผู้หญิงคนเดียวทำไม่ไหว จึงได้ย้ายเรือตรีสุวิทย์มาเป็นผู้ช่วยเสมียน เพราะเรือตรีสุวิทย์เคยได้เรียนบัญชีมาจากโรงเรียนช่างไม้มา หลังจากทำงานที่กรมอุทกหารเรือ นั้น เรือตรีสุวิทย์ จึงได้พบกับนายเสงี่ยม ซึ่งเป็นคนปีในกองดุริยางค์ทหารเรือ ได้ชักชวนเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ไปอยู่กองดุริยางค์ทหารเรือด้วยกัน เนื่องจากเห็นความสามารถในการเป่าปี่ ซึ่งในช่วงนั้น กองดุริยางค์ทหารเรือกำลังต้องการนักดนตรีที่มีฝีมือมาเพื่อพัฒนางวงดนตรีต่อไป เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล จึงได้ปรึกษาผู้ใหญ่ในกรมอุทกหารเรือว่าจะไปอยู่กองดุริยางค์ ซึ่งก็ได้รับการสนับสนุนเป็นอย่างดี เพราะจะทำให้เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ได้มีโอกาสได้เข้ารับราชการ เพราะการทำงานที่กรมอุทกหารเรือ นั้นเป็นแค่ลูกจ้างประจำเท่านั้น

เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล จึงได้เข้ารับการทดสอบการเป่าปี่ให้ทางกองดุริยางค์ทหารเรือได้ ดูซึ่งทางกองดุริยางค์ทหารเรือก็มีความพึงพอใจเป็นอย่างมากกับฝีมือในการเป่าปี่ของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล และได้รับคำกล่าวจากหัวหน้ากองดุริยางค์ทหารเรือว่า “ถ้าฝึกอีกหน่อยก็คงใช้การได้ดี” ซึ่งหลังจากทดสอบการเป่าปี่เสร็จสิ้นแล้ว หัวหน้ากองดุริยางค์ทหารเรือ ท่านให้รอนหนังสือคำสั่งแต่งตั้งการบรรจุออกมา และเมื่อได้รับหนังสือคำสั่งแต่งตั้งแล้ว เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล จึงได้ลาออกจากกรมอุทกหารเรือ และในปีพ.ศ. 2500 ได้เข้ารับราชการในสังกัดกองดุริยางค์ทหารเรือ แผนกดนตรีไทย และถูกส่งไปฝึกวิชาการทหารที่อำเภอสัตหีบ จังหวัดชลบุรี ซึ่งหลังจากกลับมาจากการฝึกวิชาการทางทหาร กองดุริยางค์ทหารเรือจึงได้ติดยศจ่าตรี และก็ได้รับราชการทหารเรือมา จนกระทั่งปรับยศจนได้ติดยศถึงเรือตรีเมื่อ พ.ศ. 2530 และนอกจากการรับราชการทางทหาร เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ยังได้รับเชิญให้ไปสอนดนตรีไทยในด้านการเป่าปี่ ในสถาบันต่างๆ หลายแห่งทั้งระดับ ประถมศึกษา มัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษา โดยเป็นวิทยากรที่ให้ความรู้ทางด้านดนตรีไทยให้แก่สถาบันการศึกษาที่สนใจ และเปิดบ้านเผยแพร่ดนตรีไทยให้แก่ผู้ที่สนใจเป็นวิทยาทาน นอกจากนี้ยังได้รับการจ้างให้ไปรับการแสดงดนตรีตามสถานที่ต่างๆ โดยสรุปงานต่างๆ ได้ดังนี้

พ.ศ. 2499 ลูกจ้างกรมอุทกหารเรือ

พ.ศ.2500 – 2533 เข้ารับราชการในกองดุริยางค์ทหารเรือ จนเกษียณอายุราชการ

พ.ศ.2533 – 2556 อาจารย์ประจำและอาจารย์พิเศษให้แก่สถาบันการศึกษาต่างๆ เช่น มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

ภาพประกอบ 13 เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล เมื่ออายุ 60 ปี ขณะติดยศเรือตรี

1.4 ประวัติทางด้านดนตรี

เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล เป็นผู้ที่มีความสามารถในด้านการเป่าปี่ การบรรเลงเครื่องดนตรีต่าง ๆ และเป็นช่างผลิตกล่องใส่เครื่องดนตรีแล้ว ยังมีความสามารถทางด้านการอ่านและเขียนโน้ตสากลอีกด้วย โดยเรือตรีสุวิทย์ แก้วได้สั่งสมความรู้จากครูดนตรีหลายท่าน ดังนี้

ด้านการเป่าปี่ เรียนกับบิดา คือ นายเอก แก้วกระมล หมื่นตันตรีการเจนจิตร (สาย ศศิผลิน) ครูเทียบ คงลายทอง ครูเฉลิม บัวทั่ง

ด้านเครื่องตี เรียนฆ้องวงใหญ่กับ ครูประยงค์ รามวงศ์

ด้านเครื่องสาย เรียนซอด้วงกับบิดา คือ นายเอก แก้วกระมล

ด้านการผลิตกล่องใส่เครื่องดนตรี นำความรู้จากการเรียนช่างไม้ และ นำแบบตัวอย่างของกล่องใส่เครื่องดนตรีสากลมาประยุกต์เพื่อใส่เครื่องดนตรีไทย

ด้านการอ่านและเขียนโน้ตสากล คือ เรือเอกสุดแสง เศษสุด และนาวาเอกภิญโญ เพ็งสำรวจ

เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล เกิดในบ้านของการเกษตรกร แวดล้อมด้วยญาติพี่น้องก็จะมีแต่ผู้ทำเกษตรกร แต่ก็ยังมีบิดาของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมลนั้น เป็นผู้ที่มีความสนใจทางด้านดนตรีมาทั้งด้านเปียโน คีร์องสาย โดยเฉพาะคีร์องดนตรีปีโน ซึ่งบิดาของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมลนั้นได้รับการเล่าเรียนมาจากคุณครูหลวงประดิษฐไพเราะ (ศร ศิลปบรรเลง) โดยที่เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมลจะเป็นผู้ที่อยู่ใกล้ชิดบิดามากกว่าพี่น้องคนอื่นๆและก็มีความสนใจทางด้านดนตรี จึงได้รับการถ่ายทอดวิชาการทางด้านดนตรีมาตั้งแต่เมื่ออายุ 13 ปี บิดาเห็นว่าเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมลนั้นมีความสนใจทางด้านดนตรีจึงได้หัดดนตรีให้

คีร์องดนตรีชิ้นแรกก็คือซอด้วงโดยได้ฝึกหัดต่อเพลงโหมโรงโอยเรศ ให้เป็นเพลงแรก หลังจากนั้นต่อมาบิดาได้เห็นพรสวรรค์และคุณลักษณะที่เหมาะสมของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ที่มีความฉลาดและสามารถเป่าปี่ได้ จึงให้มาเรียนเป่าปี่ ต่อมาบิดาจึงได้ส่งให้เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ได้มาเรียนดนตรีกับครูประยงค์ รามวงษ์ โดยได้หัดคีร์องดนตรีฆ้องวงใหญ่ และได้เรียนในบทเพลงโหมโรงเช้า โหมโรงเย็น ซึ่งครูประยงค์ รามวงษ์ นั้นยังเคยเป็นลูกศิษย์ของคุณครูหลวงประดิษฐไพเราะเอกเช่นเดียวกับครูเอก แก้วกระมล บิดาของเรือตรีสุวิทย์อีกด้วย ต่อมาได้เรียนฆ้องมอญ กับครูโถม และได้เรียนปี่กับบิดา โดยเริ่มต้นเรียนเพลงตะลุ่มโปง ชั้นเดียวเป็นอันดับแรก

ต่อมาเมื่อเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ได้เข้ามาทำงานที่กองดุริยางค์ทหารเรือ จึงทำให้ได้เรียนโน้ตสากลกับเรือเอกแสง วิเศษสุด หัวหน้าแผนกพิณและคีร์องสายไทยและนาวาเอกภิญโญ เพ็งสำรวย โดยทั้งสองท่านยังได้สอนในด้านการอ่านและทฤษฎีโน้ตสากลให้กับเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล จึงทำให้เรือตรีสุวิทย์นั้นสามารถอ่านโน้ตสากลได้อย่างคล่องแคล่ว และมีความรู้ทางด้านทฤษฎีโน้ตสากลเป็นอย่างมาก

ต่อมาในปี พ.ศ. 2503 ในขณะที่เรือตรีสุวิทย์ทำงานอยู่กองดุริยางค์ทหารเรือและมีความประสงค์ที่จะต่อเพลงทยอยเดี่ยว เพื่อไปแก้มือการประชันแทนบิดา จึงมีคนชื่อเชียร แนะนำให้ไปหาครูหมื่นตันตรการเจนจิตต์ (สาย ศศิผลิน) ซึ่งในครั้งแรกเรือตรีสุวิทย์ได้ปฏิเสธที่จะไปพบ เพราะไม่รู้จักว่าครูหมื่นตันตรการเจนจิตต์ นั้นเป็นใคร แต่เมื่อเพื่อนของเรือตรีสุวิทย์ ได้บอกว่าครูหมื่นตันตรการเจนจิตต์นั้นเป็นคนปีโนรัชกาลที่ 6 และเป็นครูที่มีความรู้ความสามารถเป็นอย่างมาก เรือตรีสุวิทย์มีความรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่งที่จะได้เรียนกับครูหมื่นตันตรการเจนจิตต์ ซึ่งในครั้งแรกเพื่อนๆก็ไม่กล้าพาเรือตรีสุวิทย์เข้าไปพบ เพราะกลัวครูหมื่นตันตรการเจนจิตต์ จะตำหนิว่าพาคคนแปลกหน้าไปพบท่าน ซึ่งเรือตรีสุวิทย์จึงได้บอกกับเพื่อนๆไปว่า “ช่วยพาไปพบครูหมื่นตันตรการเจนจิตต์ เเฉยๆ” ซึ่งในวันแรกที่ได้ไปพบ เรือตรีสุวิทย์ จึงได้ขอฝากตัวเป็นศิษย์กับครูหมื่นตันตรการเจนจิตต์ และได้กล่าวกับครูหมื่นตันตรการเจนจิตต์ ว่า “ในวันหลังจะมาขอเรียนด้วย” ซึ่งในตอนนั้นครูหมื่นตันตรการเจนจิตต์ อายุ

ประมาณ 80 ปี และเมื่อได้เข้าไปเรียนกับครูหมื่นตันตรการเจนจิตรซึ่งก็มีอายุค่อนข้างมากแล้ว จึงไม่สามารถเป่าปี่ได้ เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมลนั้นจึงต้องต่อเพลงจากปากเปล่า ตามที่ครูหมื่นตันตรการเจนจิตรท่านบอก เรือตรีสุวิทย์จึงเป่าตามและจดโน้ตอย่างเดียว ซึ่งถ้าเป่าผิดตรงไหนครูหมื่นตันตรการเจนจิตร ท่านก็จะบอกให้เป่าแก้ไขให้ถูกต้องทันที โดยเพลงแรกที่ได้มานั้นคือเพลงแขกมอญ ซึ่งมีแต่ทึบๆ เก็บ ต่อมาก็คือเพลงสวาทก็มีแต่ทึบๆ เก็บซึ่งต่างจากปัจจุบันที่จะมีทึบๆ หวานด้วย ซึ่งในความคิดของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ท่านได้กล่าวถึงเรื่องความแตกต่างของเพลงว่าทำไมในอดีตจึงมีแต่ทึบๆ เก็บและในปัจจุบันจึงมีทึบๆ หวานเข้ามาด้วย สาเหตุน่าจะมาจากคนร้อง ถ้าหากไม่มีคนร้องก็เลยต้องเป่าแทน แต่ของครูหมื่นตันตรการเจนจิตร น่าจะเป็นในลักษณะการบรรเลงในลักษณะโบราณ ซึ่งในลักษณะการสอนนั้นครูหมื่นตันตรการเจนจิตรก็จะนั่งอยู่บนเก้าอี้ผ้าใบ และบอกด้วยปากเป็นเสียงเพลง โดยที่เรือตรีสุวิทย์ จะต้องจดตามเพราะครูหมื่นตันตรการเจนจิตรไม่สามารถเป่าให้ดูได้แล้วนั่นเอง

ภาพประกอบ 14 หมื่นตันตรการเจนจิตร (สาย ศศิผลิน) เป่าปี่ชวา

หลังจากที่เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ได้เรียนปี่กับครูหมื่นตันตรการเจนจิตร ซึ่งเป็นนักดนตรีไทยในสมัยรัชกาลที่ 6 และเป็นคนปี่ที่มีชื่อเสียงมากในสมัยนั้นแล้ว ต่อมาในปี พ.ศ. 2505 ครูหมื่นตันตรการเจนจิตร จึงได้ฝากเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล นั้นให้ได้เรียนปี่ต่อกับครูเทียบ คงลายทอง เพราะด้วยเนื้อเรื่องด้วยจากสุขภาพของครูหมื่นตันตรการเจนจิตร ไม่ค่อยจะแข็งแรงเท่าไรนัก จึงไม่สามารถสอนได้

ในการเรียนปีที่กับครูเทียบ คลายทองนั้น เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมลได้ต่อปี่ใน โนบเพลง พันธุ์ฝรั่ง นอกจากนี้ครูเทียบยังได้สอนจนกระทั่งถึงวิธีการแต่งลิ้นปี่ เทคนิคในการตัดลิ้นปี่ โดยครูเทียบ จะสอนด้วยความละเอียดละออเป็นอย่างมาก และนอกจากเรื่องดนตรี ครูเทียบท่านจะคอยติดตาม ผลงานของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล เรื่อยมา

ภาพประกอบ 15 ครูเทียบ คงลายทอง (เป่าปี่ชวา)

ภาพประกอบ 16 ครูเฉลิม บัวทั่ง

หลังจากนั้นในปี พ.ศ. 2506 เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ยังได้ศึกษาต่อกับครูเฉลิม บัวท้ง ซึ่งได้ต่อเพลงทั้งหมด 2 เพลง ได้แก่ เพลง 1. สุดสงวน 3 ชั้น 2. กราวโน 2 ชั้นและชั้นเดียว

1.5 ผลงานทางด้านดนตรี

พ.ศ. 2500 บรรเลงรับรองแขกต่างประเทศ สถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย สถานีวิทยุอ.ส. สถานีวิทยุ 1 ปณ. สถานีวิทยุ ส.ทอ.

พ.ศ. 2506 บรรเลงรายการวรรณทัศน์สังคีต ที่วีช่อง 4 บรรเลงดนตรีร่วมกับวงนายแพทย์ สุพจน์ อ่างแก้ว รายการละครของโรงพยาบาลศิริราช รายการทางวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย รายการทางทีวีช่อง 9 รายการทีวีช่อง 5

พ.ศ.2508 บรรเลงดนตรีประกอบนาฏศิลป์ไทย โรงแรมรามาสีลมและโรงเรียนโอเรียนเต็ล วันพฤหัสบดีและวันอาทิตย์ เวลา 11.00 – 12.00 น.

พ.ศ. 2512 บรรเลงประกอบการแสดงนาฏศิลป์ไทย ห้องอาหารมณีนยา ราชประสงค์

พ.ศ.2513 ร่วมบรรเลงแซกโซโฟน อัลโต กับวงดนตรีสุดสงวน บรรเลงรายการลิเก คณะ สุชิน เทวะผลิน ที่วีช่อง 5 ทุกวันอาทิตย์ เวลา 12.00 น. – 13.00 น.

ภาพประกอบ 17 วงดนตรีสุดสงวน

พ.ศ.2514 บรรเลงดนตรีประกอบไขนธรรมศาสตร์ นำโดย ม.ร.ว คึกฤทธิ์ ปราโมช

11 มีนาคม พ.ศ. 2516 บรรเลงดนตรีสังคีตศาลา กรมศิลปากร

ภาพประกอบ 18 บรรเลงดนตรีสังคีตศาลา

พ.ศ.2517 ร่วมบรรเลงดนตรีกับ ศาสตราจารย์ ดร. อุทิศ นาคสวัสดิ์ บรรยายสาธิตดนตรีไทย ตามสถาบันการศึกษาต่าง ๆ บรรเลงรายการ ดร.อุทิศ แนะดนตรีไทย ที่วีช่อง 5

5 ธันวาคม 2517 บรรเลงรายการดนตรีไทยพรรณนา ของกรมศิลปากร ณ โรงละครแห่งชาติ โดยจัดปี่พาทย์ประชันระหว่างวงต่างจังหวัดกับวงกรุงเทพมหานคร

ภาพประกอบ 19 รายการดนตรีไทยพรรณนา

พ.ศ.2518 ร่วมบรรเลงกับวงภาควิชาดนตรี ของคุณดนตรี อ้นตระกูล เป็นการแสดงดนตรีร่วมสมัย ร่วมบรรเลงลิเกทองเจือ โสภิตศิลป์สถานีวิทยากรมประชาสัมพันธ์

พ.ศ.2520 บรรเลงดนตรีรายการราตรีสยามและรายการอุทยานเพลง คณะปียมิตร ที่วีซ่อง 5 และที่วีซ่อง 4 บรรเลงรายการหลายรสดนตรีไทย ที่วีซ่อง 4

พ.ศ.2521 สถาบันวัฒนธรรมเยอรมันกรุงเทพฯ ขอตัวจากกองทัพเรือให้ไปร่วมงานมหกรรมเอเชียอาร์ตเพื่อเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมไทย กับ บรูซ แกสตัน ที่ฮ่องกง ระหว่างวันที่ 14-20 ตุลาคม 2521 และในงานมหกรรมดนตรี เมตามิวสิค ที่กรุงเบอร์ลิน สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมันนี้ ระหว่างวันที่ 23 - 31 ตุลาคม 2521

พ.ศ.2522 องค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ขอตัวจากกองทัพเรือไปร่วมงานราตรีประเทศไทย โดยสมาคมการท่องเที่ยวภาคแปซิฟิก จัดประชุมประจำปี ครั้งที่ 28 ระหว่างวันที่ 16 -21 เมษายน 2522 ณ ประเทศเกาหลี ร่วมกับคุณหนู อันตระกูล และบรูซ แกสตัน

พ.ศ.2526 กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เชิญเป็นวิทยากรบรรยายเรื่องดนตรีไทย ณ ศูนย์อบรมครู โรงเรียนสามเสนวิทยา

พ.ศ.2527 เป็นกรรมการตัดสินประกวดดนตรีไทย เพื่อความมั่นคงของชาติ จัดโดยสหพันธ์ประสานงานเพื่อความมั่นคง (ส.ป.ม.) มูลนิธิหลวงประดิษฐไพเราะ (ศร ศิลปบรรเลง) และธนาคารกสิกรไทย สนับสนุนโดยฝ่ายกิจการพลเรือน กองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายใน (กอ.รมน.)

พ.ศ.2529 เป็นกรรมการตัดสินประกวดดนตรีไทยของจังหวัดพระนครศรีอยุธยา (วัดประดิษฐาราม) ซึ่งถวายพระราชทานของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ

พ.ศ.2530 เป็นกรรมการตัดสินประกวดดนตรีไทย นักเรียน นักศึกษา ประเภทขลุ่ย

พ.ศ. 2531 ไปร่วมงานมหกรรมดนตรีเมตามิวสิค ที่กรุงเบอร์ลิน สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมันนี้ ระหว่างวันที่ 23 – 31 ตุลาคม 2531

พ.ศ.2533 ไปเผยแพร่ศิลปะในปะเทศญี่ปุ่นกับวงฟองน้ำ ประเทศศรีลังกากับห้องอาหารพิमान ประเทศสิงคโปร์กับวงฟองน้ำ ขณะที่รับราชการกองดุริยางค์ทหารเรือ ปฏิบัติราชการบรรเลงในราชการกองทัพเรือ ของกระทรวงกลาโหมในงานรับรองแขกต่างประเทศ งานอนุสรณ์ดอนเจดีย์ จังหวัดสุพรรณบุรี ส่งกระจายเสียงสถานีวิทยุแห่งประเทศไทย

6 พฤศจิกายน 2533 ทบวงมหาวิทยาลัย แต่งตั้งให้เป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานการจัดงานดนตรีไทยอุดมศึกษา

1 มิถุนายน 2535 ทบวงมหาวิทยาลัย แต่งตั้งให้เป็นอนุกรรมการจัดทำเกณฑ์ประเมินการบรรเลงเครื่องดนตรีไทย ด้านเป่าพาทย์

๗๕

**รายนามคณะกรรมการจัดทำเกณฑ์ประเมินเครื่องดนตรีไทย
ด้านปี่พาทย์**

๑. นายวราวุธ สุมาวงศ์	ประธานอนุกรรมการ
๒. นายขุนพิศ อมาตย์กุล	อนุกรรมการ
๓. นายจิรุต อางณรงค์	อนุกรรมการ
๔. พ.ท.เสนาะ หลวงสุนทร	อนุกรรมการ
๕. นายสิริชัยชาญ พักจำรูป	อนุกรรมการ
๖. นายสงบศึก ธรรมวิหาร	อนุกรรมการ
๗. นายนิรุพงษ์ ไส้วัตร	อนุกรรมการ
๘. นายบุญช่วย ไส้วัตร	อนุกรรมการ
๙. นายวิโรจน์ เวชชะ	อนุกรรมการ
๑๐. นายนิกร จันทศร	อนุกรรมการ
๑๑. นายอลงก โปธิ์สามต้น	อนุกรรมการ
๑๒. นายสมาน น้อยนิธีย์	อนุกรรมการ
๑๓. ร.ต.สุวิทย์ แก้วกระมล ร.น.	อนุกรรมการ
๑๔. จ.ส.อ.ประมวล อรรถชีพ	อนุกรรมการ
๑๕. เจ้าหน้าที่ทบวงมหาวิทยาลัย (นายประสิทธิ์ ทองใส)	อนุกรรมการและเลขานุการ
๑๖. เจ้าหน้าที่ทบวงมหาวิทยาลัย (นางมยุรี สิงห์ไข่มุกข์)	อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

(ตามคำสั่งคณะกรรมการทบวงมหาวิทยาลัยที่ ๔/๒๕๓๕ ลงวันที่ ๙ มกราคม ๒๕๓๕ และคำสั่งคณะกรรมการทบวงมหาวิทยาลัยที่ ๓๓/๒๕๓๕ ลงวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๓๕)

ภาพประกอบ 20 และ 21 เกณฑ์ประเมินการบรรเลงเครื่องดนตรีไทย ด้านปี่พาทย์

6 พฤศจิกายน 2533 ทบวงมหาวิทยาลัย แต่งตั้งให้เป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานการจัดงานดนตรีไทยอุดมศึกษา

1 มิถุนายน 2535 ทบวงมหาวิทยาลัย แต่งตั้งให้เป็นอนุกรรมการจัดทำเกณฑ์ประเมินการบรรเลงเครื่องดนตรีไทย ด้านปี่พาทย์

พ.ศ. 2538 ไปร่วมงานดนตรีไทยอุดมศึกษาที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่บรรเลงร่วมกับสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

10 พฤศจิกายน พ.ศ. 2539 ไปร่วมงานมหกรรมดนตรี ที่ประเทศเกาหลี กับมหาวิทยาลัยขอนแก่น

ภาพประกอบ 22 งานมหกรรมดนตรี ประเทศเกาหลี

พ.ศ. 2541 บรรเลงดนตรีไทยในงาน 100 ปี ดุริยประณีตร่วมกับวงบ้านปลายเนิน บรรเลง
ในพิธีเปิดกีฬาเอเชียนเกมส์ ร่วมกับวงฟองน้ำ

พ.ศ. 2544 บรรเลงดนตรีไทยในงานครบรอบ 120 ปี 3 ครูดนตรีไทย วงศิษย์หลวง
ประดิษฐ์ไพเราะ เพลงชุดด้อมค้าย

ภาพประกอบ 23 งานครบรอบ 120 ปี 3 ครูดนตรีไทย

2 เมษายน พ.ศ. 2548 บรรเลงการแสดงดนตรีไทยพื้นปี ร่วมกับครูอาวุโสของวงการดนตรีไทยในปัจจุบัน ร่วมขับร้องและบรรเลงเพื่อทูลเกล้าฯ ถวายพระพรชัยมงคล เนื่องในวโรกาสวันคล้ายวันพระราชสมภพของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ซึ่งได้เวียนมาบรรจบครบ 50 พรรษา

ภาพประกอบ 24 บรรเลงการแสดงดนตรีไทยพื้นปี

5 มิถุนายน พ.ศ. 2551 บรรเลงดนตรีครูอาวุโสชายแห่งกรุงรัตนโกสินทร์ เพื่อเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เนื่องในโอกาสที่ทรงเจริญพระชนมายุครบ 53 พรรษา ณ หอประชุมใหญ่ ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย

ภาพประกอบ 25 ภาพหมู่

พ.ศ.2552 วงดนตรีคณะศิษย์ศรทอง ร่วมบรรเลงงานมูขีตาคีตและการแสดงผลงานครู
อุ่งน บัวเยี่ยม 90 ปี นักร้องเสียงระฆังทอง ที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ภาพประกอบ 26 วงดนตรีคณะศิษย์ศรทอง บรรเลงงาน 90 ปี ครูอุ่งน บัวเยี่ยม

14 กรกฎาคม พ.ศ. 2553 การแสดงดนตรีไทยโดยครูอาวุโสแห่งรัตนโกสินทร์ เฉลิมพระ
เกียรติสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เนื่องในวันคล้ายวันพระราชสมภพ 2
เมษายน 2553

22 มิถุนายน พ.ศ. 2554 การแสดงดนตรีไทยโดยครูอาวุโสแห่งรัตนโกสินทร์ เฉลิมพระ
เกียรติสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เนื่องในวันคล้ายวันพระราชสมภพ 2
เมษายน 2554

ภาพประกอบ 27 บรรเลงดนตรีครูอาวูโสแห่งกรุงรัตนโกสินทร์

5 มิถุนายน พ.ศ. 2555 การแสดงดนตรีไทยโดยครูอาวูโสแห่งรัตนโกสินทร์ เสด็จมพระ
เกียรติสมเด็จพะเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เนื่องในวันคล้ายวันพระราชสมภพ 2
เมษายน 2555

ภาพประกอบ 28 บรรเลงดนตรีครูอาวูโสแห่งกรุงรัตนโกสินทร์

30 พฤศจิกายน พ.ศ. 2555 บรรเลงเดี่ยวปี่ เพลงทยอยเดี่ยว งานดนตรีไทยอุดมศึกษา
ครั้งที่ 39 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

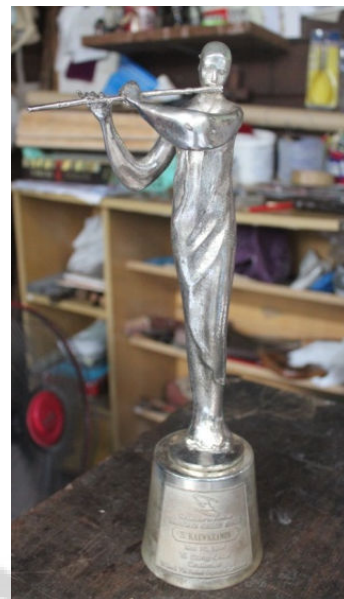
ภาพประกอบ 29 บรรเลงงานดนตรีไทยอุดมศึกษาครั้งที่ 39

1.6 รางวัลเกียรติคุณที่ได้รับ

10 พุทธศักราช พ.ศ. 2540 ได้รับรางวัลจากงานมหกรรมดนตรี ที่ประเทศเกาหลี กับ มหาวิทยาลัย ขอนแก่น

ภาพประกอบ 30 รางวัลจากงานมหกรรมดนตรี ประเทศเกาหลี

ภาพประกอบ 31 และ 32 รางวัลจากงานมหกรรมดนตรี ประเทศเกาหลี

พ.ศ.2553 ได้รับปริญญาเกิตติมศักดิ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาดนตรีไทย จาก มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ประจำปีการศึกษา 2552

ภาพประกอบ 33 รับพระราชทานปริญญาเกิตติมศักดิ์

ภาพประกอบ 34 บริญญาากิตติมศักดิ์

2. ศึกษาภูมิปัญญาทางดนตรีของ เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล

2.1 ด้านการรวบรวมและบันทึกโน้ตเพลงที่เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ได้สืบทอดมาจากครูท่านต่างๆ

เครื่องดนตรีปี่ใน ได้รับการสืบทอดมาจากครู 4 ท่าน ได้แก่

2.1.1 เพลงที่ได้สืบทอดมาจากครูเอก แก้วกระมล

ครูเอก แก้วกระมล เป็นชาวจังหวัดอ่างทอง เป็นบุตรนายพร กับนางจันทร์ ครูเอกเป็นผู้ที่มีความสนใจทางด้านดนตรีและมีความสามารถทั้งทางด้านของปี่พาทย์ เครื่องสาย อีกทั้งยังได้ศึกษาดนตรีมาจากหลวงประดิษฐ์ไพเราะ (ศร ศิลปบรรเลง) และก็ยังเป็นนักดนตรีของวงนายประเสริฐ สดแสงจันทร์ จากการสัมภาษณ์รวบรวมรายชื่อเพลงที่เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ได้ต่อไว้จากครูเอก แก้วกระมล พบรายชื่อเพลงทั้งหมด 7 เพลง ได้แก่เพลง 1. ตะลุ่มโปง ชั้นเดียว 2. โหมโรงโอยเรศ 3. พญาโคก 3 ชั้น 4. แขกมอญ 3 ชั้น 5. นกขมิ้น 3 ชั้น 6. เชิดนอก 7. กราวโน 3 ชั้น

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้เนื่องจากเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ได้ต่อเพลงในการบรรเลงปี่ในมาเป็นเวลานาน และในปัจจุบันเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ได้เสียชีวิตลงแล้ว จึงทำให้ต้องรวบรวมบทเพลงจากเอกสารที่ท่านได้บันทึกไว้ และในบางบทเพลงได้จากไฟล์เสียงที่ท่านบันทึกไว้ก่อนที่เรือตรีสุวิทย์จะเสียชีวิต จากการรวบรวมบันทึกโน้ตเพลงการเป่าปี่ในในครั้งนี้ไว้ 6 เพลงด้วยกัน คือ 1. ตะลุ่มโปง ชั้นเดียว 2. พญาโคก 3 ชั้น 3. แขกมอญ 3 ชั้น 4. นกขมิ้น 3 ชั้น 5. เชิดนอก 6. กราวโน 3 ชั้น

เพลงตะลุ่มโปง ชั้นเดียว

ประวัติเพลง

เพลงนี้ในอัตราชั้นเดียว มักจะใช้อยู่เป็นประจำในการแสดงลิเก ส่วน 2 ชั้นเป็นเพลงร้องประกอบการแสดงละคร แต่ทำนอง 2 ชั้นนี้ เดิมทีเดียวมีแต่ทางร้องไม่มีทางรับ ใช้ร้องในการเล่นสักวา ต่อมาเมื่อปลายรัชกาลที่ 5 ครูเพ็งได้แต่งทางรับขึ้นให้วงมโหรีหญิงซึ่งท่านเป็นครูสอนอยู่นั้นบรรเลงและได้ใช้กันมาจนทุกวันนี้

โน้ตทางปี่ใน เพลงตะลุ่มโปง ชั้นเดียว

ท่อน 1

--- ม	- ร - ช	--- ล	--- ท	--- ล	- ท - ร	- ม ร ท	----
--- ล	-- ล ล	- ท - ล	- ช - ม	- ร - ช	-- ล ท	- ร - ท	- ล - ช

กลับต้น

ท่อน 2

--- ล	-- ล ล	- ช - ฟ	- ม - ร	--- ท	-- ร ม	- ช - ร	----
--- ล	-- ล ล	- ท - ล	- ช - ม	- ร - ช	-- ล ท	- ร - ท	- ล - ช

กลับต้น

ท่อน 2 เมื่อกลับต้น บรรทัดแรกเปลี่ยน

--- ล	-- ล ล	- ช - ล	- ท - ร	--- ท	-- ร ม	- ช - ร	----
-------	--------	---------	---------	-------	--------	---------	------

เทียบเก็บ ท่อน 1

- ท ร ม	ช ร ม ช	ร ม ช ล	ท ช ล ท	-- ล ล	ช ล ท ร	- ม ร ท	----
ร ม ร ท	ร ม ร ล	ร ท ล ช	ท ล ช ม	ร ร ร ช	ร ช ล ท	ร ม ร ท	ร ท ล ช

เทียบเก็บ ท่อน 2

ล ท ล ล	ล ท ล ล	ท ล ช ล	ช ฟ ม ร	ท ท ล ท	ร ม ร ม	- ช - ร	----
ร ม ร ท	ร ม ร ล	ร ท ล ช	ท ล ช ม	ร ร ร ช	ร ช ล ท	ร ม ร ท	ร ท ล ช

คัดลอกมาจากโน้ตเพลงไทยของว่าที่ร.ต.หญิงพนัสนันท์ ภูริธรร

เพลงพญาโศก 3 ชั้น

ประวัติเพลง

เพลงพญาโศก 2 ชั้น เป็นเพลงที่รวมอยู่ในเพลงเรื่องพระยาโศก อันเป็นเพลงโบราณสมัยกรุงศรีอยุธยา บางทีก็แยกออกมาใช้เป็นเพลงร้องประกอบการบรรเลงมโหรีและแสดงโขนละคร ในบทที่แสดงอารมณ์เศร้าสลดระหว่างนั่งหรือนอนหรือยืนอยู่กับที่ รำพึงถึงความทุกข์ยากหรือสูญเสียสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อันเป็นเรื่องที่เป็นอดีตและอนาคต ครั้นถึงราวสมัยรัชกาลที่ 4 พระประดิษฐไพเราะ (มี ดุริยางกูร หรือ ครูมีแขก) จึงแต่งขึ้นเป็น 3 ชั้น สำหรับร้องและบรรเลงมโหรีปี่พาทย์ แล้วจึงประดิษฐ์เป็นเพลงเดี่ยวอีกชั้นหนึ่ง ซึ่งดุริยางคศิลป์ ได้ยึดถือแบบฉบับสำหรับเดี่ยวด้วยเครื่องดนตรีทุกชนิดสืบมาจนทุกวันนี้ ส่วนความหมายของเพลงก็เป็นอย่างที่ใช้ในการแสดงโขนละคร

โน้ตทางปี่ใน เพลงพญาโศก 3 ชั้น

- ล - ทิ	- ดิ - ริ	มิ ริ ซิ ริ	มิ-ริดิ-ซ	--- ล	ทิล - ท	- ล - ท	- ดิ - ริ
- ซ - ล	- ทิ - ดิ	ทิดิ ริ มิ	ซิ ริ - มิ	- ล - ทิ	- ดิ - มิ	--- ริ	มิริมิ ริ ดิ
--- ทิ	- ดิ - ฟ	- มิ ซิ ริ	มิ-ริดิ-ซ	--- ล	ดิ ล ซ ฟ	- ล ซ ฟ	- ม ซ ร
- ล - ท	- ดิ - ริ	ดิ-ริดิ-ทิ	- ล - ฟ	- ล --	มิริทิล ฟ	- ล - ฟ	มฟ-มร
- ม ร ดุ	ซุ ดุ - ฟ	- ล ซ ฟ	- ม - ร	ริ -- ม	ร ทู ร ซ	--- ล	ทิลซ ล ทิ
--- ทิ	-- ทิ ทิ	- ล - ทิ	ริมิ-ริทิ-ริมิ	- ซิ - มิ	- ริ - ดิ	- ทิ - ดิ	มิริดิ ทิล
--- มิ	ริมิ-ริท	- มิ ริ ท	ล ริ - ซ	--- ม	ร ทู ร ซ	--- ล	ทิลซ ล ทิ
--- ริ	มิริทิ ริ มิ	- ซิ - มิ	ริมิ-ริทิ	- ซิ - มิ	- ริ - ล	ลิล ซ ม	- ร - ซ
- มิ ริ ดิ	- ทิ ริ ล	- ซ --	ทิลซ - มิ	- ซิ - มิ	ริมิ-ริดิ	ทิ - มิริดิ	- ทิ - ล
--- ซ	ล ซ - ร	--- ซ	--- ดิ	--- ทิ	--- ดิ	- มิ ริ ดิ	- ท ริ ล
- ร - ม	- ฟ - ซ	-- ล ทิ	ริ ล - ท	- ดิ --	มิริดิ - ซ	-- ล ทิ	- ดิ - ริ
--- ฟิ	มิ ริ มิ ฟิ	- ล - ฟิ	มิฟิ-มิริ	- มิ ซิ ริ	มิ-ริทิ-ริ	--- มิ	ฟิมิริ มิ ฟิ
--- ลิ	--- ฟิ	-- ลิ ฟิ	มิฟิ-มิริ	- มิ ซิ ริ	มิ-ริทิ-ริ	--- มิ	ฟิมิริ มิ ฟิ
--- มิ	ฟิมิริ มิ ฟิ	--- ลิ	--- ทิ	--- ริ	--- ทิ	--- ลิ	--- ฟ
- ล - ฟิ	มิฟิ-มิริ	--- มิ	ฟิมิริ มิ ฟิ	--- ลิ	ดิ ลิ - ฟิ	-- ลิ ฟิ	ริ ดิ - ริ
--- ซิ	ลิ ซิ - ดิ	- ทิ - ดิ	- ริ - ฟิ	- มิ - ฟิ	-- ซิ ฟิ	- ดิ - ฟิ	- มิ - ริ
- ล - ทิ	- ดิ - ริ	มิ ริ ซิ ริ	มิ- ริดิ - ซ	- ร - ซ	-- ล ทิ	- ล - ทิ	- ด - ริ

เที่ยวเก็บ

ชลชม	ชมรด	ชลรด์	ทลชม	รวมชล	ทลชร	ชลทล	รด์ทล
รชลท	ลทลร	มชด์	มรด์ช	ลด์ชล	ชฟมฟ	ดรมฟ	ชฟมร
ดมรช	รฟช	ฟลชด์	ฟลชฟ	ดรมฟ	ชลชฟ	ดรมฟ	ชฟมร
ชดรม	ฟชฟล	ชด์ฟล	ชฟมร	รชลท	ลทลร	มชด์	มรด์ท
ร่มรท	ร่มรล	ทลชล	ทลรท	รวมชล	ทลชร	ร่มรด์	ทลชล
รฟช	ทลรท	ลทลร	ลชมรช	ลทรม	รชชช	ทลชล	รททท
ชลชท	ลทลร	ชด์ชด์	ชด์รท	ลทรม	ชด์รท	ร่มรท	รทลช
รทลร	มชทล	ทมลช	ลรชม	ลทรม	มรทม	รวมชล	ลชมล
ทลชร	ชรชล	ทลชล	ทลรด์	รด์ทล	รด์ทล	ชลทล	รด์ทล
ร่มรท	รทลช	ฟมร	ฟชลท	ลทลร	มรด์ท	ลชรช	ลทลร
ลทลร	ดทลร	ดทลร	ดทลร	ลลลท	ลฟมร	ลลทล	ทรมฟ
มฟลท	รทลฟ	ลทลฟ	ลฟมร	ลฟทล	รทลร	รทลร	ดทลฟ
มฟลม	ฟมลฟ	ลทลล	ทลลล	ทลรท	ฟ่มรท	ร่มรท	รทลฟ
ลลรท	ลฟมร	ลทล	ฟมลฟ	มฟลท	รทลฟ	ลทลฟ	ลฟมร
ชดรม	รชร	รดรม	รฟช	ลชฟล	ชฟมช	ฟมรฟ	มรดร
- ล - ท	- ด - ร	มรชด์	ม- รด์ - ช	- ร - ช	- - ลท	- ล - ท	- ด - ร

ถอดจากไฟล์เสียงปี่ในของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล เมื่อวันที่ 20 เมษายน พ.ศ.2556

เพลงแขกมอญ 3 ชั้น

ประวัติเพลง

เพลงแขกมอญนี้ 2 ชั้นเป็นเพลงเก่า พระประดิษฐไพเราะ (มี ดุริยางกูร) แต่งขึ้นเป็น 3 ชั้น และนายมนตรี ตราโมท ได้ตัดแต่งลงเป็นชั้นเดียวให้ครบเถาเมื่อราว พ.ศ. 2476

โน้ตทางปี่ใน เพลงแขกมอญ 3 ชั้น

ท่อน 1

---ช	--ชช	-ฟ--	ลชฟ-ช	-ฟ-ด	-ฟ-ท	-รด์ท	-ลด์ช
--ลชฟ	-ร-ด	ทลชล	ทฟ-ท	-ร-ฟ	-ช-ท	-ด-รฟ	ชฟรด์-ร
---ด	ทล-ร	-ช-ร	-ฟ-ช	-ลด์ช	ล-ชฟร	ดรฟช	ฟรฟด

ท่อน 1 (ต่อ)

- ทิ - ดิ	ริ ดิ ทิ ล	ช พ ช ล	ช ล ทิ ดิ	-- มี ริ ดิ	ช ล ล ล	ร ม พ ช	ด พ พ พ
--- ดิ	ทิ ดิ - ริ	มี ริ ช ริ	มี ริ ดิ - พ	-- ชิ พ	ริ ดิ - พ	-- ชิ พ	ริ ดิ - ริ
----	ริ พ - ทิ	- ดิ - พ	ชิ พ ริ ดิ - ริ	----	ริ พ ริ ดิ	ทิ ดิ ช ล	ช พ ช ท
- พ ช ทิ	- ดิ - ริ	พ ริ ดิ ทิ	- ล ดิ ช	--- ล	ดิ ริ ดิ พ	- ช - ริ	มี ริ ดิ ล
- ทิ - ดิ	ริ ดิ ทิ ล	ช พ ช ล	ช ล ทิ ดิ	ริ พ ริ ช	ร ช ริ ดิ	ทิ ดิ ช ล	ช พ ช ทิ
--- พ	-- พ พ	- ล ดิ พ	ช ล ช พ - ช	- พ ร พ	- ร - ริ	- ดิ ทิ ดิ	- ทิ --
ร พ ช ทิ	- ดิ - ริ	พ ชิ พ ริ	- ดิ - ทิ	- ร - พ	- ช - ทิ	- ดิ - พ	ชิ พ ริ ดิ - ริ
--- ดิ	ทิ ดิ - ริ	- ชิ - ริ	- พ - ชิ	พ ริ ดิ ล ดิ	- ล ดิ - ช	พ ริ ดิ พ	ริ ดิ - ริ
- ริ พ ทิ	- ดิ - ริ	พ ชิ พ ริ	- ดิ - ทิ	- ร - พ	- ช - ทิ	-- ริ ดิ	ทิ ดิ - ริ

ท่อน 2

--- พ	- ช ช ช	พ ม ร ม	พ ช ล ช	ร ม พ ช	พ ล ช พ	ด ร ม พ	ช พ ม ร
ดิ ล ช ม	ช ม ร ด	ทุ ล ช ล	ทุ ด ร ม	ร ม พ ช	ช ด ร ม	พ ม ล ม	พ ช ล ช
--- พ	- ช ช ช	พ ม ร ม	พ ช ล ช	ล ช พ ล	ช พ ม ช	พ ม ร พ	ม ร ด ร
ช ช ช ล	ช ม ร ด	ช ช ล ช	ล ด ร ม	ร ม พ ช	ช ด ร ม	พ ม ล ม	พ ช ล ช
พ ริ ดิ ล	ดิ ล ช พ	ม ร ด ร	ม พ ช ล	-- มี ริ ดิ	ช ล ล ล	ร ม พ ช	ด พ พ พ
มี ริ ดิ ช	- ดิ - ริ	มี ริ ช ริ	มี ริ ดิ - พ	-- ชิ พ	ริ ดิ - พ	-- ชิ พ	ริ ดิ - ริ
ดิ ทิ ดิ ริ	พ ชิ พ ริ	ดิ ทิ ดิ ริ	ดิ ทิ ล ช	ดิ ทิ ดิ ริ	ดิ ทิ ล ช	ล ช ดิ พ	ด พ ช ล
ช ล ทิ ดิ	ริ ดิ ทิ ล	ช พ ดิ พ	ช ล ทิ ดิ	ริ พ ร ช	ร ช ริ ดิ	ทิ ดิ ช ล	ช พ ช ทิ
พ ร พ พ	พ ช พ พ	ร ด ร ร	ร พ ร ร	ด ทุ ด ด	ด ร ด ด	ด ช ด ด	ด ทุ ด ด
ร ด ร ร	ร พ ร ร	ทุ ช ทุ ทุ	ทุ ด ทุ ทุ	- ร - พ	- ช - ทิ	-- ริ ดิ	ทิ ดิ - ริ
ด --- ล	- ดิ - ล	- ดิ - ริ	พ ชิ พ ชิ	----	- พ ริ พ	ริ พ ชิ พ	ริ ดิ - ริ
----	----	พ ชิ พ ริ	- ดิ - ทิ	- ร - พ	- ช - ทิ	-- ริ ดิ	ทิ ดิ - ริ

ท่อน 3

--- ดิ	ทิ ดิ - ริ	- ช - ริ	- พ - ชิ	พ ริ ดิ ล	ดิ ล - ดิ ช	พ ริ ดิ พ	ชิ พ ริ ดิ - ริ
ริ พ - ทิ	- ดิ - ริ	พ ชิ พ ริ	- ดิ - ทิ	- ร - พ	- ช - ทิ	-- ริ ดิ	ทิ ดิ - ริ
-- ช ล	ดิ ริ ดิ ริ	-- ดิ ริ	พ ชิ พ ชิ	----	- พ - ชิ	-- พ ริ	พ ริ - ดิ
- ริ พ ชิ	พ ริ ดิ ท	- ทิ - ดิ	ริ ดิ พ ริ	-- ทิ ล ช	- ช - ช	- ริ พ ชิ	พ ริ พ ดิ

ท่อน 3 (ต่อ)

- ริ ฟิ ซึ	ฟิ ริ ฟิ ท	- ริ ฟิ ซึ	ฟิ ริ ดิ ริ	- ซ - ร	- ริ - ดิ	ทิดิ ซล	ลซฟซ - ทิ
- ริ ฟิ ซึ	ทิดิ ทิ ซ	ทซ ฟซ	ทิดิ ทิ ทิ	- ริ ฟิ ซึ	ทิดิ ทิ ซ	ทิ ซ ฟซ	ทิดิ ทิ ทิ
- ทิดิ ริ	ฟิ ซึ ฟิ ริ	ดิ ทิดิ ริ	ดิ ทิล ซ	ดิ ทิดิ ริ	ดิ ทิล ซ	ลซ ดิ ฟ	ด ฟ ซล
ซล ทิดิ	ริ ดิ ทิล	ซ ฟ ซล	ซล ทิดิ	ริ ฟิ รซ	รซ ริ ดิ	ทิดิ ซล	ซฟซทิดิ
ลลซล	ซ ฟ ซฟ	ลซ ฟซ	ฟรฟร	ซฟรฟ	รดรด	ฟรดร	ดทุดท
รฟซท	- ดิ - ริ	ฟิ ซึ ฟิ ริ	- ดิ - ท	- ลดิซ	- ฟ - ทิ	-- ริ ดิ	ทิดิ - ริ
--- ดิ	ทิดิ - ริ	- ซึ - ริ	- ฟิ - ซึ	ฟิ ริ ดิ ล	ดิ- ลดิ - ซึ	ฟิ ริ ดิ ริ ฟิ	ซึฟิ ริ ดิ - ริ
- ริ ฟิ - ทิ	- ดิ - ริ	ฟิ ซึ ฟิ ริ	- ดิ - ทิ	- ร - ฟ	- ซ - ทิ	- ดิ - ริ ฟิ	ซึฟิ-ริ ดิ - ริ

คัดลอกมาจากโน้ตเพลงไทยของเรือดริสุวิทย์ แก้วระมล

เพลงนกขมิ้น 3 ชั้น

ประวัติเพลง

สมัยโบราณมีเพลงเรื่องในประเภทเพลงช้าอยู่เรื่องหนึ่ง เรียกว่า “แม่มายคร่ำครวญ” เพลงช้าเรื่องนี้มีเพลงนกขมิ้นตัวผู้และนกขมิ้นตัวเมียรวมอยู่ด้วย และเพลงนกขมิ้นตัวเมียนั้น มีชื่อเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า เพลงแม่มายคร่ำครวญ เพราะฉะนั้นเพลงนี้จึงเรียกว่า “แม่มายคร่ำครวญ” โดยปกติถ้าต้องการจะบรรเลงเพลงช้าแล้ว ไม่ว่าจะเพลงช้าเรื่องใด ผู้บรรเลงย่อมนำมาบรรเลงเป็นเพลงหน้าพาทย์ประกอบการแสดงโขนละครในกิริยาไปมาที่สุภาพเรียบร้อยเมื่อผู้แสดงต้องการรำเพลงช้าได้ทั้งสิ้น แม้เพลงเรื่องแม่มายคร่ำครวญนี้ ก็นำมาใช้บรรเลงได้ แต่ถ้าผู้พากษ์เจรจาโขนหรือหนังใหญ่หรือผู้บอกบทโขนละครคน เขาบอกเจาะจงว่าเพลงช้าเรื่องใด

ส่วนทางเพลงดนตรีของมอญมีเพลงในจำพวกเพลงเรื่ออยู่เพลงหนึ่ง ซึ่งทำนองของเพลงมอญเพลงนั้น เทียบได้ตรงกับอัตราชั้นเดียวของเพลงนกขมิ้น (ตัวผู้) ของไทย จึงไม่สามารถจะชี้ขาดลงไปได้ว่าไทยเรานำเอาเพลงของมอญซึ่งเป็นอัตราชั้นเดียวมาแต่งขยายขึ้นเป็นอัตรา 2 ชั้น และตั้งชื่อว่าเพลงนกขมิ้น บรรเลงเป็นเพลงช้าในเรื่องแม่มายคร่ำครวญหรือมอญได้นำเอาเพลงนกขมิ้นของไทยไปดัดลงเป็นชั้นเดียวใช้บรรเลงเป็นเพลงเร็ว ในสมัยที่นิยมการร้องและบรรเลงเพลงอัตรา 3 ชั้นกันอย่างแพร่หลาย ราวสมัยรัชกาลที่ 4 ครุเพ็งซึ่งเป็นญาติของพระประดิษฐไพเราะ (มี ดุริยางกูร) จึงได้นำเพลงนกขมิ้นตัวผู้ในเพลงเรื่องแม่มายคร่ำครวญ ซึ่งเป็นอัตรา 2 ชั้น มาแต่งขึ้นเป็นอัตรา 3 ชั้น สอดแทรกเพิ่มการร้องดอกและเป่าว่าดอตามเสียงร้องในท่อน 3 ชั้น ทำให้ไพเราะเพราะพริ้งขึ้นอีกเป็นอันมาก ได้มีมีผู้นำไปร้องและบรรเลงเป็นเพลงสุดท้ายในดับตันเพลงจึง ได้รับความนิยมในวงการดนตรีไทย ใช้

ร้องและบรรเลงกันสืบมาจนปัจจุบันนี้ นอกจากจะใช้ร้องและบรรเลงโดยปกติแล้ว เพลงนกขมิ้น 3 ชั้น ของครูเพ็งยังได้รับเลือกเป็นเพลงสำหรับบรรเลงเดี่ยวवादฝีมือกันอีกด้วย

โน้ตทางปี่ใน เพลงนกขมิ้น 3 ชั้น

ท่อน 1

--- ซ	-- มี่รัด	- ท - ด	มี-รัดมี	- ล - ท	- ด - มี	--- รั	ดมีมี- รัด
--- ซ	-- มี่รัด	- ท - ด	มี- รัดมี	- ฟ - ด	- ฟ - ล	-- ด ฟ	ซฟ- รด-ร
--- ด	ท ล ซ ร	ซ ซ ร ซ	ล ท ด รั	มีรัด- มี	ฟ ซ ฟ ล	-- ด ฟ	ซฟ- รด-ร
มี-รัด-มี	มี-มีมี	- ท รั ล	ท - ลซม	- ล - ท	- ด - รั	--- มี	มี - รัด
--- ท	มี มี รั ล	ท ล รั ล	ท - ลซ-ม	- ล ท ุ	- ร - ม	- ซ - ม	ซ ม ซ ล
- ล ซ ม	- ร - ซ	--- ล	ทลซ - ลท	- ซ - มี	- รั - ท	-- ลซม	- ร - ซ

เทียบกลับ

ร ม ซ ล	ท ล รั ด	ท ด รั ด	ท ล ซ ม	ททท ล ท	ซ ล ซ ม	ล ท ด รั	ด มี รั ด
ล ซ ท ล	ด ท รั ด	ท ด รั ด	ท ล ซ ม	ซ ด ร ม	ฟ ซ ฟ ล	ซ ฟ ม ฟ	ซ ฟ ม ร
ร ท ล ซ	ร ซ ล ท	ด รั ด ซ	ล ท ด รั	ล ด ซ ล	ซ ฟ ม ฟ	ด ร ม ฟ	ซ ฟ ม ร
ซ ม ล ซ	ท ล รั ด	ท ด รั ด	ท ล ซ ม	ร ม ซ ล	ซ ด รั มี	ซ ล รั มี	มี รั ด
มี มี รั ท	มี รั ท ล	รั ท ล ซ	ท ล ซ ม	ล ุ ร ุ	ม ร ท ม	ร ม ซ ล	ล ซ ม ล
มี มี รั ท	ลซม-รซ	ุ ร ม ซ	ท ล รั ท	- ซ - มี	- รั - ท	-- ลซม	- ร - ซ

ท่อน 2

----	--- ด	--- ท	--- ด	--- รั	มีรัด- ซ	- - ลท	- ด - รั
----	--- ด	--- ท	--- ด	--- ร	มีรัด- ซ	- - - ล	ทลซ- ลท
----	--- ล	ท ล รั ล	ท - ลซ-ม	- ล ท ุ	- ร - ม	- ซ - ม	ซ ม ซ ล
- ล ซ ม	- ร - ซ	--- ล	ทลซ - ลท	- ซ - มี	- รั - ท	-- ลซม	- ร - ซ

เทียบกลับ

----	- ซ - ด	ท ล ซ ล	ท ด รั ด	----	- ซ - รั	ด ท ล ท	ด มี มี มี
----	- ร - ซ	ฟ ม ร ม	ฟ ซ ล ซ	- ด ร ม	ร ม ฟ ซ	ฟ ม ร ม	ฟ ซ - ด
มี มี รั ท	มี รั ท ล	รั ท ล ซ	ท ล ซ ม	ล ุ ร ุ	ม ร ุ ม	ร ม ซ ม	ล ซ ม ล

ท่อน 2 (ต่อ)

ซ้ ม้ ร้ ท	ลชม -ร ช	ทุ ร ม ช	ท ล ร้ ท	- ซ้ - ม้	- ร้ - ท	-- ลชม	- ร - ช
------------	----------	----------	----------	-----------	----------	--------	---------

ท่อน 3

--- ท	ม้ ร้ ท - ล	ท ล ร้ ล	ท - ลช -ม	- ร้ - ร	ทมร - ร ม	-- ล ล	ชมชล - ล
- ล้ --	--- ท	ลช ล ท	- ร้ - ล	----	- ล - ช	--- ล้	ทลช - ม
--- ช	ลชม --	--- ร	- ล้ --	- ร้ - ร้	- ล้ - ร้	ม้ ร้ - ล	ล้ -- ล
ล้ - ร ท	- ล ร้ ช	--- ล	ทลช - ลท	--- ร้	--- ล	ล้ -- ล	ล้ - ทลช

เทียบกลับ

ซ้ ม้ ร้ ท	ม้ ร้ ท ล	ร้ ท ล ช	ท ล ช ม	ล ท ร้ ท	ม้ ร้ ช้ ม	ซ้ ร้ ช้ ม้	ร้ ล้ ท ล
ร ช ล ท	ล้ ร้ ม้ ร้	ซ้ ร้ ช้ ม้	ร้ ล้ ท ล	ท ล ช ม	ช ล ล ล	ร้ ท ล ช	ท ล ช ม
ซ้ ล้ ช้ ม้	ซ้ ม้ ร้ ท	ลช ล ท	ล ท ร้ ม้	ซ้ ล้ ช้ ม้	ซ้ ม้ ร้ ท	ล ท ร้ ม้	ร้ ท ร้ ล
ซ้ ม้ ร้ ท	ลชม -ร ช	ทุ ร ม ช	ท ล ร้ ท	- ซ้ - ม้	- ร้ - ท	-- ลชม	ร ม - ช

คัดลอกมาจากไนต์เพลงไทยของเรือดรีสุวิทย์ แก้วกระมล

เพลงเชิดนอก

ประวัติเพลง

เพลงเชิดนอกเป็นเพลงโบราณที่แต่งขึ้นเฉพาะให้เป่าปี่คู่กับการแสดงหนังใหญ่ในตอนเบิกโรง ชุดจับลิงหัวค้ำ การแสดงชุดจับลิงหัวค้ำที่ใช้เป่าปี่เพลงเชิดนอกก็คือตอนที่ลิงชวากับลิงดำรบกัน การแสดงหนังใหญ่ในตอนนี้ เมื่อหนังเดี่ยวได้แสดงท่ารบตามสมควรแล้ว มักจะนำภาพหนังจับ (คือรบที่เขาจับกัน) ออกมาแทรกเชิดครั้งหนึ่ง ขณะนี้ก็จะเป่าเลียนเป็นเสียงพูดว่า “จับให้ติด ตีให้ตาย” หรือ “ฉวยตัวให้ติด ตีให้แทบตาย” ตามแบบแผนของการแสดงรบของหนังใหญ่ที่แทรกภาพหนังจับและเป่าปี่จับถึง 3 ครั้ง จึงจะหมดกระบวน เรียกกันว่า “3 จับ” ต่อจากนั้นจึงออกเพลงเดี่ยว หมายถึงมัดได้แล้ว ต่อมาแม้จะเป่าเดี่ยวโดยเฉพาะ ไม่ประกอบกับหนังใหญ่ ก็ยังเรียกกันว่า “จับ” คือ จับหนึ่ง จับสอง และจับสาม ไม่เรียกว่า “ตัว” อย่างเชิดฉิ่ง เชิดกลองและเชิดจัน

มาในสมัยหลัง เข้าใจว่า เมื่อมีการประชันวงปี่พาทย์กันมากขึ้นในสมัยปลายรัชกาลที่ 4 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ จึงมีผู้ประดิษฐ์เดี่ยวเพลงเชิดนอกด้วยระยะเวลาเอกรุ่นมาและคิดทางเครื่องดนตรีอื่น ๆ เพิ่มขึ้นก็เมื่อสมัยรัชกาลที่ 5 และที่ 6 นี้เอง เวลานั้นนับว่าเพลงเชิดนอกเป็นเพลงเดี่ยวที่ใช้บรรเลงได้ทั่ว

ทุกเครื่องดนตรีแล้ว แต่อย่างไรก็ตาม เพลงเข็มนาอกก็คงเป็นเพลงที่ใช้เฉพาะเด็ยวเท่านั้น หาได้ใช้
บรรเลงหมู่ไม่

โน้ตทางปี่ใน เพลงเข็มนาอก

ท่อน 1

- ท - ทุ	- ร - รั	ท - ช ท	- ล - -	- - - -	ท - ล - ล	- - - -	ท - ล - ล
ท - ล - ล	ท - ล - ล	- - - -	- - - ท	- - - -	- - - ล	- - - -	- - - ท
- - - -	- - - ล	- - - ท	- - - ล	- - - ท	- - - ล	- ท - ล	- ท - ล
- - - ล	- - - ท	- - - ล	- - - ท	- - - ล	- ท - ล	- ท - ล	- - - รั
- - - -	- - - ช	- - - -	- - - ท	- - - -	- - - รั	- - - -	- - - ช
- - - -	- - - ล	ล - - - ท	- - - ล	ล - - - ท	- - - ล	- ท - ล	- ท - ล
- - - -	- - - รั	- - - -	- - - ร	- - - รั	- ท ม ร	- รั - ช	- - - ล
- - - ท	ล ช - ล	ทลรท - ท	- - - ร	- - - รั	- ท ม ร	- รั - ช	- - - ล
- - - ท	ล ช - ล	ทลรท - ท	- - - -	- ร - ม	- ร - ท	- ช - ล	- ช - ท
- ร - ม	- ร - ท	- ช - ล	- ช - ท	- ร - ม	- ร - ทุ	- ช - ล	- ช - ท
- ร - ม	- ร - ท	- ช - ล	- ช - ท	ช ล ช ท	ช ล ช ท	ช ล ช ท	ช ล ช ท
ช ล ช ท	ช ล ช ท	ช ล ช ท	ช ล ช ม	ร ท ร ม	ร ท ร ม	ร ท ร ม	ร ม ช ม
ช ล ช ท	ช ล ช ท	ช ล ช ท	ช ล ช ม	ร ท ร ม	ร ท ร ม	ร ท ร ม	ร ม ช ม
ช ล ช ท	ช ล ช ม	ร ท ร ม	ร ม ช ม	ช ล ช ท	ช ล ช ม	ร ท ร ม	ร ม ช ม
ร ม ช ม	ร ม ช ม	ร ม ช ม	ร ม ช ล	ร ช ล ท	ล รั ม รั	ล รั ช รั	รั ล รั ล
รั รั ม รั	ท - ล ช ม	- ล - -	ท - ล ช ท	- - - ม	- - - -	- - - ช	- - - -
- - - ม	- - - -	- - - ช	- - - ม	- - - ช	- - - ม	- ช - ม	- ช - ม
- - - ล	- - - ล	- - - -	- - - ล	- - - ท	- - - ล	- - - ท	- - - ล
- ท - ล	- ท - ล	- - - -	- - - รั				

ท่อน 2

- - - ท	- - - ท	- - - -	- - - รั	- - - -	- - - ท	- - - -	- - - รั
- - - ท	- - - รั	- - - ท	- - - รั	- ท - รั	- ท - รั	- ท - รั	- ท - รั
- - - ช	- - - ท	- - - รั	- - - ล	- - - -	- - - ล	- - - ท	- - - ล
- - - ท	- - - ล	- ท - ล	- ท - ล	- ท - ล	- ท - ล	- - - รั	- - - ท

พ่อน 2 (ต่อ)

-- ทํ ทํ	-----	--- รั	-----	--- ทํ	-----	--- รั	--- ทํ
--- รั	--- ทํ	--- รั	- ทํ - รั	- ทํ - รั	- ทํ - รั	- ทํ - รั	--- ฅ
--- ทํ	-- รั ทํ	--- ล	-----	--- ลํ	--- ทํ	--- ลํ	--- ทํ
--- ลํ	- ทํ - ลํ	- ทํ - ลํ	- ทํ - ลํ	- ทํ - ลํ	--- รั	--- ฅ	-----
--- ม	--- ฅ	--- ม	--- ฅ	--- ม	- ฅ - ม	- ฅ - ม	--- ล
-- ล ล	--- ลํ	- ทํ - ลํ	- ทํ - ลํ	- ทํ - ลํ	--- รั	-----	- ทํ - ทํ
ฅ ทํ - ล	--- ลํ	--- ทํ	-----	--- ลํ	--- ทํ	--- ลํ	--- ทํ
--- ลํ	- ท - ลํ	- ท - ลํ	- ท - ลํ	- ท - ลํ	--- รั	--- ฅ	-----
--- ม	--- ฅ	--- ม	--- ฅ	--- ม	- ฅ - ม	- ฅ - ม	--- ล
-- ล ล	--- ลํ	- ทํ - ลํ	- ทํ - ลํ	- ทํ - ลํ	--- รั	-----	- ทํ - ทํ
ฅ ทํ - ล	--- ลํ	--- ทํ	-----	--- ลํ	--- ทํ	--- ลํ	--- ทํ
--- ลํ	- ท - ลํ	- ท - ลํ	- ท - ลํ	- ท - ลํ	--- รั	--- ฅ	--- ม
--- ล	-----	--- ทํ	-- ฅ ทํ	--- ล	-----	--- ฅ	--- ม
--- ล	--- ฅ	- ม - ล	--- ฅ	- ม - ล	- ล ฅ ม	- ร - ฅ	--- ล
ทํ ล - มํ	-----	--- พํ	มํ รั - มํ พํ	--- ลํ	-----	--- มํ	--- รั
--- มํ	--- รั	--- มํ	- รั - มํ	- รั - มํ	- รั - มํ	-- รั ทํ	--- รั
--- ล	-----	--- ท	--- ล	--- ท	- ล - ท	-- ล ฅ	-----
-----	รั ทํ ล ฅ	ฟ ฅ ล ฅ	ร ทํ ล ฅ	ฟ ฅ ล ฅ	รั ทํ ล ฅ	ฟ ฅ ล ฅ	ร ทํ ล ฅ
ฟ ฅ ล ฅ	ฟ ฅ ล ฅ	ฟ ฅ ล ฅ	ฟ ฅ ล ฅ	ฟ ฅ ล ทํ	รั ทํ ล ทํ	รั ทํ ล ฅ	ล ล ทํ ล
ฅ ฟ ม ร	ทํ ล ฅ ล ทํ	ดํ รั - รั	-----	--- มํ	-- รั ทํ	-- รั ทํ	-- รั ทํ
-- รั ทํ	-- รั มํ	-----	--- รั	--- มํ	--- รั	--- มํ	- รั - มํ
- รั - มํ	รั มํ - รั มํ	-- รั ทํ	--- ล	--- ลํ	--- ทํ	--- ลํ	- ทํ - ลํ
- ทํ - ลํ	ทํ ล ทํ ล	--- รั					

พ่อน 3

--- ฅ	--- ล	--- ทํ	- ฅ ล ทํ	- ฅ ล ทํ	- ฅ ล ทํ	ฅ ล ทํ ล	- รั --
--- ฅ	--- ล	--- ทํ	- ฅ ล ทํ	- ฅ ล ทํ	- ฅ ล ทํ	ฅ ล ทํ ล	- รั --
--- ฅ	--- ล	--- ทํ	- ฅ ล ทํ	- รั - ฅ	--- ล	--- ทํ	ฅ ล ทํ ล
ฅ ล ทํ ล	รั ฅ ล ทํ ล	รั ฅ ล ทํ ล	รั ฅ ล ทํ ล	รั -- ล	รั -- ล	รั -- ล	รั -- ฟ

ท่อน 3 (ต่อ)

- ล ช ฟ	ช - ช ช	-----	--- ร	-----	--- ท	-----	--- ล
-----	--- ท	-----	--- ร	-----	--- ท	-----	--- ล
-----	--- ท	--- ร	--- ท	--- ล	--- ท	--- ร	--- ท
--- ล	--- ท	- ร - ท	- ล - ท	- ร - ท	- ล - ท	ร ท ร ม	ร ท ร ม
ร ท ร ม	ร ท ร ม	ช ล ช ท	ช ล ช ท	ช ล ช ท	ช ล ช ม	ร ท ร ม	ร ท ร ม
ร ท ร ม	ร ม ช ม	ช ล ช ท	ช ล ช ท	ช ล ช ท	ช ล ช ม	ร ท ร ม	ร ท ร ม
ร ท ร ม	ร ม ช ม	ร ท ร ม	ร ม ช ม	ร ท ร ม	ร ม ช ม	ร ม ช ม	ร ม ช ม
ร ม ช ม	ร ม ช ล	ร ช ล ท	ด ร ม ร	ช ร ช ม	ร ด ท ล	ร ร ม ร	ท ล ช ม
- ล - -	ท ล ช ท - ม	--- ช	--- ม	--- ช	--- ม	- ช - ม	- ช - ม
--- ล	-- ล ล	--- ล	--- ท	--- ล	--- ท	--- ล	- ท - ล
- ท - ล	- ท - ล	-----	--- ร				

จับ

--- ช	- ล - ล	ล - ช ม	- ล - ล	ร-ล-ชม	มมม ล	- ล - -	--- ร
--- ล	ร - - ล	-ล - ชม	--- ช	--- ล	- ท - ล	- ล - -	--- ร
--- ช	- ล - ล	ล - ช ม	- ล - ล	ร-ล-ชม	มมม ล	- ล - -	--- ร
--- ล	ร - - ล	-ล - ชม	--- ช	--- ล	- ท - ล	- ล - -	--- ร
--- ล	- ท - ล	--- ล	ท ม ม ล	--- ล	- ท - ล	--- ล	ท ม ม ล
- ล ท ล	- ล ท ล	- ล ท ล	- ล ท ล	- ล ช ม	- ร - ช	- - ล ท	- ล - ม
-----	--- ฟ	ม ร - ม ฟ	--- ล	--- ม	- ร - ม	- ร - ม	- - ร ท
-----	--- ร						

คัดลอกมาจากโน้ตเพลงไทยของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล

เพลงกราวใน 3 ชั้น

ประวัติเพลง

เพลงกราวในในโหมโรงเย็น เป็นอัตรา 2 ชั้น เป็นเพลง ประเภทที่มีลูกโยนมากมายหลายเสียง มีช่วงที่เป็นเนื้อเพลงอยู่นิดเดียว โบราณจารย์ก็เลยนำมาขยายให้เป็น อัตราจังหวะ 3 ชั้น แล้วก็ขยายให้ลูกโยนยาวเป็นพิเศษ จะบรรเลงให้วิจิตรพิสดารอย่างไร ก็แล้วแต่ผู้บรรเลง

โน้ตทางปี่ใน เพลงกราวใน 3 ชั้น
สามชั้น

--- ๗	-- ล ล	-๗-ดี	- ๗ -ดี	มี รั้วมี	- ๗- รั้ว	- มีรั้ว	- ๗ - ดี
- ร- ม	- ๗ - ล	- ๗-ดี	- ๗ - ดี	มี รั้วมี	- ๗- รั้ว	- มีรั้ว	- ๗ - ดี
- ร- ม	- ๗ - ล	- รั้ว-ล	- ๗ - ดี	- ๗- ล	- ๗-ม	--- รั้ว	--- ด
--- รั้ว	มรด - ร ม	--- ๗	--- ล	--- ดี	ร ดี - ๗	--- ล	--- ดี
--- รั้ว	มีรั้ว - รั้ว มี	--- ๗	--- ล	--- ดี	--- ๗	--- ล	--- ดี
----	--- ล	----	--- ๗	----	--- มี	--- รั้ว	--- มี
--- รั้ว	-- ๗ มี	-- ๗ มี	- รั้ว - ดี	----	--- ๗	----	--- ล
----	--- ๗	----	--- ล	--- ๗	--- ล	--- ๗	--- ม
--- รั้ว	-- ๗ ม	--- รั้ว	-- ๗ ม	ร - ๗ ม	ร - ๗ ม	--- รั้ว	--- ด
----	----	๗ ล ๗ ด	๗ ล ๗ ด	๗ ล ๗ ด	๗ ล ๗ ด	๗ ล ๗ ดี	๗ ล ๗ ดี
๗ ล ๗ ดี	๗ ล ๗ ดี	๗ ล ๗ ดี	๗ ล ๗ ดี	๗ ล ๗ ดี	๗ ล ๗ ดี	----	----
๗ ล ๗ ด	๗ ล ๗ ด	๗ ล ๗ ด	๗ ล ๗ ด	๗ ล ๗ ด	๗ ล ๗ ดี	๗ ล ๗ ดี	๗ ล ๗ ดี
๗ ล ๗ ดี	๗ ล ๗ ดี	๗ ล ๗ ดี	๗ ล ๗ ดี	๗ ล ๗ ด	๗ ล ๗ ดี	๗ ล ๗ ดี	๗ ล ๗ ดี
๗ ล ๗ ด	๗ ล ๗ ดี	๗ ล ๗ ดี	๗ ล ๗ ดี	๗ ล ๗ ม	๗ ม ๗ ร	๗ ด ๗ ร	๗ ร ๗ ด
๗ ล ๗ ม	๗ ม ๗ ร	๗ ล ๗ ล	๗ ด ๗ ร	๗ ล ๗ ร	๗ ล ๗ ฟ	๗ ร ๗ ม	๗ ฟ ๗ ม
ดี ล ๗ ม	๗ ล ๗ ม	๗ มี ๗ รั้ว	๗ มี ๗ ดี	--- ๗	--- ๗	--- ๗	- ม ๗ - ร
- - มรด	๗ ด - ๗	-- ๗	๗ - รั้ว	----	--- รั้ว	----	--- รั้ว
----	--- รั้ว	----	--- รั้ว	- ๗ - ๗	- ๗ - รั้ว	- ๗ - ๗	- ๗ - รั้ว
- ๗ - ๗	- ๗ - รั้ว	- ๗ - ๗	- ๗ - รั้ว	๗ ๗ ร	๗ ๗ ร	๗ ล ๗ ม	๗ ๗ ร
๗ ล ๗ มี	๗ รั้ว ๗ รั้ว	๗ ล ๗ มี	๗ รั้ว ๗ รั้ว	๗ ๗ ร	๗ ๗ ร	๗ ล ๗ ม	๗ ๗ ร
๗ ล ๗ มี	๗ รั้ว ๗ รั้ว	๗ ล ๗ มี	๗ รั้ว ๗ รั้ว	๗ ๗ มี	๗ ๗ มี	๗ ๗ มี	๗ ๗ มี
มี รั้ว ๗ - รั้ว มี	๗ ๗ มี	๗ ๗ มี	๗ ๗ มี	๗ - ล ๗	๗ ล ๗ ม	๗ ล ๗ มี	๗ ล ๗ ล
มี รั้ว ๗	๗ ๗ มี	๗ ล ๗ มี	๗ ล ๗ มี	๗ ๗ ดี	๗ มี ๗ ดี	๗ ล ๗ ดี	๗ ดี ๗ ล
มี รั้ว ๗	๗ ๗ มี	๗ ล ๗ มี	๗ ล ๗ มี	๗ ล ๗ ล	๗ ล ๗ มี	๗ ล ๗ ล	๗ ร ๗ ม
๗ ล ๗ ล	๗ ๗ มี	๗ มี ๗ มี	๗ มี ๗ มี	๗ ม ๗ ร	๗ ล ๗ ล	๗ มี ๗ มี	๗ ๗ ล
๗ ล ๗ ล	๗ ๗ มี	๗ ล ๗ ล	๗ ล ๗ มี	๗ ล ๗ ล	๗ ล ๗ มี	๗ ล ๗ ล	๗ ร ๗ ม
๗ ล ๗ ล	๗ ๗ มี	๗ มี ๗ มี	๗ มี ๗ มี	๗ ม ๗ ร	๗ ล ๗ ล	๗ มี ๗ มี	๗ ๗ ล
๗ ล ๗ ล	๗ ๗ มี	๗ ล ๗ ล	๗ ล ๗ มี	- ๗ ล	- ๗ ล	- ๗ ล	๗ ๗ ล

สามชั้น(ต่อ)

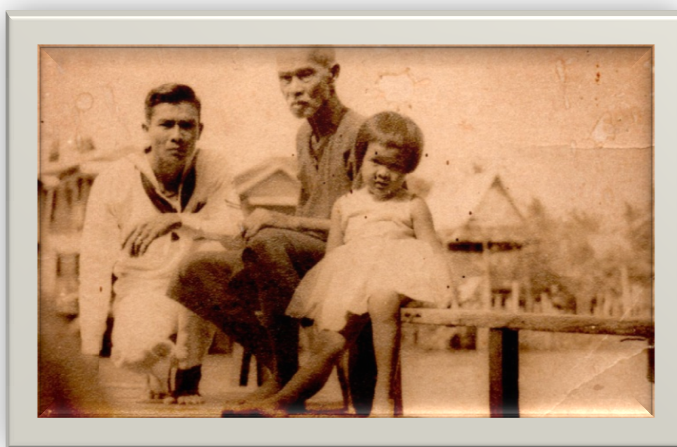
วิ ล วิ ท	วิ ล วิ ท	วิ ล วิ ท	วิ ล วิ ท	--ชลท	- วิ - มี่	- ลี่ - มี่	ฟี่-มี่-ท
----ล	----ท	--มี่วิ	ดี วิ - มี่	----	----ลี่	----	----ม
----	----	ลฺุ ทฺุ ร ม	ร ม ชล	ท ล วิ ท	ท ล ช ม	ล ท วิ มี่	ชี่ ลี่ ชี่ วิ
มี่ วิ ท วิ	มี่ วิ ชี่ มี่	ชี่ มี่ วิ ท	มี่ วิ ท ล	วิ ท ล ช	ท ล ช ม	ช ร ร ร	ช ม ม ม
ทฺุ ร ร ร	ช ม ม ม	วิ ท ล ช	ร ม ชล	ที่ ล วิ ล	ท ล ช ม	ล ท วิ มี่	ชี่ ลี่ ชี่ วิ
มี่ วิ ท วิ	มี่ วิ ชี่ มี่	ชี่ มี่ วิ ท	มี่ วิ ท ล	วิ ท ล ช	ท ล ช ม	ช ร ร ร	ช ม ม ม
ทฺุ ร ร ร	ช ม ม ม	วิ ท ล ช	ร ม ชล	ที่ ล วิ ล	ท ล ช ม	ล ท วิ มี่	ชี่ ลี่ ชี่ วิ
มี่ วิ ท วิ	มี่ วิ ชี่ มี่	ชี่ ลี่ ชี่ มี่	ชี่ ลี่ ชี่ วิ	มี่ วิ ท วิ	มี่ วิ ชี่ มี่	ล ท วิ มี่	ชี่ ลี่ ชี่ วิ
มี่ วิ ท วิ	มี่ วิ ชี่ มี่	ชี่ ลี่ ชี่ มี่	ชี่ ลี่ ชี่ วิ	มี่ วิ ท วิ	มี่ วิ ชี่ มี่	ชี่ ลี่ ชี่ วิ	ชี่ ลี่ ชี่ มี่
ชี่ ลี่ ชี่ วิ	ชี่ ลี่ ชี่ มี่	ชี่ ลี่ ชี่ วิ	ชี่ ลี่ ชี่ มี่	ชี่ วิ ชี่ มี่	ชี่ วิ ชี่ มี่	ชี่ วิ ชี่ มี่	ชี่ วิ ชี่ มี่
ชี่ มี่ วิ ท	มี่ วิ ท ล	วิ ท ล ช	ท ล ช ม	ช ม ร ทฺุ	ช ล ช ม	วิ ท ล ช	ร ม ชล
วิ ท ล ช	ร ช ล ท	ดี วิ ดี ช	ล ท ดี วิ	ชี่ ชี่ ชี่ วิ	ชี่ มี่ วิ ท	ล ท วิ มี่	วิ ดี ท -
ล - ร ม	ช ล ท วิ	มี่ วิ ท ล	วิ-ทลช-ม	- ล ท ร	---ม	----	----
----ล	--ลล	---ลี่	- ท - ลี่	- ท - ลี่	ท ลี่ ท ลี่	--ล ดี	----
----	----	ลลทล	รลทล	วิ ล ท ล	วิ ล ท ดี	รลทล	ช ล ท ดี
วิ มี่ วิ ดี	วิ ดี ท ล	ลลทล	รลทล	วิ ล ท ล	ช ล ท ดี	วิ ล ท ล	ช ล ท ดี
วิ ล วิ ดี	ท ล ช ล	ลลทล	รลทล	วิ ล ท ล	วิ ล ท ดี	รลทล	ช ล ท ดี
วิ มี่ วิ ดี	วิ ดี ท ล	ลลทล	รลทล	วิ ล ท ล	ช ล ท ดี	วิ ล ท ล	ช ล ท ดี
วิ ล วิ ดี	ท ล ช ล	ลลทล	รลทล	วิ มี่ วิ ดี	วิ ดี ท ล	ลลทล	รลทล
วิ มี่ วิ ดี	วิ ดี ท ล	วิ มี่ วิ ดี	วิ ดี ท ล	วิ ล วิ ดี	ท ล ช ล	วิ มี่ วิ ดี	วิ ดี ท ล
วิ ล วิ ดี	ท ล ช ล	วิ ดี ท ล	ช ดี ท ล	วิ ดี ท ล	ช ดี ท ล	ทลช-ลท	ล ท ดี วิ
ดี มี่ วิ ดี	วิ ดี ท ล	ล ฟ ฟ ฟ	ล ฟ ฟ ฟ	ท ล ล ล	วิ ท ท ท	ล ท วิ มี่	ฟี่ มี่ วิ ท
วิ มี่ วิ ท	วิ ท ล ฟ	--ลฺุ ทฺุ	ลฺุ ท ล ฟ	ลฺุ ทฺุ ลฺุ ทฺุ	ล ฟ ม ร	- ฟ - ล	- ท - วิ
---มี่	ฟี่ มี่ วิ-มี่ ฟ	----	---ลี่	----	---ท	----	---ลี่
----	---ฟ	----	---วิ	----	---ดี	----	---ล
----	---ร	----	---ม	---ฟ	--ม ร	---ม	ฟมร-มฟ
----	----	ลลลร	ลลลฟ	ลลลม	ลลลร	ลลลฟ	ลลลม
ลลลร	ลลลม	ลลลร	ลลลฟ	ลลลม	ลลลร	ลลลฟ	ลลลม

สามชั้น(ต่อ)

ล ล ล ร	ล ล ล ม	ล ล ร ร	ล ล ฟ ฟ	ล ล ม ม	ล ล ร ร	ล ล ฟ ฟ	ล ล ม ม
ล ล ร ร	ล ล ฟ ฟ	ร ี่ ม ี่ ร ี่ ท	ล ฟ ล ท	ร ี่ ม ี่ ร ี่ ท	ร ี่ ท ล ฟ	ล ร ล ฟ	ล ม ล ร
ล ฟ ล ม	ล ร ล ฟ	ร ี่ ม ี่ ร ี่ ท	ล ฟ ล ท	ร ี่ ม ี่ ร ี่ ท	ร ี่ ท ล ฟ	ล ร ล ฟ	ล ม ล ร
ล ฟ ล ม	ล ร ล ฟ	ฟ ม ล ม	ฟ ม ร ม	ฟ ม ล ม	ฟ ม ร ม	ฟ ม ร ม	ฟ ม ร ม
ช ล ช ม	ช ม ร ด	ท ล ช ล	ท ด ร ม	ร ี่ ท ล ท	ม ล ช ม	ร ช ม ช	ด ม ร ด
ท ล ช ล	ร ล ท ด	ท ี่ ล ช ี่ ล ี่	ท ี่ ด ี่ ร ม	ช ร ม ช	ล ม ช ล	ท ล ช ล	ร ี่ ล ท ี่ ด ี่
- - ช ี่ ม ี่	- ช ี่ - ล ี่	- ช - ด ี่	- ท - ด ี่	- - ด ี่ ร ี่ ม ี่	- ช ี่ - ร ี่	- - ม ี่ ร ี่ ด ี่	- ท - ด ี่

คัดลอกมาจากโน้ตเพลงไทยของเรื่อตรีสุวิทย์ แก้วกระมล

2.1.2 เพลงที่ได้สืบทอดมาจากครูหมื่นตันตริการเจนจิตร (สาย ศศิผลิน)

ภาพประกอบ 35 ครูหมื่นตันตริการเจนจิตร (สาย ศศิผลิน) คนกลาง

ครูหมื่นตันตริการเจนจิตร (สาย ศศิผลิน) เป็นนักดนตรีที่มีความสามารถมากและเป็นคนปีคนโปรดในสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าอยู่หัว (รัชกาลที่ 6) กระทั่งได้รับพระราชทานนาม “ตันตริการเจนจิต”

จากการสัมภาษณ์รวบรวมรายชื่อเพลงที่เรื่อตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ได้ต่อไว้จากครูหมื่นตันตริการเจนจิตร (สาย ศศิผลิน) พบรายชื่อเพลงทั้งหมด 5 เพลง ได้แก่เพลง 1. สารดี 3 ชั้น 2. ต่อยรูป 3 ชั้น 3. ทอยเดี่ยว 3 ชั้น 4. สระห่ม่า 5. บัวลอย

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้เนื่องจากเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ได้ต่อเพลงในการบรรเลงปี่ใน ตั้งแต่ พ.ศ.2503 จึงทำให้ในบางบทเพลงต้องใช้เวลาในการทบทวนแต่ก็ยังมีบางเพลงที่ยังเป่าได้ ส่วนเพลงที่ไม่ได้บันทึกเสียงไว้ ก็ยังมีเอกสารที่ได้บันทึกทางเพลงดังกล่าวไว้ ซึ่งจากการรวบรวมเอกสารการเป่าปี่ในครั้งนี้เรือตรีสุวิทย์ ได้บันทึกไว้ 4 เพลงด้วยกัน คือ เพลงสารถิ 3 ชั้น เพลงทยอยเดี่ยว 3 ชั้น เพลงสระระหม่า และเพลงบัวลอย

เพลงสารถิ 3 ชั้น

ประวัติเพลง

สมัยรัตนโกสินทร์ ราวๆปลายรัชกาลที่ 3 พระประดิษฐไพเราะ (มี ดุริยางกูร หรือ ครูมีแขก) จึงนำเพลงสารถิ (สารถิซักรถ) มาแต่งขยายขึ้นเป็นอัตรา 3 ชั้น ทั้งทำนองรับและทำนองดนตรี ใช้เป็นเพลงร้องส่งประกอบการขับเสภาและร้องส่งดนตรีโดยทั่วไป ภายหลังเมื่อนิยมการบรรเลงเดี่ยวवादฝีมือกันขึ้น ก็ได้มีผู้นำเอาเพลงสารถิ 3 ชั้นนี้มาประดิษฐ์ทำนองดนตรีต่างๆ เช่น ปี่ใน ระนาดเอก ซอวงใหญ่ ระนาดทุ้ม และซอต่างๆบรรเลงเดี่ยว เพลงสารถิจึงกลายเป็นเพลงสำหรับเดี่ยวขึ้นมาอีกเพลงหนึ่ง และต่อมามีผู้ตัดลงมาเป็นชั้นเดียวรวมเป็นเถา

โน้ตทางปี่ใน เพลงสารถิ 3 ชั้น

ท่อน 1

- ซ - ร	- ซ - ดิ	- ท มีริดิ	- ทิ - ล	- ล - ดิ	ทมีริดิ - ซ	--- ล	--- ดิ
---	ลิซัพซึ- มี	---	มีริมิ - ริดิ	---	มีริดิ - ริมิ	---	---
---	ริดิ - ล	---	ลิซึ - ฟิ	---	ริดิ - ฟิ	ม ร ด ฟ	- ซ - ล
---	ลซฟ - ซล	---	---	- ฟิ - ริ	- ดิ - ท	-- ริดิท	-- ลดิซ
----	---	---	---	- ทิ - ดิ	-- ริ ซัพ	---	- ริ ฟิ ดิ
---	ซัพริฟิ - ริ	--	ดิ ริ ดิ ท	---	- ทิ - ดิ	รดฟท	- ดิ - ริ
----	---	ริดิ - ริมิ	- ฟิ - ซึ	ลิซึ - ดิฟิ	ซ-ลซฟ-ซล	---	---
---	มี - ริดิ - ล	--	ซล - -ซฟ	- ลุ - ดุ	- ร - ฟ	ซ - ลซฟ	- ซ - ล

เทียบกลับ

ซ ร ซ ล	ริ ล ทิ ดิ	ทิ ดิ ริ มิ	ริ ดิ ท ล	ริ ดิ ล ซ	ม ซ ม ร	ด ลุ ร ด	ลุ ด ด ด
ซุ ดุ ร ม	ฟ ซ ล ม	ซ ล ท ริ	ซึ มิ ริ ดิ	ร ม ฟ ซ	ซุ ดุ ร ม	ฟ ซ ฟ ด	ร ม ฟ ซ

เทียบกลับ

ร้ ม้ ร้ ด้	ล ด้ ล ช	ฟ ด ร ม	ฟ ล ช ฟ	ด ฟ ม ร	ด ร ม ฟ	ม ร ด ร	ม ฟ ช ล
ด ร ด ฟ	ม ฟ ช ล	ท ด้ ท ฟ	ช ล ท ด้	ฟ้ ด้ ร้ ด้	ฟ้ ร้ ด้ ท้	ฟ ช ล ท	ด้ ท ล ช
ร้ ล ท้ ด้	ท้ ล ช ร	ช ร ช ล	ร้ ล ท้ ด้	ท้ ล ช ฟ	ม ช ฟ ม	ร ฟ ม ร	ด ม ร ด
ช้ ดุ ร ฟ	ช ท ช ฟ	ดุ ฟ ช ล	ท้ ร้ ด้ ท้	ด้ ร้ ฟ้ ช้	ท้ ฟ้ ช้ ท้	ฟ้ ล้ ช้ ฟ้	ร้ ช้ ฟ้ ร้
ช ล ช ช	ร ม ร ร	ช้ ดุ ช ด	ร ม ฟ ช	ด้ ร้ ด้ ด้	ช ล ช ช	ด ฟ ด้ ฟ	ช ล ท ด้
ร้ ม้ ร้ ด้	ท้ ล ล ล	ร ม ฟ ช	ฟ ล ช ฟ	- ล - ท	- ร - ฟ	ช - ล ช ฟ	- ช - ล

ท่อน 2

----	----	--- ล้	-- ด้ ล้	ช้ ฟ - - ช้ ฟ	ร้ ด้ ร้ ฟ	--- ช้	ล้ ช้ ฟ - ช้ ล้
--- ด้	--- ร้	ม้ ร้ ช้ ร้	ม้ - ร้ ด้ - ล้	--- ด้	--- ช้	ฟ้ ม้ ร้ ม้	ฟ้ ช้ - ล้
ช้ ฟ - -	--- ช้	ล้ ช้ ฟ้ ร้	ด้ ร้ - ด้	--- ล้	- ล - ด้	- - ฟ้ ร้	ด้ ร้ - ฟ้
----	--- ช้	- ฟ - ช้	ฟ้ ช้ - - ล้	ช้ ฟ - ช้ ฟ	ร้ ด้ - ร้ ฟ	--- ช	ล ช ฟ - ช ล
-- ด้ ล้	- ช้ - ฟ	--- ช้	ล้ ช้ ฟ้ ร้	-- ด้ ร้	ฟ้ ร้ - ด้	--- ร้	ม้ ร้ ด้ - ล้
-- ด้ ล้	- ช้ - ด้	- ล้ - ด้	- ท้ - ล้	----	--- ช้	ฟ้ ม้ ร้ ม้	ฟ้ ช้ - ฟ
----	--- ร้	- ด้ - ร้	- ฟ - ช้	ล้ ช้ ฟ้ ช้ ล้	- ด้ - ช้	ฟ ร - ฟ	ช ฟ ร ด ร
--- ม้	ช้ ล้ ช้ ร้	ม้ ร้ ช้ ร้	ม้ - ร้ ด้ - ช	- ร - ช	-- ล ท	- ล - ท	- ด้ - ร้

เทียบกลับ

ร้ ม้ ร้ ด้	ท้ ล ล ล	ร ม ฟ ช	ฟ ล ช ฟ	ช้ ลุ ดุ ร	ลุ ดุ ร ฟ	ด ร ฟ ช	ร ฟ ช ล
ฟ ช ฟ ล	ช ด้ ล ร้	ม้ ช้ ด้ ร้	ม้ ร้ ด้ ล	ฟ ช ล ด้	ร ฟ ช ล	ด ร ฟ ช	ลุ ดุ ร ฟ
ล ร้ ด้ ช	ล ช ฟ ร	ฟ ล ช ฟ	ร ฟ ร ด	ช้ ดุ ทุ ลุ	ช้ ลุ ทุ ดุ	ช้ ดุ ร ม	ฟ ล ช ฟ
ร้ ม้ ร้ ด้	ท้ ล ล ล	ร ม ฟ ช	ฟ ล ช ฟ	ช้ ดุ ร ดุ	ช้ ดุ ร ฟ	ม ร ด -	ฟ - ช ล
ช ล ด้ ร	ฟ ฟ ฟ ล	ช ฟ ร ด	ร ร ร ช	ม ร ด ล	ด ด ด ฟ	ม ร ด ช	ล รุ ดุ ลุ
ช้ ดุ ร ม	ล รุ ม ฟ	ร ม ฟ ช	ด ฟ ช ล	ฟ ช ล ด้	ล ช ร้ ด้	ล ช ฟ ร	ด้ ล ช ฟ
ช้ ลุ ดุ ร	ดุ ฟ ช ล	ท ฟ ท ร้	ด้ ท้ ล ช	ฟ้ ร้ ฟ ล	ร้ ด้ ร้ ช	ด้ ล ด้ ร	ฟ ช ฟ ร
- ล - ท	- ด้ - ร้	ม้ ร้ ช้ ร้	ม้ - ร้ ด้ - ช	- ร - ช	-- ล ท	- ล - ท	- ด้ - ร้

ท่อน 3

----	--- ม้	ร้ ด้ - ร้	ม้ ร้ ช้ ม้ - ม้	- ช้ - ม้	ร้ ม้ - ร้ ด้	--- ร้	ม้ ร้ ด้ - ร้ ม้
------	--------	------------	------------------	-----------	---------------	--------	------------------

พ่อน 3(ต่อ)

--- ตั้	--- รี้	-- ซั้ มั้	รี้มี้- - ซั้	--- ลั้	- ตั้ - ฟั้	-- ซั้ ฟั้	รี้ ตั้ - รี้
----	--- มั้	รี้ ตั้ - รี้	มี้รี้ซั้มี้ - มี้	- ซั้ - มี้	รี้มี้- รี้ตั้	--- รี้	มี้รี้ตั้ - รี้มี้
--- ตั้	--- รี้	-- ซั้ มั้	รี้มี้ - - ซั้	--- ลั้	- ตั้ - ฟั้	-- ซั้ ฟั้	รี้ ตั้ - รี้
--- มั้	ซั้ ลั้ ซั้ รี้	มี้ รี้ ซั้ รี้	มี้ - รี้ตั้ - ลั้	-- ตั้ ลั้	- ซั้ - ฟั้	-- ซั้ ฟั้	รี้ตั้ - รี้
----	--- มั้	รี้ ตั้ รี้ มั้	- ซั้ - รี้	--- มั้	ซั้ ลั้ ซั้ รี้	มี้ รี้ ซั้ รี้	มี้ - รี้ตั้ - ลั้
--- ตั้	--- ซั้	- ฟั้ - ซั้	- ลั้ - ตั้	----	--- ตั้	-- รี้ ตั้	- ฟั้ - ลั้
--- ตั้	--- รี้	มี้ รี้ ซั้ รี้	มี้ - รี้ตั้ - ลั้	--- ตั้	--- ซั้	ฟั้ มี้ รี้ มั้	ฟั้ ซั้ - ฟั้
----	--- รี้	- ตั้ - รี้	- ฟั้ - ซั้	ลั้ซั้ฟั้ - ซั้ลั้	- ตั้ - ซั้	ลั้ ซั้ ตั้ ซั้	ลั้ - ซั้ฟั้ - รี้
--- มั้	ซั้ ลั้ ซั้ รี้	มี้ รี้ ซั้ รี้	มี้ - รี้ตั้ - ซั้	- ร - ซั้	-- ล ๓	- ล - ๓	- ตั้ - รี้

เทียบกลับ

รชลท	ตั้ม รี้ ตั้	ทลซม	รตรม	ลตุตม	รดตุล	รมซตั้	ทลซม
ลมฟช	ซุตรม	รดซุตุ	รมฟช	รมฟตุ	รมफल	ซฟมฟ	ทุฟมร
ตั้มซม	ลมซม	ตั้มซม	ลมซม	ซรชล	รี้ลทตั้	ทลชล	ทตั้ รี้ มั้
ลั้ม ฟั้ ซั้	ลั้ ซั้ ฟั้ มี้	รี้ ตั้ ลั้ รี้	ตั้ ทั้ ลซ	รมฟต	รมफल	ซฟมฟ	ทุฟมร
ตั้ลตั้ม	ลชลร	ซมซล	ตรตล	มซมตั้	ลตั้ซล	มซมล	ชลตั้ รี้
มี้ รี้ มั้ ตั้	รี้ลตั้ซ	ตั้ลตั้ม	ลชลร	ตั้มซล	รี้ ตั้ ลั้ รี้	ซั้ ลั้ ซั้ รี้	มี้ รี้ ตั้ ล
ลทลร	ลทลล	รมฟช	फलฟ	ซุตุตุร	ลตุรฟ	ตรฟช	รฟชล
มซมล	ซตั้ลรี้	มี้ ซั้ ตั้ รี้	มี้ รี้ ตั้ ล	ตั้ฟชล	รมฟช	ซตรม	फलฟ
- ลลล	ชลทรี้	- ลตั้ รี้	ฟั้ ซั้ ฟั้ ซั้	- ลั้ - ตั้	- รี้ ฟั้ ซ	ลั้ ซั้ ฟั้ รี้	ฟั้ ตั้ - รี้
- ล - ๓	- ตั้ - รี้	มี้ รี้ ซั้ รี้	มี้ - รี้ตั้ - ซ	--- ซ	-- ล ๓	- ตั้ - รี้ฟ	ซั้ฟ-รี้ตั้ - รี้

คัดลอกมาจากโน้ตเพลงไทยของเรือดรีสุวิทย์ แก้วกระมล

เพลงทยอยเดี่ยว

ประวัติเพลง

เพลงทยอยเดี่ยวนี้ พระประดิษฐไพเราะ (มี ดุริยางกูร) ได้คิดแต่ขึ้นจากเพลงทยอยโน้ เพื่อใช้เป็นเพลงสำหรับเป่าปี่เดี่ยววอดฝีมือ โดยเฉพาะตัวพระประดิษฐไพเราะ ซึ่งเป็นผู้แต่งเอง ก็ได้มีชื่อเสียงโด่งดังขึ้นจากการเป่าปี่เดี่ยวเพลงทยอยเดี่ยวนี้ ดังที่สุนทรภู่กล่าวไว้ในคำไหว้ครูเสภาว่า

“ครุมีแขกคนนี้เข้าดีครัน เป่าทยอยลอยลั่นบรรเลงลือ”

และก็นิยมใช้เป็นเพลงสำหรับเดี่ยวปีกันต่อมา ภายหลังพระยาประสานดุริยศัพท์ (แปลก ประสานศัพท์) ได้คิดแปลงมาเป็นทางเดี่ยวซอด้วง ซึ่งมีสำเนียงพอจะเลียนกันได้ ต่อจากนั้น จึงมีผู้นำเพลงทยอยเดี่ยวนี้ไปประดิษฐ์เป็นทางเดี่ยวของเครื่องดนตรีชนิดอื่นๆอีกต่อไปแทบทุกอย่าง เพลงทยอยเดี่ยวนี้ จะเดี่ยวด้วยเครื่องดนตรีชนิดใดก็ตาม แต่ก็นับว่าเป็นเพลงชั้นสูงในประเภทเพลงเดี่ยวเพลงหนึ่ง ซึ่งจะหาฟังได้ไม่ถี่ยนัก ส่วนทางร้องเพียงจะมีขึ้นในชั้นหลัง ไม่ทราบว่าเป็นผู้ใดเป็นผู้คิดแต่งขึ้นไว้

โน้ตทางปี่ใน เพลงทยอยเดี่ยว

สามชั้น

--- รั	มีวิท - รัมี	ซ้-ล้ซ้มีซ้มี	รั มี - รัท	--- รั	--- มี	- ซ้ - มี	รั มี - รัท
-- รั มี	- รั - ล	-- ลซ้มี	- ร - ซ้	ทลซ้ ล ท้	- ด้ - รั	มี รั ซ้ รั	มี - รัด้ -ซ้
----	--- ล	-- ทล	- รั - ซ้	----	--- ล	--- ทล	- ร - ซ้
--- ล	-- รั ซ้	--- ล	-- รั ซ้	--- ล	-- รั ซ้	--- ล	-- รั ซ้
--- ล	-- ล ล	--- ล้	--- รั	- ท้ - ล	- ท้ - ล	- ท้ - ล	- ท้ - ล
--- รั	--- ซ้	--- ล	- รั - ซ้	--- ล	-- รั ซ้	ล - รั ซ้	ล - รั ซ้
--- ล	- ล - รั	----	--- ด้	----	--- ท	----	--- ด้
--- ท	--- ด้	--- ท	--- ด้	ท - รั ด้	ท - รั ด้	--- รั	- ด้ รั ฟ้
--- ซ้ฟ้	รั ด้ - รั	----	----	--- มี	- ฟ้ - ซ้	----	- ล้ซ้ฟ้ซ้
----	- ล้ซ้ฟ้ซ้	----	- ล้ซ้ฟ้ซ้	- ล้ซ้ฟ้ซ้	- ล้ซ้ฟ้ซ้	--- ล้ท้	----
- ล้ซ้ฟ้ซ้	--- ล้	--- ซ้	- ล้ซ้ฟ้ซ้	--- ล้	--- ซ้	--- ล้	- ซ้ - ล้
- ซ้ - ล้	-- ซ้ มี	----	--- รั	----	- มีรัซ้มี	----	--- รั
----	- มีรัซ้มี	--- รั	- มีรัซ้มี	- มีรัซ้มี	- มีรัซ้มี	-- รั มี	รั มี รั มี
-- รั ด้	--- ท	- รั - ล	--- ล้	----	- ท้ - ล	- ท้ - ล	- ท้ - ล
ท ล ท ล	ท ล ซ้ ม	--- ซ้	--- ม	- ซ้ - ม	- ซ้ - ม	ซ้ ม ซ้ ม	ซ้ ม รั ด

สามชั้น (ต่อ)

--- ร	มรด - ร ม	--- ช	--- ล	--- ลั	----	- ท - ล	- ท - ล
--- รั	---	--- ล	- ทลชฟ	- ช - ฟ	- ช - ฟ	---	--- ชช

สองชั้น

--- ล	-- ลล	- มั รั ดั	- ล - ช	รชลท	ดั รั มั รั	ฟั มั รั มั	ฟั ชั ลั ชั
ฟั มั รั มั	ฟั ชั ลั ชั	ฟั มั รั ดั	มั รั ดั ชั	-- ชช	- ร - ล	-- ทั ล	ช ร - ช
- ร - ช	ลท - ล	-- ทล	ช ม - ช	ร ร ร ช	ร ร ร ล	ร ร ร ล	ร ร ร ช
ร ร ร ท	ร ร ร ล	ร ร ร ล	ร ร ร ช	ร ร ร ช	ร ช ร ล	ร ร ร ล	ร ล ร ช
ร ร ร ท	ร ท ร ล	ร ร ร ล	ร ล ร ช	ท ล ช ฟ	ช ล ช ฟ	ท ล ช ฟ	ม ฟ ช ล
ท ล ช ฟ	ม ฟ ช ล	ท ล ช ล	ช ฟ - ช	ท ล ช ฟ	ช ล ช ฟ	ท ล ช ฟ	ม ฟ ช ล
ท ล ช ฟ	ม ฟ ช ล	ท ล ช ล	ช ฟ - ช	- ร - ม	- ช - ล	-- ลชม	- ร - ช
- ร - ม	- ช - ล	- รั - ด	- ท - ล	--- รั	--- ดั	--- ท	--- ดั
- ท - รั ด	- ท - รั	- ท - ฝั	-- ั ฝั	-- รั ดั	--- รั	----	----
ชั ลั ชั มั	ชั ลั ชั รั	ชั ลั ชั มั	ชั ลั ชั รั	-- มั รั	มั รั มั รั	มั รั มั รั	- มั - รั
- ท -- รั	มั ชั - มั	ชั รั ชั มั	รั ทั - รั	ชั รั ชั มั	รั ทั - ล	ท ล ช ล	ช ฟ ม ร
- ท -- รั	มั ชั - มั	ชั รั ชั มั	รั ทั - รั	ชั รั ชั มั	รั ทั - ล	ท ล ช ล	ช ฟ ม ร
ท ุ ท ุ ร	ท ุ ท ุ ม	ท ุ ท ุ ม	ท ุ ท ุ ร	ท ุ ท ุ ท	ท ุ ท ุ ล	ท ล ช ล	ช ฟ ม ร
ท ุ ท ุ ร	ท ุ ท ุ ม	ท ุ ท ุ ม	ท ุ ท ุ ร	ท ุ ท ุ ท	ท ุ ท ุ ล	ท ล ช ล	ช ฟ ม ร
ชช ร ช	ลท ดั รั	ดั ทลช	ทลช ร	ชช ร ช	ลท ดั รั	----	----
ชั ลั ชั มั	ชั ลั ชั รั	ชั ลั ชั มั	ชั ลั ชั รั	-- ั ลั	ชั ลั ชั ลั	ชั ลั ชั ลั	-- ั ลั
รั ชั ลั ทั	รั ท - ลั	--- ลั	----	รชลท	รั ท - ลั	--- ล	----
รั ชั ลั ทั	รั ท - ลั	--- ลั	----	รชลท	รั ท - ลั	--- ล	----
ทททล	ทททล	ทททล	ทททล	-- ทล	ทททล	ทททล	-- ทล
ชลทดั	รั ดั ทล	รั ทลช	ทลชม	- ชั - มั	- รั - ดั	-- มั รั	ดั รั - มั
----	----	-- รั มั	ชั ลั ชั มั	ชั รั ชั มั	ชั ลั ชั มั	รั มั ชั ลั	ดั ลั ชั มั
ชั ลั ชั มั	ชั มั รั ท	- ท - รั	- มั - ั	- ฝั - ลัช	ฟั ชั ลั - ลท	----	----
-- ลท	รั มั รั ท	รั ล รั ท	รั มั รั ท	ลท รั มั	ชั มั รั ท	รั มั รั ท	รั ท ล ช
ลท รั มั	รั ท รั ล	รั ท ล ช	ทลชม	ชด ร ม	ชลชม	ชลทล	รทลช
ท ุ ร ุ ม	ร ม ช ล	ทั ล ช ม	ช ล - ช	-- ลท	รั มั รั ท	รั ล รั ท	รั มั รั ท

สองชั้น (ต่อ)

ล ท ร้ มี่	ซ้ มี่ ร้ ท	ร้ มี่ ร้ ท	ร้ ท ล ซ	ล ท ร้ มี่	ร้ ท ร้ ล	ร้ ท ล ซ	ท ล ซ ม
ซ ด ร ม	ซ ล ซ ม	ซ ล ท ล	ร ท ล ซ	ท ร ท ม	ร ม ซ ล	ท้ ล ซ ม	ซ ล - ซ

ชั้นเดียว

- ม - -	ลซม - ซ	- - ล ซ	- ล้ - ล	- ล้ - ล	ซ ม - ซ	- - ม ซ	ล ท - ล
ท ล ซ ร	ซ ร ซ ล	ท ล ซ ล	ร้ ล ท ดั	ร้ มี่ ร้ ดั	ร้ ดั ท ล	ท ล ซ ล	ร้ ล ท ดั
ร้ มี่ ร้ ดั	ร้ ดั ท ล	ท ล ซ ล	ซ ม - ซ	- ม - -	ลซม - ซ	- - ล ซ	- ล้ - ล
- ล้ - ล	ซ ม - ซ	- - ม ซ	ล ท - ล	ท ล ซ ร	ซ ร ซ ล	ท ล ซ ล	ร้ ล ท ดั
ร้ มี่ ร้ ดั	ร้ ดั ท ล	ท ล ซ ล	ร้ ล ท ดั	ร้ มี่ ร้ ดั	ร้ ดั ท ล	ท ล ซ ล	ซ ม - ซ
- ร - ม	- ซ - ล	- - ลซม	- ร - ซ	- ร - ม	- ซ - ล	- ร้ - ดั	- ท - ล
- - - ร้	- - - ดั	- - - ท	- - - ดั	- - - ท	- - - ร้ ดั	- ท - ร้ ดั	- ท - ร้ ดั
- ร้ - ฬ	- - ซั ฬ	- - ซั ฬ	ร้ ดั - ร้	- - - มี่	- ซั - ร้	ดั ท ดั ร้	มี่ - ร้ ดั - ซ
- ร - ซ	- - ล ท	- ดั ร้ ฬ	ซั ฬ ร้ ดั - ร้				

ถอดจากไฟล์ภาพเคลื่อนไหวของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล เมื่อวันที่ 30 พฤศจิกายน พ.ศ.2555

2.1.3 เพลงที่ได้สืบทอดมาจากครูเทียบ คงลายทอง

ภาพประกอบ 36 ครูเทียบ คงลายทอง

ครูเทียบ คงลายทอง เกิดเมื่อวันที่ 25 สิงหาคม 2445 เป็นชาวตำบลกัลยาณมิตร อำเภอนบพิตำ จังหวัดกรุงเทพมหานคร เป็นบุตรนายแปลก กับนางสอน

ครูเทียบ คงลายทอง เริ่มศึกษาวิชาดนตรีจากบิดาด้วยการเรียนเป่าขลุ่ยตั้งแต่เล็ก ครั้นอายุได้ 9 ปี จึงได้รับการจับมือเรียนฆ้องใหญ่จาก ครูทองดี ชูศักดิ์ ผู้มีศักดิ์เป็นปู่ของจางวางทั่ว พาทยโกศล ต่อมาได้เรียนปี่ใน กับครูจ ภิญญา เจ้าของปี่ท่านพระ(ปี่ของครูมีแขก) เมื่ออายุประมาณ 16 ปี บิดาได้พาไปฝากตัวเป็นศิษย์พระยาเสนาะดุริยางค์ (แช่ม สุนทรวาทีน) ครูเทียบ คงลายทองเข้าเป็นคนปี่ในวงปี่พาทย์ของเจ้าพระยาธรรมาธิกรณาธิบดี เสนาบดีกระทรวงวังในสมัยรัชการที่ 6 ต่อมา เมื่ออายุครบเกณฑ์ทหารก็เข้ารับราชการทหารสังกัดกรมทหารรักษาวัง เมื่อพ้นราชการทหารได้เข้า ถวายตัวเป็นมหาดเล็กกองพันพาทยหลวง กรมมหรสพ ในรัชกาลพระบาทสมเด็จพระปกเกล้า เจ้าอยู่หัว ตรงกับ พ.ศ. 2469 ครั้นเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. 2475 แล้ว พ.ศ. 2478 ครูเทียบ โอน มาสังกัดแผนกดุริยางค์ไทย กรมศิลปากร และรับราชการในกรมศิลปากรเรื่อยมาจนเกษียณอายุราชการ แต่ยังคงได้รับการจ้างเป็นครูพิเศษในวิทยาลัยนาฏศิลป์เรื่อยมา จนถึงแก่กรรมด้วยโรคไต เมื่อวันที่ 27 มกราคม พ.ศ. 2525 สิริอายุได้ 80 ของครูเทียบนั้นยังเคยประชันวงปี่พาทย์ที่วังบางขุนพรหม เมื่อวันที่ 19 มกราคม 2466 นอกจากนี้ครูเทียบยังเคยไปแสดงฝีมือเพื่อเผยแพร่นาฏศิลป์และดนตรีไทยใน ต่างประเทศ เช่น ประเทศลาว พม่า มาเลเซีย อินโดนีเซีย เยอรมันและ ครูเทียบยังได้ร่วมบันทึกเสียง กับกรมศิลปากร การเป่าปี่แสดงฝีมือเฉพาะพระพักตร์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลปัจจุบัน ณ พระตำหนักไทยเรือนต้น ภายในพระราชวังจิตรลดารโหฐาน และได้ทำปี่ขึ้นทูลเกล้าฯ ถวาย 1 เล้า ณ พระราชวังไกลกังวล เมื่อวันที่ 18 พฤษภาคม 2517 ครั้นต่อมาได้ถวายแบบฝึกหัดเป็นโน้ตสากล และ เข้าเฝ้าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอีกหลายครั้ง นอกจากนี้ยังมีฝีมือทางด้าน ช่างในด้านการกลึงปี่ตัดลิ้นปี่และทำกำพวดปี่ ชีวิตครอบครัวของครูเทียบ ท่านสมรสกับ น.ส.สว่าง วิเชียรปัญญา มีบุตรธิดาด้วยกันทั้งสิ้น 12 คน และจากการสัมภาษณ์รวบรวมรายชื่อเพลงการเป่าปี่ที่ เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ได้ต่อไว้จากครูเทียบ คงลายทอง พบรายชื่อเพลงทั้งหมด 1 เพลง ได้แก่ เพลง พันธุ์ฝรั่ง

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้ได้มาจากเอกสารโน้ตเพลงไทยของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ที่ได้จดบันทึกไว้

เพลงพันธุ์ฝรั่ง

ประวัติเพลง

เพลงพันธุ์ฝรั่ง เถา ที่จริงเพลงนี้ไม่ใช่ 3 ชั้น 2 ชั้น และชั้นเดียว แต่เป็น 2 ชั้น ชั้นเดียวและ อัตรากำลังตัดจากชั้นเดียวอีก ชั้นหนึ่ง (มักเรียกกันว่าครึ่งชั้น) แต่ก็ได้ยืมบรรเลงกันมาอย่างนี้จน

แพร่หลายมากแล้ว เพลงนี้มีความหมายมีผู้จะแสดงออกชัดเจนนัก แต่ก็พอเห็นได้ว่า เป็นไปในทางรักหรือคิดถึงความรักอย่างเย็นๆ

โน้ตทางปี่ใน เพลงพันธุ์ฝรั่ง

--- ร	- รี้ - ท	-- ม ร	- รี้ --	- ทลชลท	- รี้ - มี่	- ซี้ - มี่	- รี้ - ท
--- ล	--- ท	--- รี้	--- มี่	- ที้ - ล	- ซ - ม	-- ทลช	- ม ซ ร
--- รี้	--- รี้	--- มี่	รี้มรี้ท - รี้	- ทลชลท	- รี้ - มี่	- ซี้ - มี่	- รี้ - ท
- รี้ - ท	- ล - ตี้	- ลทลท	ล ซ ฟ ซ	-- ล ท	- ซ - ล	- ท - รี้	- มี่ - รี้
- ท - ล	- ลี้ - ซ	ม ซ ม ซ	- ร - รี้	ท ม ร รี้	- ม - ซ	- ลี้ - ฟ	มี้ ฟ - มี่ รี้
--- มี่	รี้ ท รี้ มี่	--- ซี้	--- มี่	- รี้ - มี่	- ซี้ --	- ท --	--- ที้
----	- รี้ - มี่	- ซี้ - มี่	- รี้	- รี้ - มี่	- รี้ - ท	--- ร	- ม - ซ
- รี้ - ท	- ล - รี้	- มี่ - รี้	- ท - ล	- ลี้ - ซ	ม ซ ม ซ	- ร - รี้	ทมร รี้ - ซ
ทุ ทุ ล ทุ	ร ม ร ร	ท ล ท ซ	ล ซ ม ร	ทุ ล ทุ ทุ	ล ทุ ร ม	ล ซ ม ร	ม ซ ล ท
ร ม ฟ ล	ท ฟ ล ท	รี้ ล ท รี้	มี้ ท รี้ มี่	รี้ ท รี้ ล	ท ล ซ ม	ฟ ซ ฟ ล	ซ ฟ ม ร
ร ทุ ร ร	ร ม ร ร	ท ล ท ซ	ล ซ ม ร	ท ซ ล ท	ล ท รี้ มี่	ซี้ ลี้ ซี้ มี่	ซี้ มี่ รี้ ท
ร ม ล ซ	ม ซ ซ ซ	ล ที้ รี้ ล	รี้ ท ท ท	ล ทุ ร ม	ซ ล ซ ม	ซ ม ล ม	ซ ล ล ล
รี้ มี่ รี้ ล	รี้ ท ท ท	รี้ ท ล ซ	ท ล ล ล	ม ซ ร ม	ซ ล ท รี้	มี้ รี้ ซี้ มี่	รี้ ท ล ซ
ล ซ ม ล	ทุ ฟ ม ร	ฟ ม ร ม	ฟ ซ ล ซ	ท ที้ ร ม	ล ซ ซ ซ	ล ซ รี้ ล	รี้ ท ท ท
ฟ ล ฟ ท	ล ท รี้ มี่	ซี้ ลี้ ซี้ มี่	ซี้ มี่ รี้ ท	ซ ล ท รี้	ท มี่ ท รี้	ท ล ซ ม	รี้ ท ล ซ
- รี้ - ท	- ล - รี้	- มี่ - รี้	- ท - ล	- ท - ล	- ซ - ม	ร ทุ - ร	- ม - ซ

คัดลอกมาจากโน้ตเพลงไทยของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล

2.1.4 เพลงที่ได้สืบทอดมาจากครูเฉลิม บัวทั่ง

ภาพประกอบ 37 ครูเฉลิม บัวทั่ง

ครูเฉลิม บัวทั่ง เกิดเมื่อวันจันทร์ที่ 25 สิงหาคม พ.ศ.2454 บ้านบางศรีราษฎร์ ตำบลบางเลน อำเภอบางใหญ่ จังหวัดนนทบุรี เป็นบุตรคนสุดท้ายของนายปั้น กับนางถนอม

ครูเฉลิม บัวทั่ง ได้ฝึกตีระนาด เมื่ออายุ 6 ขวบ เมื่ออายุได้ 10 ขวบเศษ ได้เรียนกับพระยาประสานดุริยศัพท์ (แปลก ประสานศัพท์) ต่อเพลงเดี่ยวระนาดกับขุนบรรจงทும்เลิศ (ปลั่ง ประสานศัพท์) พร้อมกันนั้นก็เรียนหนังสือไปด้วยที่โรงเรียนพรานหลวงสวนมิสกวัน ในพระบรมราชูปถัมภ์ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 6 อยู่มาไม่นาน พระยาประสานดุริยศัพท์ก็ส่งครูเฉลิมขึ้นไปตีระนาดถวายพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวขณะทรงเครื่องใหญ่

เมื่อพระยาประสานดุริยศัพท์ถึงแก่อนิจกรรม พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวได้มีรับสั่งให้พระยาอนิรุทธเทวา (ฟื้น ฟื้นบุญ ณ อยุธยา) นำครูไปอยู่ด้วย และมีรับสั่งให้พาครูเข้าเฝ้าทุกเย็น และตีระนาดซ้อมละครในวังพญาไท ในช่วงนี้เองที่ครูได้มีโอกาสไปศึกษาเพลงมอญจากสำนักของจางวางทั่ว พาทยโกศล และได้ต่อเพลงเดี่ยวระนาดกับขุนบรรจงทும்เลิศ (ปลั่ง ประสานศัพท์)

ครูเฉลิม ได้เข้าราชการเป็นนักดนตรีประจำกรมปี่พาทย์และโขนหลวง กรมศิลปากร กรมที่ดิน และกรมตำรวจ ตามลำดับ นอกจากนั้นยังได้สอนดนตรีแก่วงดนตรีและสถาบันต่างๆ เช่น สยามคณาจารย์สมาคม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี วงดนตรีไทยสโมสรนาครากรุงเทพ วิทยาลัยแพทยศาสตร์พระมงกุฎเกล้าฯ โรงเรียน ภ.ป.ร.ราชวิทยาลัย อีกทั้งยังได้สอนและควบคุมวงเสริมมิตรบรรเลงของนายเสริม สาลิกุปตอีกด้วย

ท่านได้ตั้งวงดนตรีของตนเองขึ้นเมื่อ พ.ศ.2485 ชื่อ วงศิษย์ดุริยศัพท์ มีทั้งวงปี่พาทย์ ไม้แข็ง วงมโหรี วงเครื่องสาย แตรวง และวงอังกะลุง ได้นำเอาราชทินนามของพระยาประสานดุริยศัพท์ เป็นชื่อวง

ครูเฉลิม บัวท้งได้รับยกย่องว่ามีฝีมือในการบรรเลงเครื่องดนตรีได้ดีเยี่ยม โดยเฉพาะ ระนาดเอก และได้แต่งเพลงไว้เป็นจำนวนมาก ในปี พ.ศ.2524 ท่านได้รับคัดเลือกจากคณะกรรมการ ของสมาคมสตรีแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ เสนอชื่อให้ได้รับรางวัลพระราชทานโล่ เกียรติยศจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ในฐานะนักดนตรีไทยตัวอย่าง และยัง ได้รับยกย่องเชิดชูเกียรติจากสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ให้เป็นศิลปินแห่งชาติ สาขา ศิลปะการแสดง (ดนตรีไทย) ประจำปีพุทธศักราช 2529

จากการสัมภาษณ์รวบรวมรายชื่อเพลงที่เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ได้ต่อไว้จากครู เฉลิม บัวท้ง พบรายชื่อเพลงทั้งหมด 2 เพลง ได้แก่ เพลง 1. สุดสงวน 3 ชั้น 2. กราวโน 2 ชั้นและชั้น เดียว

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้เนื่องจากเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ได้ต่อเพลงจาก ครูเฉลิม บัวท้ง ตั้งแต่ พ.ศ.2506

จากการรวบรวมบันทึกโน้ตเพลงในครั้งนี้เรือตรีสุวิทย์ที่ท่านได้บันทึกไว้ 2 เพลง ด้วยกัน คือ เพลงสุดสงวน 3 ชั้น และเพลงกราวโน 2 ชั้นและชั้นเดียว

เพลงสุดสงวน 3 ชั้น

ประวัติเพลง

เพลงสุดสงวน 3 ชั้นนี้ก็เป็นเพลงหนึ่งที่ไม่ทราบกันที่ท่านผู้ใดแต่งและแต่งจากเพลงอะไร นอกจากเมื่อพิจารณาสำนวนทำนองแล้ว ก็เห็นว่าคงจะแต่งในสมัยปลายรัชกาลที่ 4 นี้เอง เพลง สุดสงวน 3 ชั้นนี้เป็นเพลงสำเนียงมอญที่มีความยาว 6 จังหวะ (หน้าทับ) ซึ่งเป็นเพลงขนาดที่อัตรา 2 ชั้นมีไม้คู่มากนัก นายมนตรี ตราโมท มีความเข้าใจอยู่ 3 ประการ ประการแรกเพลงสุดสงวน 2 ชั้นของ เก้ามืออยู่จริง แต่ได้สูญเสียก่อนที่นักดนตรีชั้นหลังตรวจค้น อีกประการหนึ่งท่านผู้แต่งคงจะแต่งจาก เพลงใดเพลงหนึ่ง แต่ได้ดัดแปลงเพิ่มเติมหรือตัดทอนเนื้อหาทำนองเดิมเสียบ้าง จึงยากแก่การที่จะ พิจารณาค้นหาเพลงที่เป็นมูลเดิมให้ถูกต้องได้ ประการสุดท้าย ท่านผู้แต่งอาจแต่งขึ้นเป็นอัตรา 3 ชั้น โดยอัตโนมัติ ไม่อาศัยเพลง 2 ชั้นใดๆทั้งสิ้น

โน้ตทางปี่ใน เพลงสดสวงน 3 ชั้น

เที่ยวแรก

---ช	--ชช	รืฟรื ดื ท	ฟ ล - ช	- ท - ดื	- รื ฟื ท	- รื - ฟื	ชืฟรืดื - รื
- ล - ดื	รืดืลล - ชื	ลืชื ดืชื	ลื-ชืฟ-รื	--ชช	รช - รื	ดื ท - ดื	- รื ล ล
- ล ช ฟ	- ร - ด	ท ล ช ล	ท ฟ - ท	- ร - ด	- ท - -	ล - ช ล	ฟ ช - ช
----	----	- ล ดื ช	ล-ชฟ-ร	- ล - ด	ร-ฟ-ร	- ล ดื ร	ชฟรฟช-
---ฟ	---ช	ลช ดืช	- ล - ท	- ฟ - รื	ดืรื-ดืท	- รื ดื ท	ฟ ล - ช
---ร	---ฟ	- ช - ฟ	ลช - -	- ล ดื ช	ล-ชฟ-ช	- ท - ดื	- รื - -
- ล - ชื	ฟ รื ดื รื	- ช - ชื	ฟ รื ดื ท	- ร - ฟ	- ช - ท	- ด - ฟ	ชืฟรืดื - รื
- ล ดื รื	ฟ ล ดื ชื	ฟ รื ฟ ชื	ฟ รื ดื รื	- ช - -	รช - รื	ชลชืฟรื	- ดืทรืดืท
ฟ ล ช ล	ท ดื ล ฟ	- ล ช ล	ช ท รื ดื	- ฟ ช ล	ช ฟ ช ท	- ด - รืฟ	ชืฟรืดื - รื
----	----	ดื รื ฟ ท	ดื รื - ดื	- ท - ดื	- รื - -	- ฟ - ท	- - รื ดื
- ล - ชื	ฟ รื ดื รื	- ช - ชื	ฟ รื ดื ท	- รื - ดื	- ท - -	ล - ช ล	ฟ ช - ช
----	----	- ล ดื ช	ลช ฟ ร	ช ล ด ล	ร ด ฟ ร	ล ด ร ฟ	ช ฟ ล ช

เที่ยวเก็บ

รื ดื ช ล	ท ฟ ช ล	ท ดื ท รื	ดื ท ล ช	ล ช ฟ ด	ฟ ร ด ท	ด ร ฟ ด	ฟ ร ร ร
ฟ ช ล รื	ดื ท ล ช	ด ร ฟ ท	ล ฟ ม ร	ช ล ช ช	ร ฟ ร ร	ด ร ด ด	ท ด ท ท
ด ร ฟ ช	ฟ ท ดื รื	ชื ฟ รื ดื	ฟ รื ดื ท	ฟ ด ฟ ช	ดื ช ล ท	ล ท ดื รื	ดื ท ล ช
ฟ รื ดื ล	ดื ฟ ล ช	ล ร ช ฟ	ช ด ฟ ร	ช ล ด ร	ฟ ช ฟ ร	ดื ล ช ฟ	รื ดื ล ช
รื ล ท ดื	ด ฟ ช ล	ช ดื ช ล	ท ดื รื ดื	ลื ชื ฟ ดื	ฟ รื ดื ท	ฟ ช ล ดื	ฟ ท ล ช
ฟ รื ดื ช	ดื ล ช ฟ	ด ด ด ฟ	ดื ฟ ช ล	ฟ ล ช ฟ	ดื ฟ ช ล	ท ล ดื ล	ท ดื รื ดื
ลื ชื ฟ ชื	รื ฟ รื ดื	ชื ฟ ล ชื	ท ล ดื ท	ลื ล ชื ล	ชื ชื ฟ ชื	ฟ รื ฟ รื	รื รื ดื รื
ชช ฟ ช	รช ฟ ช	ลช ฟ ช	ลท ดื รื	ลื ชื ฟ ท	ดื รื ฟ ฟ	ชล ท ดื	ฟ รื ดื ท
รื ฟ รื ช	รช รื ดื	รื ฟ ชื ฟ	ท ฟ ชื ท	ด ฟ ช ล	ท รื ดื ท	ลช ฟ ช	ลท ดื รื
ช ล ท ด	ช ล ท ด	ช ล ท ด	ช ล ท ด	ด ล ช ฟ	ลช ฟ ด	ฟช ล ฟ	ช ล ท ด
ช ล ฟ ช	รื ฟ รื ดื	ช ล ท ช	ฟ รื ดื ฟ	รื ดื ท รื	ดื ท ล ฟ	รื ดื ท รื	ดื ท ล ช
ฟ รื ดื ล	รื ดื ล ช	ดื ล ช ฟ	ลช ฟ ร	ช ล ด ร	- ฟ - ร	- ลช ฟ	ร ฟ - ช

คัดลอกมาจากโน้ตเพลงไทยของเรือตรีสุวิทย์ แก้วภระมล

เพลงกราวใน 2 ชั้น และชั้นเดียว

ประวัติเพลง

เพลงกราวใน 2 ชั้นและชั้นเดียว เป็นเพลง ประเภทที่มีลูกโยนมากมายหลายเสียง มีช่วงที่เป็นเนื้อเพลงอยู่นิดเดียว

โน้ตทางปี่ใน เพลงกราวใน 2 ชั้น

สองชั้น

--- ช	ลชฟ ชล	-ช - ค	-ท - ค	--- ช	--- ล	-ช - ค	-ท - ค
-ท - ล	-ช - ม	--- ร	มี ร - ค	-ร - ม	--ช ล	-ร - ล	-ท - ค
--มี รค	ทลช ม	ล ร ค ล	ร ค ค ค	ช ค ร ม	ฟชลช	ทลชล	ค ค ร ค
มี ร ฟ ช	ฟ ช ล ช	ฟ มี ฟ ช	ฟ มี ร ค	ช ม ช ช	ช ล ช ช	ค ล ค ค	ค ร ค ค
ร ม ฟ ช	ล ค ล ช	ฟ ม ฟ ช	ฟ ม ร ค	ช ช ช ค	ช ช ช ม	ช ช ช ร	ช ช ช ค
ร ม ฟ ช	ฟชลช	ฟ ม ฟ ช	ฟ ม ร ค	ช ล ช ค	ช ล ค ค	ช ล ค ค	ช ล ค ค
ช ล ช ค	ช ล ค ค	ช ล ค ค	ช ล ค ค	ช ล ช ค	ช ล ช ค	ช ล ช ค	ช ล ช ค
ช ค ร ม	ฟชล ม	ฟชฟ ล	ช ฟ ม ร	ล ล ท ช	รชลท	ค ค ร ค	ค ค ร ค
มี ร ค ช	ค ล ช ฟ	ม ฟ ช ล	ช ฟ ม ร	ช ร ม ร	ช ฟ ม ร	ช ร ม ร	ช ฟ ม ร
ช ฟ ม ร	ช ฟ ม ร	ช ฟ ม ร	ช ฟ ม ร	ทลช ม	ร ม ช ล	ทลชล	ช ฟ ม ร
ลทค มี	มี ร ท ล	ทลชล	ช ฟ ม ร	ล ค มี ค	มี ร ฟ มี	ล ฟ มี ร	ฟ มี ร ค
ล ฟ มี ร	ฟ มี ร ค	มี ร ค ล	มี ร ค ฟ	ท ร ท ค	ล ฟ ม ล	ฟ ม ร ท	ล ฟ ม ร
รทลท	มี ร ท ล	รทลท	มี ร ท ล	มี ร มี ร	มี ร ท ล	ล ล ท ช	รชลท
มี ร ฟ ล	มี ร มี ร	ลทมี ร	ฟ มี ร ค	ลทมี ร	ล มี ร ช	ฟ ช ล ช	ฟ มี ร ท
มี ร ฟ มี	ล ฟ มี ฟ	มี ร ฟ มี	ล ฟ มี ฟ	มี ร ฟ มี	ฟ มี ร ค	มี ร ช ค	มี ร ท ล
ฟลทล	มี ร ฟ ล	มี ร ท ล	มี ร ท ล	ม ฟ ล ฟ	มี ร ฟ ล	มี ร มี ร	มี ร ท ล
ม ฟ ล ท	มี ร มี ร	ทลฟ ล	ทลมี ร	ฟ มี ร ค	มี ร ท ล	ม ฟ ล ท	ฟ ล ท ค
มี ร มี ร	ล ฟ มี ฟ	มี ร ฟ มี	มี ร มี ร	ล มี ร ค	ฟทลฟ	ม ล ฟ ม	ร ฟ ม ร
มี ร ร ม	ช ล ล ล	มี ร มี ร	ล ฟ ม ร	มี ร มี ร	มี ร ค ค	ทลชล	ช ฟ ม ร
ล ฟ ม ร	ท ม ร ท	ม ฟ ล ท	มี ร มี ร	มี ร ฟ มี	ท มี ร ค	ม ฟ ล ท	มี ร มี ร
มี ร มี ร	มี ร มี ร	มี ร มี ร	มี ร มี ร	มี ร มี ร	มี ร มี ร	มี ร มี ร	มี ร มี ร
--- ล	--- ท	--- ร	--- มี	--- ล	--- ร	--- ฟ	มี ร มี ช
--- ฟ	มี ร-มี	มี ร-มี	--- ฟ	มี ร มี ฟ	-ล-มี	--- ร	มี ร-ท

สองชั้น(ต่อ)

--- ล	--- ท	--- รี่	--- มี่	----	----	ล ท รี่ มี่	ซี่ ลี่ ซี่ มี่
รี่ ท รี่ มี่	รี่ มี่ ซี่ มี่	รี่ ท รี่ มี่	ซล ซม	รท รม	รม ซม	ลท รม	ซล ซม
รท รม	รม ซม	ลท รี่ ล	ทล ซม	ลท รี่ มี่	รี่ มี่ ซี่ มี่	ลท รี่ มี่	ซี่ ลี่ ซี่ มี่
รี่ ท รี่ มี่	รี่ มี่ ซี่ มี่	รี่ ท รี่ มี่	ซล ซม	รท รม	รม ซม	ลท รม	ซล ซม
รท รม	รม ซม	ลท รี่ ล	ทล ซม	ลท รี่ มี่	รี่ มี่ ซี่ มี่	ซี่ ดี่ รี่ มี่	รี่ มี่ ซี่ มี่
ซี่ ดี่ รี่ มี่	รี่ มี่ ซี่ มี่	ซี่ ดี่ รี่ มี่	รี่ มี่ ซี่ มี่	ซี่ ดี่ รี่ มี่	รี่ มี่ ซี่ มี่	--- รี่	- มี่ รี่ ดี่
- รี่ - มี่	--- ซี่	--- ลี่	--- รี่	--- ดี่	--- ทั	--- ลี่	----
----	----	ลท ลล	ลท ลล	ลท ลล	ลท ลล	รรม รฟ	มฟ ลท
รี่ มี่ รี่ ท	รี่ ท ลฟ	--- ล	--- รี่	--- มี่	--- ฬ	----	----
รี่ มี่ รี่ ท	รี่ ท ลฟ	มรรม ฟ	มฟ ลฟ	ลท รม	รม ฟม	ลรรม ฟ	มฟ ลฟ
รี่ มี่ รี่ ท	รี่ ท ลฟ	มรรม ฟ	มฟ ลฟ	ลท รม	รม ฟม	ลรรม ฟ	มฟ ลฟ
ลท รี่ มี่	ฬี่ มี่ รี่ มี่	ฬี่ ท รี่ มี่	ฬี่ มี่ รี่ มี่	ลท รี่ มี่	ฬี่ มี่ รี่ มี่	ฬี่ ท รี่ มี่	ฬี่ มี่ รี่ มี่
ฬี่ มี่ รี่ มี่	ฬี่ มี่ รี่ มี่	ฬี่ มี่ รี่ มี่	ฬี่ มี่ รี่ มี่	ซี่ มี่ รี่ ดี่	ทั ดี่ รี่ มี่	ซี่ ลี่ ซี่ มี่	ซี่ มี่ รี่ ดี่

ชั้นเดียว

ซล ลุ ด	ซล ทั ดี่	ซี่ ลี่ ทั ดี่	ซล ทั ดี่	ซล ลุ ด	ซล ทั ดี่	ซี่ ลี่ ทั ดี่	ซล ทั ดี่
ซล ลุ ด	ซล ลุ ด	ซล ลุ ด	ซล ลุ ด	ซล ดรม	ดรม ร	มรด ท	ลุ ด ร
ซล รม ร	ซล ฟม ร	ซล รม ร	ซล ฟม ร	ลล ทล	รฟ มร	รี่ ลท ล	รฟ มร
ลท รม	ฟม รท	รม ฟม	ลฟ มร	ลล ทล	รฟ มร	ลท รม	ลฟ มร
ซล ลุ ลุ	รูลุ ลุ	ซล ลุ ลุ	รูลุ ลุ	รรม รท	รูลุ ลุ	ลุ ลุ ลุ	ลุ ลุ ลุ
รฟ มฟ	รฟ มฟ	รฟ มฟ	ซล ทล	ดี่ ทล ท	ดี่ ทล ฟ	มรรม ฟ	ซล ทั ล
รม ฟล	ฟม รท	รม ฟม	ซล ฟม ร	รม ฟล	ฟม รท	รม ฟม	ซล ฟม ร
รท ลท	รี่ ทล ท	รท ลท	รี่ ทล ท	รี่ มี่ รี่ ท	รี่ ทล ซ	ลล ทซ	รซล ท
รฟ มฟ	รฟ มฟ	รฟ มฟ	ซล ทล	ดี่ ทล ท	ดี่ ทล ฟ	มรรม ฟ	ซล ทล
รม ฟล	ฟม รท	รม ฟม	ลฟ มร	รม ฟล	ฟม รท	รม ฟม	ลฟ มร
ลฟ ซล	ซล ฟม ร	ลฟ ซล	ซล ฟม ร	ฟม รท	ลุ ลุ รท	ฟม รท	ลุ ลุ รท
ลุ ลุ รท	ลุ ลุ รท	ลุ ลุ รท	ลุ ลุ รม	ลซ ฟม	ลซ ฟม	ทั รม	ซล ลล
รี่ ดี่ ทล	รี่ ดี่ ทล	ท ดี่ มี่ ท	ดี่ ทล ฟ	ลม ลฟ	ลม ลฟ	ลรล ม	ลรล ม
ซล มรด	ซล ดรม	ซล ซม	ซล มรด	- ร - ม	- ซ - ล	- ซ - ดี่	- ท - ดี่

ชั้นเดียว (ต่อ)

มริต มริ	- ซึ - ริ	- มริ ตั	- ท - ตั				
----------	-----------	----------	----------	--	--	--	--

คัดลอกมาจากโน้ตเพลงไทยของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล

เครื่องดนตรีปี่ชวา ได้สืบทอดมาจากครู 1 ท่าน ได้แก่

2.1.5 ครูหมื่นตันตรีการเจนจิตต์ (สาย ศศิผลิน) ในบทเพลงสระระหม่าและบัว

ลอย

เพลงสระระหม่า

ประวัติเพลง

เพลงสระระหม่า เป็นการบรรเลงดนตรีในการชกมวยจะกระทำในลักษณะให้ครุโดยใช้เพลงสระระหม่า เพลงให้ครุนักมวย และเพลงตอนชก มีลักษณะเป็นเพลงแขก ใช้ปี่ชวาและกลองแขก ทำนองเล่นกระบี่กระบอง ทำตอนที่เล่นกีฬา ทำต่าง ๆ มีรำดาบ รำง้าว เป็นต้น เรียกว่า เพลงกลองแขก ก็ได้, อีกอย่างหนึ่งเมื่อรำเป็นท่ามลายู ซึ่งเรียกว่า สระระหม่าแขก ใช้เพลง เรียกว่า กลองมลายูเครื่องและทำนองอย่างเดียวกับ เพลงกลองแขก แต่ในตอนนี้รำกรีซ สามารถใช้ได้ทั้งในงานมงคลและงานอวมงคล มีบทบาทในการบรรเลงประกอบการรำอาวูช โครงสร้างของทำนองเพลงสระระหม่าประกอบด้วย โยน แปลง โยน ซึ่งเพลงจะเป็นจังหวะให้กับกรำและการต่อสู้ เพลงต่างๆ ที่ใช้บรรเลงประกอบการแสดงกระบี่กระบองจะเป็นเพลงมาตรฐานแห่งการใช้อาวูชในแต่ละชนิด โดยมีจังหวะทับของกลองแขกที่ใช้เป็นหน้าทับ รำกรีซใช้เพลงสระระหม่าแขก

โน้ตทางปี่ใน เพลงสระระหม่า

โยน

--- ฟ	-- ฟ ฟ	----	-- ซุ ฟ	-- ซุ ฟ	-- ซุ ฟ	--- ซุ	----
--- ตั	--- ซุ	- ตั - ซุ	- ตั - ซุ	--- ฟ	--- ด	----	--- ฟ
----	--- ด	--- ฟ	--- ด	- ฟ - ด	- ฟ - ด	ฟ ด ฟ ด	ฟ ด ฟ ด
--- ทิ	----	--- ล	----	--- ท	- ล - ท	- ล - ท	- ล - ตั
ท ล ท ตั	--- ริ	--- ตั	--- ริ	--- ตั	- ริ - ตั	- ริ - ตั	- ริ - ฟิ
--- ตั	--- ท	--- ล	--- ท	- ล - ท	- ล - ท	- ล - ตั	----
- ล ซุ ฟ	-- ฟ ฟ	- ฟิ --	--- ซึ	- ทิ - ซึ	- ทิ - ฟิ	--- มั	--- ฟิ
--- มั	ริ มริ ตั	--- ริ	มริตตั - ซุ	- ซึ - ซุ	- ซึ - ซุ	- ซึ - ซุ	-- ฟ ร

โยน(ต่อ)

- ฟ - ด	- ฟ - ด	ฟ ด ฟ ด	--- ท	--- ล	--- ท	--- ล	-- ดั ท
ล - ดั ท	ล - ดั ท	- ล ช ฟ	-- ฟ ฟ	- ช ฟ ม	- ท - ทิ	- ท - ม	- ร - ด
- ฟ - ด	- ฟ - ด	ฟ ด ฟ ด	--- ช	- ล - ช	- ล - ช	ล ช ล ช	- ดั --
----	----						กลับต้น

แปลง

-- รั ฟ	- ร ฟ ร	ดั ร ฟ ช	ล ช ฟ ช	ล ท ดั -	--- ดั	----	----
- รั ดั ดั	- รั ดั ดั	ดั รั ดั ดั	ดั รั ดั ดั	-- ท ดั	รั ดั ท ดั	ฟ ช ท ดั	รั ดั ท ดั
-- ท ดั	รั ดั ท ดั	ฟ ช รั ฟ ดั	รั ดั ท ล	-- ฟ ช	ล ช ดั ล	-- ฟ ช	ดั ล ช ฟ
ด ฟ ช ล	ท ดั ดั ดั	ฟ ช รั ฟ ดั	รั ดั ท ล	-- ฟ ช	ล ช ดั ล	-- ฟ ช	ดั ล ช ฟ

1

ด ร ฟ ช	ล ช ฟ ร	ฟ ร ด ร	ฟ ล ช ฟ	ดั ดั ดั ช	ดั ล ช ฟ	ด ร ฟ ช	ด ล ช ฟ
							กลับต้น

2

ล ช ดั ฟ	- ช ช ช	ล ช ดั ฟ	- ช ช ช	ล ช ฟ ช	ล ท ดั ท	ล ช ฟ ช	ล ท ดั ท
ล ช ฟ ช	ล ท ดั ท	ล ช ฟ ล	ช ฟ ช ฟ				
							กลับต้น

3

- ดั ดั ดั	ช ล ดั รั	-- รั ช	ฟ รั ดั ล	-- ล ดั	ฟ ล ช ล	ดั รั ดั ล	ดั ล ช ฟ
ล ช ดั ท	ล ช ฟ ช	ล ช ดั ท	ล ช ฟ รั	-- ดั ล	ช ล ดั รั	ดั ล ดั รั	ดั ล ดั ช
ล ช ดั ฟ	ด ฟ ช ล	ดั รั ดั ล	ดั ล ช ฟ				
							กลับต้น

4

ดั ดั ล ดั	ช ล ดั รั	ดั รั ฟ ช	ล ช ดั ล	-- ช รั ฟ	ล ช รั ฟ ม	ช รั ฟ ม รั	ช ม ร ล
ร ม ร ช	รั ม รั ล	ร ม ร ช	ร ม ร ล	ด ฟ ม ฟ	ด ฟ ม ฟ	ด ฟ ม ร	ฟ ม ร ช
ล ช ดั ฟ	ด ฟ ช ล	ดั รั ดั ล	ดั ล ช ฟ				
							กลับต้น

5

ทํ ํ ลํ ํ	ดํ ํ รํ ํ	ซํ ํ รํ ํ	รํ ํ ซํ ํ	ฟํ ํ ลํ ํ	ลํ ํ ลํ ํ	ลํ ํ ลํ ํ	ลํ ํ ฟํ ํ
ดํ ํ รํ ํ	ซํ ํ รํ ํ	ดํ ํ รํ ํ	ซํ ํ รํ ํ	ดํ ํ รํ ํ	ดํ ํ รํ ํ	ดํ ํ รํ ํ	มํ ํ รํ ํ
ลชดํฟ	ดฟชล	ดํรํดํล	ดํลชฟ	มฟชฟ	ทํชฟม	รํดํดํ	ทลทด
ฟฟฟดํ	ทลชฟ	รฟดร	ดํรฟช	ลชฟช	ลท-ท	----	----
----	----	ลชฟด	ฟชลท	ลชฟช	ลทดํ	ฟํลํ	ลํลํ
ลํลํ	ลํฟํ	ดํมํ	ฟํมํ	ดํมํ	ซํมํ	ดํมํ	ซํมํ
ดํมํ	มํรํ	ลชดํฟ	ดฟชล	ดํรํดํล	ดํลชฟ	ดํดํ	ทลชฟ
ชชลช	ฟมรด	ฟชลร	ฟชชช	ดลชฟ	รชฟร	ททลท	ดํดํ
ลทดํ	ดํทลช	ลชดํฟ	ดฟชล	ดํรํดํล	-ช-ฟ		
---ฟ	--ฟฟ	---ด	---ฟ	---ด	---ฟ	-ด-ฟ	-ด-ฟ
ดฟดฟ	ดฟดฟ	---ท	---ล	---ท	-ล-ท	-ล-ท	---ฟ
--ลชฟ	--ฟฟ	---ฟ	----				

คัดลอกมาจากโน้ตเพลงไทยของเรือดรีสุวิทย์ แก้วกระมล

เพลงบัวลอย

ประวัติเพลง

เพลงบัวลอยเป็นเพลงที่ใช้ในงานอวมงคลโดยเฉพาะ เพลงบัวลอยนี้มักจะเรียนกันในเขตวัดและไม่ให้เล่นพร้าหรือทำให่วงบัวลอยเป็นวงที่สืบทอดกันในวงแคบ โดยใช้ประโคมศพในเวลาทั่วไป แต่ถ้ามีผู้อยากฟังเพลงอื่นก็เล่นแทรกในระหว่างเวลาพระสวดจบเป็นคราวๆ ไปก็ได้ เพลง บัวลอย ประกอบด้วยเพลงร่ำสามลา ตัวบัวลอย นางหน้าย ร่ำ ไฟซุ่ม เพลงเร้ว ร่ำ และนางหงส์ หน้าทับที่ใช้บรรเลงในเพลงบัวลอยเป็นหน้าทับพิเศษทุกเพลง หน้าทับทุกเพลง มีการส่ายโดยวิธี การต่าง ๆ ให้มีความสัมพันธ์กับทำนองเพลง

โน้ตทางปี่ใน เพลงบัวลอย

ร้ว1,3

---ฟ	---ช	----	--ลชฟ	-ช-ลชดํ-ล	---ล	----	----
---ด	---ท	---ล	---ท	---ล	---ท	---ด	--ลชฟ
----	----	---ด	----	---ร	----	---ด	---ฟ

รัว 1,3 (ต่อ)

---ด	---ร	---ดี	---ฟ	-ด-ร	-ด-ฟ	-ด-ร	-ด-ฟ
-ด-ร	-ด-ฟ	-ด-ร	-ด-ฟ	ด ร ด ฟ	ด ร ด ฟ	ด ร ด ฟ	--ฟ ฟ

กลับต้น

รัว 2

---ฟ	---ช	----	--ลชฟ	-ช-ลชดี-ล	---ล	---ดี	รดีล-ดีร
---ฟ	ชี่ล--	-ดี-ช	---ฟ	---มี	-ร-มี	-ร-มี	ร มี ร มี
--รดี	---ช	-ชี่-ช	-ชี่-ช	-ชี่-ช	--ชฟร	-ช--	----
--ลดี	---ร	---ช	ด ล ช ม	หี่---	---ช	----	---ดี
--ชฟร	--ชฟร	-ฟ-ด	---ฟ	--ฟฟ	----		
---ฟ	-ท-มี	---ฟ	---ช	-----	---ม	---ฟ	ชฟมฟช-ช
----	----	-ด-ฟ	---ท	-----	----	-ลดีท	-ลดีท
---ฟ	----	-ลทดี	-ชฟร	---ท	-ลดีท	-ลดีท	-ล-ช
----	----	---ฟ	---ฟ	----	---ช	----	---ท
----	---ฟ	---ด	-ฟ-ท	---ล	--ดีท	ลดีท ลดีท	ดีทลทดี-ดี
----	----	---ท	---ฟ	---ด	---ฟ	---ท	-ล-ช
----	---ฟ	---ท	-ล-ช	---ด	-ร-ม	---ฟ	ชฟมฟช-ช
----	----	---ท	---ฟ	---ด	---ฟ	---ช	--ชช
-ฟ-ชฟท	----	---ล	---ช	-ท-ช	-ฟ-ม	---ฟ	---ช
---ด	---ช	---ท	---ช	--ดช	-ท-ฟ	---ฟ	---ท
----	---ฟ	---ด	-ฟ-ท	---ล	-ดี-ท	ลดีท ลดีท	ดีทลทดี-ดี
----	----	---ท	---ฟ	---ด	----	-ฟ-ท	-ล-ช
----	---ฟ	---ท	-ล-ช	---ด	-ร-ม	---ฟ	ชฟมฟช-ช

คัดลอกมาจากโน้ตเพลงไทยของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล

เครื่องดนตรีฆ้องวงใหญ่ ได้สืบทอดมาจากครู 1 ท่าน ได้แก่

2.1.6 เพลงที่ได้สืบทอดมาจากครูประยงค์ รามวงศ์

ครูประยงค์ รามวงศ์ เป็นชาวจังหวัดลพบุรี เป็นบุคคลที่มีความสนใจทางด้านดนตรี มีความสามารถทั้งทางด้านของเป่าพาทย์ ครูประยงค์ รามวงศ์ ได้เรียนกับครูช่อ อากาศโป่ง และได้เริ่มเรียนระนาดจากครูกล้า ณ บางช้าง หลังจากนั้นจึงได้ไปเรียนต่อกับหลวงประดิษฐไพเราะ (ศร ศิลปะบรรเลง)

ครูประยงค์เป็นครูสอนดนตรีที่วิทยาลัยนาฏศิลป์กาฬสินธุ์ยุคก่อตั้ง อีกทั้งยังได้บันทึกเสียงทางระนาดบางช้างไว้กับ ดร.เทวี มิลเลอร์ แห่งมหาวิทยาลัยเค็นท์ โอไฮโอ สหรัฐอเมริกา เอาไว้เป็นจำนวนมาก ในสมัยที่ ดร.เทวี มิลเลอร์ เข้ามาเก็บข้อมูลดนตรีในประเทศไทย และจากการสัมภาษณ์รวบรวมรายชื่อเพลงที่เรือดริสุวิทย์ แก้วกระมล ได้ต่อไว้จากครูประยงค์ รามวงศ์ ได้แก่ เพลง 1. โหมโรงเช้า 2. โหมโรงเย็น

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้เนื่องจากเรือดริสุวิทย์ แก้วกระมล ได้ต่อเพลงในการบรรเลงฆ้องวงใหญ่ ตั้งแต่ครั้งยังเด็กๆ และเมื่อเรือดริสุวิทย์ แก้วกระมล ได้เข้ามาทำงานที่กรุงเทพมหานคร จึงทำให้ปรับเปลี่ยนการบรรเลง จึงทำให้เรือดริสุวิทย์ แก้วกระมล ไม่สามารถจดจำการบรรเลงทางฆ้องวงใหญ่ทางเก่าที่ได้ต่อไว้ จึงทำให้ไม่สามารถบันทึกโน้ตทางฆ้องวงใหญ่ ในเพลงโหมโรงเช้าและโหมโรงเย็น

2.2 ศึกษากรรมวิธีการผลิตกล่องใส่เครื่องดนตรีของเรือดริสุวิทย์ แก้วกระมล

การผลิตกล่องใส่เครื่องดนตรีของเรือดริสุวิทย์ แก้วกระมล นั้นเริ่มต้นจากการที่เรือดริสุวิทย์ แก้วกระมลนั้นทำกล่องใส่เครื่องดนตรีให้ตนเอง ในการไปแสดงดนตรีในสถานที่ต่างๆ เพื่อป้องกันการหล่นและทำให้เครื่องดนตรีปีของท่านเองและเพื่อความสะดวกในการเดินทาง

2.2.1 คุณสมบัติของผู้ผลิตกล่องใส่เครื่องดนตรี

สิ่งที่สำคัญในการผลิตกล่องใส่เครื่องดนตรีได้นั้น จะขึ้นอยู่กับผู้ประดิษฐ์ เพราะถึงแม้ว่า ผู้ประดิษฐ์จะมีความสามารถในการบรรเลงดนตรีมากเพียงใดก็ตาม ก็ไม่สามารถผลิตกล่องใส่เครื่องดนตรีให้ออกมาได้ดี เพราะการผลิตกล่องใส่เครื่องดนตรีนั้นต้องขึ้นอยู่กับความเชี่ยวชาญของช่างผู้ผลิตด้วย เพราะต้องมีการคิดในด้านองค์ประกอบของไม้ วัสดุอุปกรณ์ต่างๆ รวมถึงเรื่องการค้าจำนวนการรองรับน้ำหนักของเครื่องดนตรี เพื่อให้กล่องใส่เครื่องดนตรีนั้นเกิดความสมดุล มีความแข็งแรงทนทาน ทำให้เครื่องดนตรีให้มีสภาพการใช้งานได้ดีตลอดเวลา ดังนั้น ผู้ที่ผลิตกล่องใส่เครื่องดนตรีควรมีคุณสมบัติ ดังนี้ คือ

2.2.1.1 ต้องมีพื้นฐานทางด้านส่วนประกอบของเครื่องดนตรี เพราะจะทำให้เข้าใจในส่วนประกอบต่างๆของเครื่องดนตรีที่ต้องการรับน้ำหนักและปกป้องจากการโดนกระแทก

2.2.1.2 ต้องมีความรู้พื้นฐานทางการช่าง สามารถใช้เครื่องมือต่างๆ ในการผลิตได้เป็นอย่างดี

2.2.1.3 ต้องมีความละเอียด รอบคอบ มีความพยายาม อดทนและตั้งใจในการทำงาน

2.2.1.4 เป็นผู้ที่มีคุณธรรม ซื่อสัตย์ในการทำงานเพราะเมื่อคนที่ได้กล่องไปนั้น ต้องได้รับความพึงพอใจในกล่องใส่เครื่องดนตรี

ภาพประกอบ 39 อธิบายเทคนิคทำกล่อง

ภาพประกอบ 40 กล่องที่เสริ์จสมบุรณ์ (ภายนอก)

ภาพประกอบ 41 กล่องที่เสริ์จสมบุรณ์ (ภายใน)

ในการเก็บข้อมูลในครั้งนี้ ได้ทำการเก็บข้อมูล จากด.ต.พิมุก ศาสนันทน์และนางรุ่งระวี ศาสนันทน์ เนื่องจากเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล นั้นล้มป่วย ไม่สามารถผลิตกล่องใส่เครื่องดนตรีได้ ซึ่ง ด.ต.พิมุก ศาสนันทน์และนางรุ่งระวี ศาสนันทน์ ได้รับการถ่ายทอดกรรมวิธีการผลิตกล่องใส่เครื่องดนตรีจากเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล มาโดยตรง ตั้งแต่ พ.ศ.2553 ซึ่งจะมีบางขั้นตอนที่ถูกปรับเปลี่ยนพัฒนาขึ้นจากเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล

อุปกรณ์

1. ไม้อัด
2. ไม้ยางพารา
3. เลื่อย
4. หนังเทียม พีวีซี
5. โฟม
6. กาวลาเท็กซ์
7. กาวร้อน
8. กาวทาหนัง
9. กำมะหยี่
10. ตั๋วลีด
11. กระดาษทราย
12. ตะปู
13. ค้อน
14. ดินสอ
15. ปากกา
16. ปากกาเคมี 2 หัว
17. สว่านไฟฟ้า
18. ไม้บรรทัด
19. ค้อนปอนด์
20. กรรไกร
21. เครื่องเซาะไม้
22. เครื่องตัดกระดาษทราย
23. ฉากเหล็กแอสตันเลส
24. บานพับ
25. หูกระเป๋า
26. ชุดหูชา
27. คิ้วทอง
28. กระดาษ เทาขาว หรือ กระดาษแข็ง(ชานอ้อย)
29. โฟมยาง

ภาพประกอบ 42 อุปกรณ์ต่างๆ

ภาพประกอบ 43 อุปกรณ์ ในการลัดและตกแต่ง

ขั้นตอน

ในการทำกล่องใส่เครื่องดนตรีในครั้งนี้ จะเป็นกรรมวิธีการสร้างกล่องใส่เครื่องดนตรีขลุ่ยเพียงออ จำนวน 2 เล้า ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

1. นำไม้ยางพาราเข้าเครื่องรีดไม้ เพื่อปรับพื้นไม้ให้เรียบและเพื่อให้ได้ความสูง

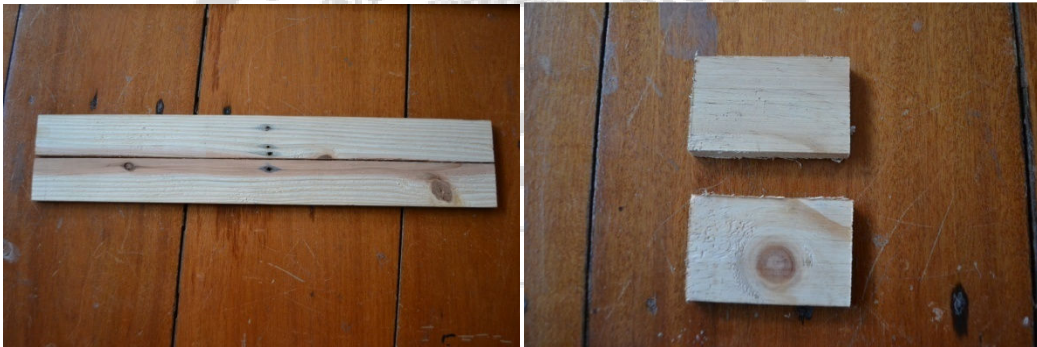
ของไม้ตามขนาดที่ต้องการ เมื่อนำไม้ที่รีดเรียบร้อยแล้วนำมาวัดขนาด และแบ่งไม้ออกเป็นสัดส่วนตามขนาดของเครื่องดนตรีที่จะนำมาใส่ในกล่องเพื่อให้ได้ขนาดพอเหมาะกับเครื่องดนตรีนั้นๆ โดยให้เหลือพื้นที่ว่างจากขนาดเครื่องดนตรีพอสมควร ต่อมาจึงนำขนาดที่วัดเครื่องดนตรีเสร็จแล้วมาตีเส้นตามไม้ สาเหตุที่ต้องวัดเครื่องดนตรีก่อนนั้น เนื่องจากต้องการให้ได้ความสวยงามพอดีกับเครื่องดนตรี เพราะเครื่องดนตรีในแต่ละแหล่งผลิตมีขนาดใหญ่ - เล็กไม่เท่ากันและเมื่อตีเส้นเป็นที่เรียบร้อยแล้ว จึงทำการเลื่อยไม้ออกเป็น 4 ส่วน

ภาพประกอบ 44 ไม้ที่ออกมาจากเครื่องรีดไม้

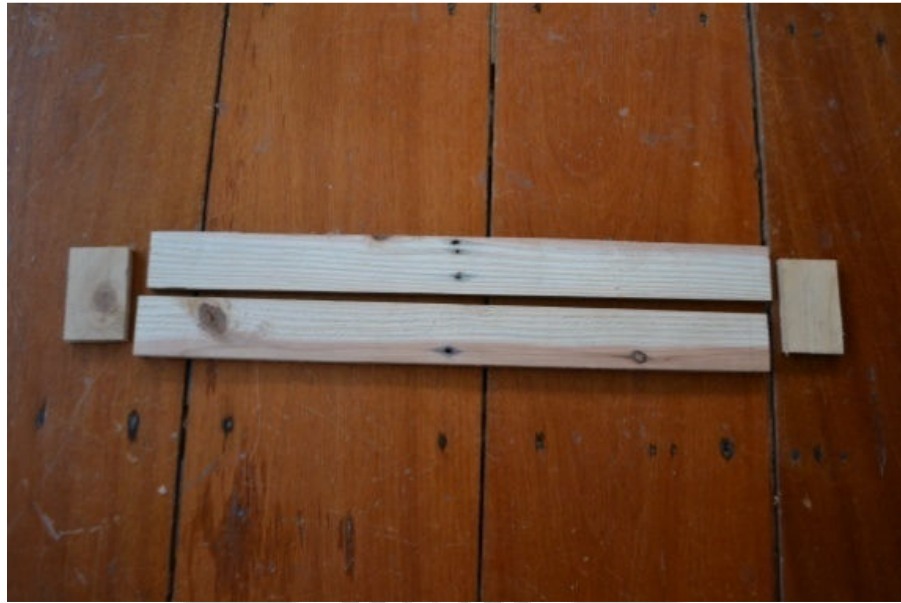

ภาพประกอบ 45 ตีเส้น

ภาพประกอบ 46 และ 47 ตัดออกแบ่งตามเส้นที่ตี

2. หลังจากที่ได้สัสดส่วนของไม้เรียบร้อยแล้ว จะต้องนำไม้ในส่วนต่าง ๆ นำมาขัดด้วยกระดาษทรายเสียก่อน เพื่อให้ไม่เกิดความเรียบเนียน เพราะถ้าไม้ไม่เรียบ เมื่อติดหนังก็จะทำให้หนังไม่เรียบเช่นกัน เกิดความไม่สวยงาม ซึ่งในขั้นตอนการขัดด้วยกระดาษทรายนั้น จะขัดด้วยเครื่องขัดเสียก่อน โดยเป็นเครื่องขัดที่ต้องใช้ไฟฟ้า เพื่อประหยัดแรง ใช้เวลารวดเร็ว และจะทำให้ไม่เหนื่อยจนเกินไป หลังจากขัดด้วยเครื่องขัดแล้ว ก็ให้นำชิ้นส่วนต่าง ๆ นำมาขัดด้วยกระดาษทรายอีกครั้ง แต่ในครั้งนี้จะต้องใช้แรงของตนเองในการขัด เพื่อเป็นการเก็บรายละเอียดต่างๆ

ภาพประกอบ 48 ไม้ที่ถูกตัดเรียบร้อย

ภาพประกอบ 49 การตัดด้วยเครื่องตัดกระดาษทราย (แบบไฟฟ้า)

ภาพประกอบ 50 ชัดด้วยกระดาษทรายซ้ำอีกครั้ง

3. เมื่อไม่เกิดความเรียบเนียนตามที่ต้องการแล้ว ขั้นตอนต่อไปคือการขึ้นโครงของกล่อง โดยจะต้องใช้ตะปูในการประกอบโครงด้วย เพื่อยึดติดระหว่างไม้ทั้ง 2 ด้าน แต่ไม่ได้ใช้ตะปูเยอะมากจนเกินไป ซึ่งเมื่อตอกตะปูเสร็จนั้น จะต้องทำการย่ำหัวตะปูเข้าไปอีก เนื่องจากถ้าตอกตะปูเข้าไปอย่างเดียวและไม่ย่ำหัวตะปูเข้าไป จะทำให้เกิดปัญหาในการขึ้นหนัง เพราะจะเกิดรอยตะปูนูนขึ้นมา และเมื่อขึ้นโครงเสร็จก็จะต้องตรวจสอบให้มุมแต่ละมุมของโครงกล่องนั้น วัดให้ได้ 90 องศา โดยการใช้ฉากเหล็กแสดนเลสวัด เพราะถ้าโครงกล่องมีขนาดไม่ได้ 90 องศาจะทำให้การทำกล่องเบี้ยวไม่ได้รูปทรงตามที่ต้องการและเมื่อวัดได้ 90 องศาตามที่ต้องการแล้วจึงใช้กาวร้อนยึดโครงให้แน่นขึ้นอีกรอบหนึ่ง

ภาพประกอบ 51 ตีตะปูนำร่องก่อน

ภาพประกอบ 52 วางไม้ 2 ชั้นให้ตรงกันเพื่อตอกตะปู

ภาพประกอบ 53 ตอกตะปูเพื่อประกอบ

ภาพประกอบ 54 การย้ำหัวตะปู

ภาพประกอบ 55 การวัดมุมกล่องให้ได้ 90 องศา

ภาพประกอบ 56 การร้อยนอตกับร่องเพื่อยึดกล่อง

ภาพประกอบ 57 โครงกล่อง

4. เมื่อทำโครงกล่องเสร็จแล้วต้องนำไม้อัดมาติดกับโครงที่ได้ทำขึ้น โดยทำเป็น ตัวพื้นและฝาปิด ซึ่งไม้อัดที่ใช้ นั้นจะใช้ความหนาประมาณ 3 มิลลิเมตร แต่ถ้าเป็นกล่องใส่เครื่องดนตรี ที่มีขนาดใหญ่และหนัก อาทิเช่น กล่องใส่จะเข้ จะต้องเลือกใช้ไม้อัดขนาด 5 มิลลิเมตรซึ่งในการยึดติด ระหว่างไม้อัดกับโครงกล่องนั้นจะใช้กาวร้อนเป็นตัวยึด โดยที่การติดไม้อัดจะต้องติดที่ละด้าน เมื่อเสร็จ หนึ่งด้านแล้วจึงนำไปตัดให้พอดีกับโครงแล้วทำการขัดให้กับเรียบเสมอกัน และเมื่อเสร็จหนึ่งด้าน จึง กลับไปทำในส่วนด้านที่เหลือโดยมีขั้นตอนการทำเช่นเดียวกัน

ภาพประกอบ 58 หยอดกาวร้อนเพื่อเชื่อมไม้อัดกับโครงกล่อง

ภาพประกอบ 59 ตัดไม้อัดในส่วนที่เกินออกให้พอดีกับกล่อง

ภาพประกอบ 60 ติดไม้อัดกับโครงกล่องอีกด้าน

ภาพประกอบ 61 ชัดไม้ัดให้เรียบเนียนกับโครงให้ทั่วทั้งกล่อง

5. จากนั้นใช้เครื่องเซาะไม้ในการเดินเส้น เพื่อติดคิ้วของซึ่งสาเหตุในการเดินเส้น เพราะจะทำให้เส้นของคิ้วของนั้นสามารถติดกับร่องที่เดินเส้นไว้ได้เป็นอย่างดี และจะทำให้ไม่หลุดออกมาจากตัวกล่องมากจนเกินไป โดยจะต้องเดินเส้นให้รอบตัวกล่อง ซึ่งในขั้นตอนนี้ต้องอาศัยความละเอียดในการเดินเส้นไปอย่างช้าๆ เพราะถ้าหากรีบร้อนจนเกินไปก็จะทำให้เดินเส้นพลาดได้

ภาพประกอบ 62 ใช้เครื่องมือในการเดินเส้น

ภาพประกอบ 63 การเดินเส้นรอบกล่อง

6. เมื่อเดินเส้นเรียบร้อยแล้ว จึงทำการวัดเพื่อผ่าโครงกล่องออกเป็น 2 ส่วน โดยทั้ง 2 ส่วนนั้นจะมีความกว้างที่ไม่เท่ากัน สาเหตุที่ต้องประกอบแล้วค่อยผ่าออกทีหลังนั้น เนื่องจากถ้าทำกันทีละครั้ง ผ่าปิด กับตัวกล่องจะไม่เท่ากัน แต่ถ้าประกอบเสร็จแล้วค่อยนำมาผ่าจะเท่ากันทั้ง 2 ส่วน ทั้งฝาและตัวกล่อง ซึ่งในการผ่านั้นจะใช้เลื่อยมือในการผ่า และก็ต้องมีสมาธิและอาศัยความ ใจเย็น ไม่เช่นนั้นอาจจะทำให้กล่องเสียหายเกิดการผิดพลาดในการผ่าได้ และเมื่อผ่าได้ออกเป็น 2 ส่วนแล้ว จะต้องนำไม้ทั้ง 2 ส่วนนั้นไปทำการขัดด้วยกระดาษทรายด้านในอีกครั้ง เพื่อให้พื้นผิวของไม้ด้านในเกิดความเรียบเนียนเช่นเดียวกับผิวของภายนอก

ภาพประกอบ 64 ใช้เลื่อยมือในการผ่า

ภาพประกอบ 65 ความแตกต่างของกล่องที่ถูกผ่าออกมา

ภาพประกอบ 66 กล่องที่ถูกผ่าออกเป็น 2 ส่วน

ภาพประกอบ 67 การไล่ไม้ให้เกิดความเรียบเนียน

7. ขั้นตอนต่อไป คือขั้นตอนการติดหนังหรือการหุ้มหนัง ในขั้นตอนนี้ จะต้องทำ กาวยางที่หนังเทียมพีวีซี และหลังจากทาเสร็จนำไปผึ่งให้แห้งหมาดๆ เพื่อให้เวลาที่นำหนังมาติดกับตัว กล่องนั้นจะทำให้ติดได้ง่าย โดยนอกจากการทากาวยางที่หนังเทียมพีวีซี แล้วนั้นยังจะต้องทาที่ไม้ อีกด้วย

ภาพประกอบ 68 หนังเทียมพีวีซี ที่ตัดแบ่งเรียบร้อย

ภาพประกอบ 69 การทากาวยางที่หนังเทียมพีวีซี

ภาพประกอบ 70 การทากาวที่ไม้

ภาพประกอบ 71 หนังสืงเทียมพีวีซี หลังจากทากาว ผึ่งให้หมาดๆ

8. ขั้นตอนการนำหนังสืงเทียมพีวีซี มาติดกับตัวกล่องซึ่งติดวนไล่ไปเรื่อยๆให้รอบ

กล่อง

ภาพประกอบ 72 นำหนังสืงเทียมพีวีซีมาติดกับไม้

ภาพประกอบ 73 หนังสือพิมพ์ที่ติดเสร็จเรียบร้อยแล้ว

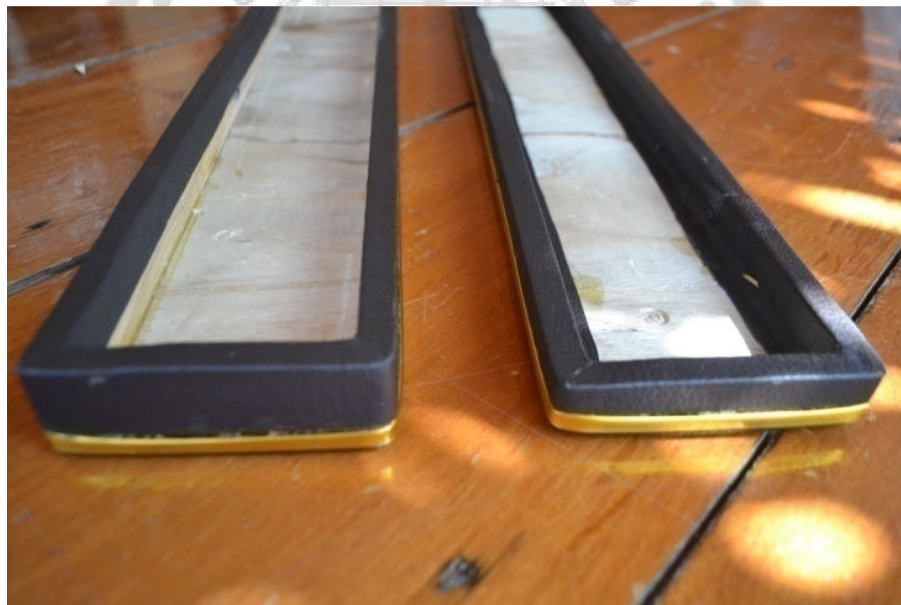
9. ขั้นตอนการติดคิ้วทอง จะต้องทากาวตามร่องที่ได้เดินเส้นไว้โดยทำให้ทั่วทั้งกล่อง เมื่อทาทั่วแล้วจึงนำคิ้วทองมาติดให้ทั่วทั้งกล่องโดยใช้ค้อนปอนด์ในการกดไล่ให้ทั่วทั้งเส้นเพื่อให้คิ้วทองนั้นติดแน่น

ภาพประกอบ 74 ทากาวตามร่อง

ภาพประกอบ 75 การติดคิ้วทอง

ภาพประกอบ 76 การติดคิ้วทองทั้ง 2 ส่วน

10. เมื่อเราติดคิ้วทองเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ในขั้นตอนต่อไป คือ การติดหูหิ้วและตัวตัวล็อค โดยการติดนั้นจะต้องใช้สว่านนำทางเพื่อให้เกิดช่องในการขันน็อตได้อย่างสะดวก หลังจากนั้นจึงทำการติดหูหิ้วตัวล็อคต่างๆ

ภาพประกอบ 77 ส่วนเจาะนำทางเพื่อใส่ชนิด

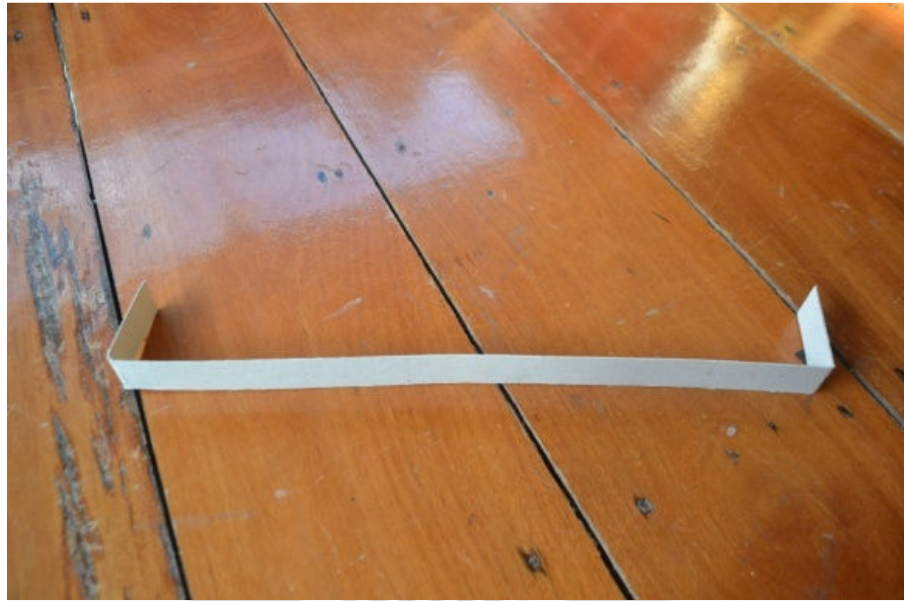

ภาพประกอบ 78 การใส่หูหิ้ว

ภาพประกอบ 79 ใส่หูหิ้ว ตัวล็อค เสริมเรียบร้อย

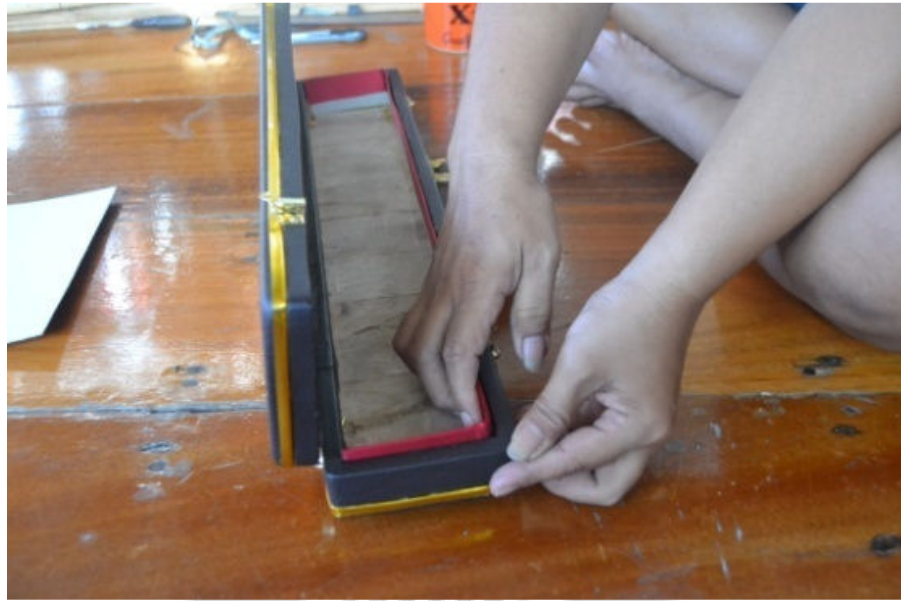
11. ขั้นตอนต่อไป คือ การทำบังใบ ทำเพื่อให้เกิดความสวยงามเท่านั้น โดยการบังใบนั้นทำได้โดยการตัดกระดาษแข็ง (ซานอ้อย)หรือจะเป็นกระดาษเทาขาวก็ได้ วัดและตัดให้ได้ขนาดของกล่อง ตัดผ้าริบบิ้น โดยใช้กาวลาเท็กซ์ทำให้ทั่วแล้วนำไปติดในกล่อง เมื่อนำบังใบไปติดที่กล่องเสร็จแล้วให้นำกำมะหยี่ไปติดที่ตรงรอยต่อระหว่างกล่อง โดยใช้กาวลาเท็กซ์ในการติด เมื่อดำเนินการในขั้นตอนนี้ เรียบร้อยแล้ว ต่อไปเป็นการบุโฟมในตัวกล่อง โดยวัดโฟมตามขนาดของกล่อง โดยใช้กาวลาเท็กซ์ ในการติดระหว่างโฟม กับ ไม้ ซึ่งในขั้นตอนนี้จะต้องรอให้กาวแห้งซึ่งเป็นระยะเวลาหลายชั่วโมง เพื่อให้กาวกับตัวโฟมมีการผสมตัวกัน และหลังจากบุโฟมในตัวกล่องเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ก็จะนำโฟมยางมาวัดขนาดเท่ากับฝากล่องข้างในแล้วนำมาหุ้มด้วยกำมะหยี่ โดยการใช้กาวทาหนังทาระหว่างกำมะหยี่กับโฟมยาง หลังจากนั้นจึงนำส่วนนี้ไปติดกับตัวฝากล่อง

ภาพประกอบ 80 บังใบ

ภาพประกอบ 81 นำบังใบ มาติดด้วยผ้าริบบิ้น

ภาพประกอบ 82 บังใบติดกาวยใสในกล่อง

ภาพประกอบ 83 ติดก้ามะหยี่ระหว่างกล่อง 2 ส่วน

ภาพประกอบ 84 โฟมรอง 1 ชั้น

ภาพประกอบ 85 หุ้มก้ำมะหยี่ในโฟมยางเพื่อติดฝากล่อง

ภาพประกอบ 86 โฟมยางที่หุ้มเรียบร้อยแล้วติดลงไปที่ฝากล่อง

ภาพประกอบ 87 ฝากล่อง และในกล่อง

12. ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนสุดท้ายในการทำกล่องใส่เครื่องดนตรี หลังจากรอให้กาวที่ได้บุโฟมไว้แน่นแห้งเรียบร้อยแล้ว ซึ่งต้องใช้ระยะเวลาในการรอให้โฟมที่ถูกทาด้วยกาวนั้นแห้งประมาณ 3 ชั่วโมงเป็นอย่างน้อย เพราะถ้าใช้เวลาน้อยกว่านี้จะทำให้โฟมนั้นยังไม่แข็งตัวดี จะไม่ได้รูปทรงตามต้องการ หลังจากนั้นจึงทำการตัดโฟมตามรูปทรงของเครื่องดนตรีที่เราต้องการ และขั้นตอนสุดท้ายก็จะนำก้ามะหยี่มาบุกับโฟม ซึ่งเป็นอันเสร็จขั้นตอนในการทำกล่องใส่เครื่องดนตรี

ภาพประกอบ 88 โฟมที่ถูกตัด

ภาพประกอบ 89 การบุผ้ากับโฟม

ภาพประกอบ 90 เสร็จสมบูรณ์ (ข้างในกล่อง)

ภาพประกอบ 91 กล่องที่เสร็จสมบูรณ์ (ภายนอก)

2.3 ศึกษาหลักวิธีการสอนดนตรีที่ได้พัฒนาขึ้นเป็นรูปแบบของเรือตรีสุวิทย์ แก้ว กระมล

2.3.1 การขั้นตอนและวิธีการสอนเป่าปี่ในของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล

ในการจะเริ่มเป่าปี่ของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมลนั้น ในส่วนแรกท่านต้องการให้ลูกศิษย์ของท่านมีบุคลิกภาพที่ดี ซึ่งท่านจะเน้นเรื่องนี้เป็นอย่างมาก เมื่อมีบุคลิกภาพที่ดีแล้วในขั้นตอนต่อไปก็คือ ด้านการสอน ซึ่งเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล จะนั่งอยู่ตรงข้ามกับผู้เรียน โดยจะใช้วิธีการบอก

และสาธิตในการเป่าให้ลูกศิษย์ดู โดยจะแนะนำให้เป่าไล่ที่ละเสียงไปเรื่อยๆ ถ้าเสียงไหนยังเป่าไม่ได้ จะฝึกให้ได้เสียงที่ถูกต้อง โดยการเป่าแต่ละเสียงนั้นผู้เรียนจะต้องรู้จักการเปิด – ปิดนิ้วทำเสียงและการใช้ลิ้น ใช้ลมแล้วก็เริ่มเรียนเพลงตามลำดับเหมือนกับเสียงที่ สำหรับคนอื่นจะปิดนิ้วบน แต่ของเรือดรี สุวิทย์ แก้วระมด จะให้เปิดหมด

ในด้านท่วงทำนอง นิ่งพับเพียบ ลำตัวตรง ไม่ก้มหน้า เน้นให้นิ่งด้วยท่าทางที่สง่างาม ไม่งอหลัง

ภาพประกอบ 92 ทำนองการเป่าปี่

ในด้านท่าจับ จะต้องจับปี่โดยให้นิ้วชี้สำหรับบังคับเสียงอยู่ด้านหน้า โดยใช้มือขวาอยู่ข้างบนหรือมือซ้ายอยู่บนก็ได้ ตามความถนัดของผู้เป่า ให้มือทั้งสองนั้นจับปี่โดยใช้นิ้วหัวแม่มือ ค้ำด้านล่างใต้เลาปี่อยู่ในตำแหน่งที่เหมาะสม คือ นิ้วชี้ นิ้วกลางและนิ้วนาง อยู่ตรงกลางรูบังคับเสียง นิ้วก้อยทั้งสองช่วยประคองเลาปี่ไว้ให้มั่นคงขณะเป่า (ในขณะที่นิ้วชี้ นิ้วกลางและนิ้วนาง เปิดรูบังคับเสียง) แขนทั้งสองข้างยกขึ้นและกางออกพองามโดยข้อศอกจะตั้งอยู่ต่ำกว่าระดับหัวไหล่

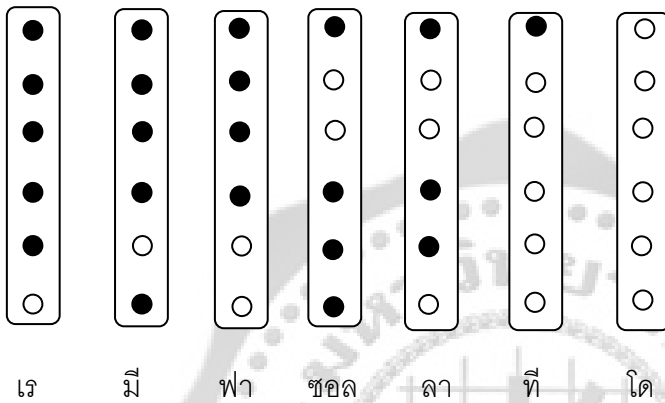

ภาพประกอบ 93 ทำจับการเป่าปี่

เมื่อมีบุคลิกภาพได้ตามที่ต้องการ ก็จะต้องฝึกเป่าไล่เสียงให้ได้ และคล่องเสียก่อน โดยฝึกไล่ตามระดับเสียงต่ำ เสียงกลาง เสียงสูง และระดับเสียงสูงสุด ให้ได้ โดยมีหลักการเป่าปี่ใน คือ 1. บักลิ้นปี่โดยให้ใบตาลต้องทำมุม 45 องศา กับรูบังคับเสียงหรือตามถนัด (ถ้าเสียงมากจะกินลมน้อย) 2. อมกำพวดจนริมฝีปากชิดทวนของปี่ใน 3. ผู้บรรเลงสามารถเป่าได้ 24 เสียง จากการเปิด - ปิดรูบังคับเสียงโดยการเป่าระดับเสียงต่ำ หรือ การเป่าต่อ ด้วยการที่ผู้เป่านั้น ต้องผ่อนแรงดันลมพร้อมกับการขยายช่องว่างในลำคอให้กว้างขึ้น ในทำนองเดียวกันกับการขับร้องเพลง เป่าได้ 7 เสียง การเป่าระดับเสียงกลางด้วยการใช้ลมธรรมดาเป่าได้ 7 เสียงในการเป่าเสียงระดับกลางนั้น อาจเป่าเป็นเสียงคล้ายการพูดหรือเป่าดำเนินทำนองเพลงก็ได้ด้วยการใช้ลิ้นของผู้เป่าเข้าช่วยในการบังคับเสียง การเป่าระดับเสียงสูงหรือการเป่าแหบ ด้วยการบังคับลมลิ้นปี่และลิ้นของผู้เป่า ใช้เป่าได้ 8 เสียง การเป่าระดับเสียงสูงสุด ผู้เป่าต้องบังคับลมและลิ้นใช้เป่าได้ 2 เสียง

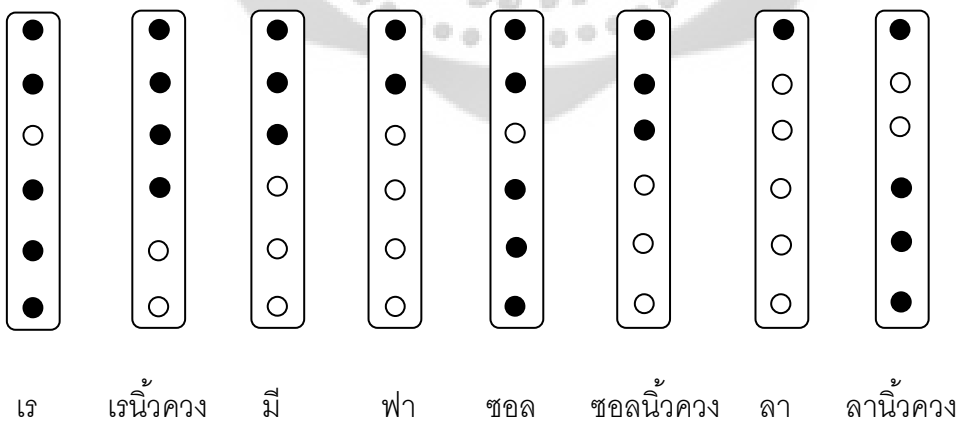
แผนผังปี่ใน

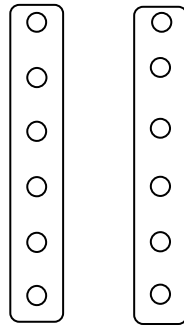
ระดับเสียงต่ำ หรือช่วงเสียงต่ำ

การเป่าในระดับเสียงต่ำนั้น ต้องใช้ลมท้อง เวลาเป่าขยายลำคอ ช่องลมขยายได้กว้างขึ้นใช้ลมเบาๆ เหมือนกับเราจะพูดว่า “โด ที ลา ซอล” เป็นต้น

ระดับเสียงกลาง หรือช่วงเสียงกลาง

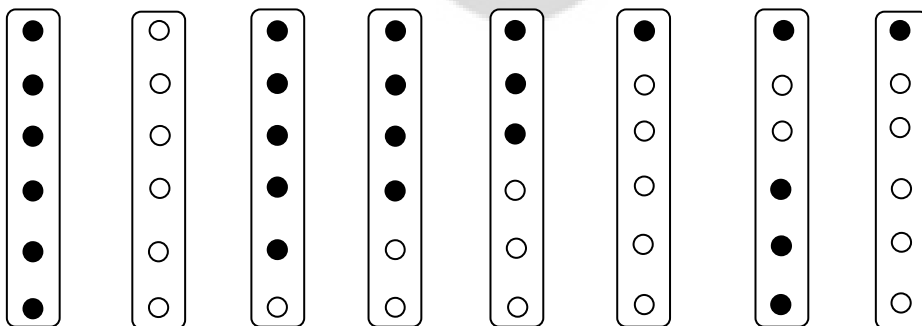

ที โด

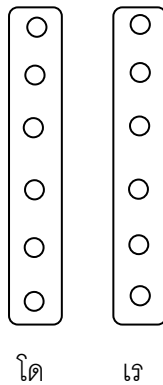
การเป่าในระดับกลางนี้เริ่มจากเสียง “เร” โดยการใช้ลมกระพุงแก้มเรื่อยๆ ไป โดยเริ่มจากเสียง เร มี ฟา ซอล เมื่อถึงเสียง ลา นั้นให้ใช้ลมในทรวงอก กับ ลมในกระพุงแก้มขยายลำคอกว้างๆ ปล่อยให้ลมให้ตรงจากท้อง ผ่านทรวงอกมาถึงกระพุงแก้ม เรียกว่า ใช้ลมพร้อมกันทั้ง 3 อย่าง เพราะเสียงนี้เป็นเสียงเอกของปี่ใน (พอถึงเสียง “ที” ให้ใช้ปลายลิ้นแตะที่ลิ้นปี่พร้อมกับผ่อนลมเล็กน้อย แล้วก็ดันลมขึ้นไปอีกครั้งจะเป็นเสียง “โด” และดันลมขึ้นไปให้ถึงเสียง “เร” ซึ่งเป็นนิ้วควง หรือนิ้วคู่ขนานของเสียง “เร” (แหบบน) การเป่าจาก ลา ที โด เร จะมีเสียงคล้ายกับเราพูด คือ ตอ แร แอ อี เป็น ลา ที โด เร ตามลำดับ

การเป่าเสียงตรง หรือ คู่ขนาน นั้นจะมีเสียง เร ซอล ลา ซึ่งในการปฏิบัติ ก็คือ การเปิด - ปิด นิ้ว ตามแผนผังที่เขียนไว้ แล้วบังคับลมให้สม่ำเสมอ โดยเสียงที่เกิดขึ้นทีหลังจะตรงกับเสียงเดิม

ระดับเสียงสูง หรือ เสียงแหบ, เสียงคู่ขนาน

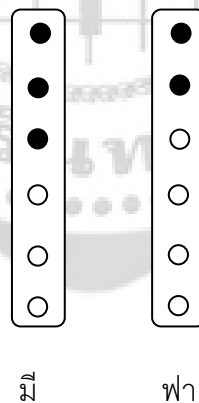

เร เรนิ้วควง มี ฟา ซอล ลา ลานิ้วควง ที

การเป่าในระดับเสียงสูงนั้น เริ่มจากเสียง “เร” คือ การปิดรูนิ้วทั้งหมด 6 รู แต่นิ้วบนให้ปิดเพียงนิ้วชี้และนิ้วกลางเพียงนิ้วเดียว ใช้ปลายลิ้นแตะที่ลิ้นปี ปิดลมในกระพุ้งแก้มเข้ามาให้มีช่องแคบๆ แล้วก็เปิดนิ้ว ดันลมไล่ขึ้นไปโดยเริ่มจาก “ เร มี ฟา ซอล” เมื่อถึง เสียง “ลา” นิ้วชี้บนเปิดรูนิ้วให้มิด พร้อมกับปิด 3 รูล่างของเลาปี จะทำให้เสียง “ลา” ใส คม ชัดเจน ถ้าไม่ปิด 3 รูล่าง เสียงจะไม่มีควมไพเราะและไม่คมชัด (เป่าได้เสียง “ลา” ไม่ชัดเจน) เมื่อถึงเสียง “ที โด เร” ให้เปิดนิ้วหมดทุกนิ้ว โดยการทำลมขึ้นไปจนถึงเสียง “เรแหบ”

ระดับเสียงสูงสุด

ระดับเสียงสูงสุด เป็นระดับที่ทำได้ยากมาก ซึ่งผู้ที่เป่าในระดับนี้ได้ต้องมีความชำนาญแล้ว จึงจะเป่าเสียงนี้ได้ โดยวิธีการเป่าระดับเสียงสูงสุด จะรวมหลักการบังคับลม บังคับลิ้น (ปลายลิ้นแตะโคนลิ้นปี) ถือว่าเป็นกระบวนการในการเป่าขั้นสูงสุด

หมายเหตุ การปิดนิ้วจะใช้ ● และการเปิดนิ้วจะใช้ ○

หลักการระบายนลม

การระบายนลมทำได้ดังนี้ คือ เมื่อ เป่าปี่ในระยะที่ลมในทรวงอกจะหมดให้รีบพอง กระพุ่มแก้มออกมาเพื่อเก็บลม แล้วใช้กระพุ่มแก้มบังคับลมส่วนนี้เข้าไป จะทำให้มีลมหมุนเวียนอยู่ ภายในร่างกายตลอดไป

2.3.2 เทคนิคการเป่าปี่ของเรือดริสุวิทย์ แก้วกระมล

2.3.2.1 การใช้ลิ้น ใช้ลมในการเป่าปี่ในระดับเสียง

2.3.2.1.1 ถ้าเป็นระดับเสียงต่ำหรือเสียงต้อจาก โด เร มี ฟา ซอล ลา ที โด เวลาเป่าต้องขยายลำคอเพื่อให้ช่องลมขยายใหญ่

2.3.2.1.2 ถ้าเป็นระดับเสียงกลาง เสียง เร มี ฟา ซอล ใช้ลมในทรวงอก กับลม ในกระพุ่มแก้ม ขยายลำคอกว้างปล่อยลมให้ตรงจากในท้องผ่านทรวงอกมาถึงกระพุ่มแก้ม เมื่อถึงเสียง ที โด เพิ่มการใช้ปลายลิ้นแตะโคนลิ้นปี่

2.3.2.1.3 ถ้าเป็นระดับเสียงสูงหรือเสียงแหลม จากเสียง เร มี ฟา ซอล ใช้ปลาย ลิ้นแตะที่ลิ้นปี่ บีบลมในกระพุ่มแก้มให้เป็นช่องแคบๆ

2.3.2.1.4 ถ้าเป็นระดับเสียงสูงสุด คือ เสียง มี ฟา ใช้ปลายลิ้นแตะโคนลิ้นปี่บีบลมในกระพุ่มแก้มให้เป็นช่องแคบๆบังคับลมและบังคับลิ้นให้เสียงที่ออกมาเป็นเสียง มี ฟา ให้ได้

2.3.2.2 การว่าดอ

เรือดริสุวิทย์ จะเน้นไปทาง เป่าออกเสียง ออ คือการใช้ลมทำให้เกิดเสียงนุ่มนวล

2.3.2.3 เทคนิคการเป่าปี่ในบทเพลงเดี่ยว

การเป่าปี่ในนอกจากจะมีเทคนิคตั้งแต่เริ่มต้นการเป่าและเพลงต่างๆแล้ว สิ่ง สำคัญในด้านเทคนิคของการเป่าปี่ จะมีอยู่ในบทเพลงเดี่ยวต่างๆด้วย ซึ่งเรือดริสุวิทย์ แก้วกระมลท่าน เคยกล่าวไว้ว่า ถ้าอยากให้ลูกศิษย์เก่งและมีพัฒนาการในการเป่าปี่ให้ดีขึ้นนั้น จะต้องต่อเพลงเดี่ยวไป เพราะในเพลงเดี่ยวนั้นจะถูกสอนด้วยเทคนิคมากมาย ซึ่งในบางครั้งนอกเหนือจากบทเพลงเดี่ยวในบท เพลงต่างๆไปอาจจะไม่ได้เจอ เพราะฉะนั้นควรต่อเพลงเดี่ยวไปด้วย ซึ่งได้แก่

2.3.2.3.1 เพลงเดี่ยวพญาโศก 3 ชั้น เพื่อให้ผู้เป่านั้นรู้จักการใช้ลมยาว ลมหาว การเป่าเก็บการใช้ลิ้นในเสียงนั้นๆ

2.3.2.1.2 เพลงเดี่ยวแขกมอญ 3 ชั้น เพื่อให้ผู้เป่ารู้จักการเป่าเสียงโดต่ำ

2.3.2.1.3 เพลงเดี่ยวนกขมิ้น 3 ชั้น เพื่อให้ผู้เป่านั้นสามารถดัดแปลงการทำนิ้ว เปลี่ยนเสียง ทำลม และลิ้นเลียนเสียงร้องให้มากที่สุด

2.3.2.1.4 เพลงเดี่ยวกราวโน เถา เพื่อให้ผู้เป่านั้นรู้จักการใช้ลมกว้าง ลมหาว ลมลึก การเปลี่ยนลมในระดับเสียงที่ต่างกัน ในเวลาฉับพลัน การใช้ลิ้นในระยะสั้นช่วงใกล้จะจบเพลง

2.3.2.1.5 เพลงทยอยเดี่ยว เพื่อให้ผู้เป่านั้นรู้จักการใช้ลมหาว ลมโหย ลมหวน ลมบริบ ลมโปรย การใช้ลิ้นในระยะยาว ของท่วงทำนอง 2 ชั้น ใช้สลับกับลมครั้น และใช้นิ้วควงให้คล่อง ในช่วงชั้นเดียว

2.3.2.4 การฝึกเป่าปี่ใน การใช้ลมรูปแบบต่างๆ

การใช้ลมบังคับเสียงมีต้นกำเนิดมาจากลมภายในทรวงอก โดยใช้ผ่านลำคอแล้ว อาจจะใช้อวัยวะภายในปากบังคับลม เช่น ลิ้น กระพุ้งแก้ม เป็นต้น ได้แก่

2.3.2.4.1 ลมบริบ เป็นลมที่เกิดจากการใช้ปลายลิ้นกระดกชนิดหนึ่งให้ลมรั่วออกมาให้เกิดเสียงคล้ายๆกับที่เราพูดว่า “บริบ” การเป่าปี่โดยใช้ลมบริบจะใช้กับบทเพลงที่มีลักษณะการเป่าเก็บหรือขยี้เท่านั้น โดยการที่จะเป่าเก็บให้ชัด จึงจะต้องอาศัยลมบริบเข้าช่วยโดยการกระดกปลายลิ้นติดต่อกันไปเรื่อยๆ

2.3.2.4.2 ลมครั้น เป็นการเป่าที่ทำให้เกิดเสียงสะดุดหรือสั้นสะเทือน ด้วยการบังคับลมให้สะเทือนมาจากลำคอ

2.3.2.4.3 ลมโปรย เป็นการใช้ลมและนิ้วบังคับทำให้เสียงปี่โรยจากหน้าไปเบา หรือ เบาไปหนัก ณ เสียงใดเสียงหนึ่ง

2.3.2.4.4 ลมโหย และ ลมหวน เป็นการใช้ลมและนิ้วบังคับทำให้เกิดเสียงต่อเนื่องระหว่าง 2 เสียง ทำเสียงคู่สาม – คู่ห้า อันเป็นคู่เสียงที่มีความกลมกลืนมากที่สุด ทำได้ทั้งจากต่ำหาสูง และจากสูงไปหาต่ำ ถ้าจากต่ำไปหาสูงเรียกว่า “ลมโหย” และถ้าจากสูงไปหาต่ำเรียกว่า “ลมหวน”

2.3.2.5 บทเพลงเบื้องต้นในการสอนเป่าปี่ของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล

บทเพลงเบื้องต้นในการสอนเป่าปี่ของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล คือ เพลงตะลุ่มโปง (โน้ตเพลงหน้า 46) เพื่อให้ทราบถึงระดับเสียงต่างๆของปี่ใน รู้จักการใช้ลม การซังลม การแหบ ซึ่งเหตุผลที่เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล เลือกลงเพลงนี้เนื่องจากเป็นบทเพลงเบื้องต้นเพราะเป็นเพลงที่มักได้ยินกันมากในการแสดงลิเก นี้นี้มีความสัมพันธ์กัน มีทิศทางของเพลงจากเสียงต่ำ ไปเสียงสูง ผู้หัดใหม่จะจำได้ง่ายขึ้น ลมที่ใช้นั้นก็จะเป็นลมธรรมชาติ ทำให้ผู้เริ่มต้นเรียนได้หัดเปลี่ยนลม และการใช้นิ้วปี่ที่เหมือนกันแต่ดันลมเพื่อเปลี่ยนแปลง เช่น จาก โน้ต เร เป็น ซอล ซึ่งเพลงตะลุ่มโปงนี้ ยังเป็นเพลงแรกที่บิดาของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ได้ต่อเป็นเพลงแรกให้กับท่านเช่นกัน

หลังจากจบเพลงตะลุ่มโปงแล้ว เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล จะเริ่มสอนในเพลงทั่วไป ได้แก่ เพลงสาธุการ ซึ่งเป็นเพลงที่ยากมากสำหรับปี่ใน เป็นเพลงที่ขึ้นชื่อว่าเป็นเพลงครู มีท่วงทำนอง นี้นี้ การใช้ลม ใช้ลิ้นที่แตกต่างกันมาก ซึ่งถือว่าเพลงสาธุการเป็นเพลงแม่บทสามารถถอดแต่

ละวรรคของเพลงสากลนำไปใช้ในเพลงอื่นได้และใช้ในการสอบเข้าเรียนหรือทำงานทางด้านดนตรีไทย ก็มักจะใช้เพลงนี้ในการกำหนดสอบ ต่อจากนั้นก็จะเป็นเพลงเถา เพลงเรื่องต่างๆซึ่งเพลงเหล่านี้จะอยู่ตามความประสงค์ของลูกศิษย์ว่าต้องการใช้เพลงอะไร หรือขึ้นอยู่กับความสามารถและความเหมาะสมของลูกศิษย์

เมื่อจบจากเพลงท่วงๆไปแล้ว เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล จะต่อในบทเพลงเดี่ยวให้ เพื่อเป็นการฝึกเทคนิคต่างๆให้ เนื่องจากเรือตรีสุวิทย์เคยกล่าวไว้ว่า หากต้องการจะให้ลูกศิษย์ได้มีการพัฒนาขึ้น ควรจะต่อเพลงเดี่ยว เพราะเพลงเดี่ยวจะมีเทคนิคมากมายซ่อนอยู่ในบทเพลงเหล่านั้น

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษานโยบายครูคนตรีไทย : กรณีศึกษาเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล เป็นการวิจัยที่มีการศึกษาจากข้อมูลต่างๆ ทั้งด้านตำราและข้อมูลจากการสัมภาษณ์นำข้อมูลมาเรียบเรียงเป็นหมวดหมู่ตามกระบวนการวิจัยในรูปแบบมานุษยวิทยาเชิงคุณภาพซึ่งรายละเอียดสามารถสรุปได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดจุดมุ่งหมายดังนี้

1. เพื่อศึกษาประวัติของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล
2. เพื่อศึกษานโยบายครูคนตรีและนโยบายที่สร้างสรรค์ขึ้นของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล

ความสำคัญของการวิจัย

นโยบายของครูคนตรีที่ได้สืบทอดสร้างสรรค์ผลงานขึ้นมีความสำคัญอย่างยิ่ง ในบริบทของดนตรี การศึกษานโยบายครูคนตรินั้นจะได้ทราบกลวิธีการสืบทอดของครูคนตรี ค่านิยมและความเชื่อในการเรียนการสอน เทคนิคการบรรเลงดนตรี องค์ความรู้เดิมที่ครูคนตรีไทยได้สืบทอดมา องค์ความรู้ใหม่ที่ครูคนตรีไทยได้พัฒนาสร้างสรรค์ขึ้น ซึ่งนำมาปรับใช้ในการเรียนการสอนทางดนตรีไทยปัจจุบัน เป็นแนวทางในการศึกษาวิชาการด้านดนตรีซึ่งมีส่วนช่วยให้เอกลักษณ์ของชาติด้านดนตรีดำรงอยู่ผูกพันความเป็นชาติที่เจริญมีวัฒนธรรมที่เข้มแข็ง

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษานโยบายครูคนตรีไทยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการศึกษาค้นคว้าในด้านต่างๆดังต่อไปนี้

1. ประวัติของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ที่ศึกษาได้แก่ ประวัติส่วนตัว ประวัติการศึกษา ประวัติการทำงาน ประวัติทางด้านดนตรี ผลงานด้านดนตรี และรางวัลเกียรติคุณที่ได้รับ ซึ่งในการเก็บข้อมูลครั้งนี้ได้จากการเก็บข้อมูลภาคสนาม จากการสัมภาษณ์ เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ครอบครัวแก้วกระมลและลูกศิษย์
2. นโยบายครูคนตรีไทยของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ในการเก็บข้อมูลครั้งนี้ได้จากการเก็บข้อมูลภาคสนามในการบรรเลงดนตรีในงานดนตรีไทยอุดมศึกษาครั้งที่ ๓๙ ของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล และจากการเก็บรวบรวมโน้ตเพลงไทยของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล

สรุปผลกาวิจัย

ผลจากการค้นคว้าวิจัยตามจุดมุ่งหมายของการค้นคว้าวิจัยที่กำหนดไว้ ได้ผลสรุปดังนี้

1. ศึกษาประวัติส่วนตัวและประวัติทางด้านดนตรีของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล

เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล (มีชื่อเดิมว่า สอิ่ง แก้วกระมล) เกิดเมื่อวันที่ 13 มีนาคม พ.ศ.2473 ที่ตำบลบ้านรี อำเภอมือง จังหวัด เป็นบุตรคนที่ 1 จากจำนวนบุตรทั้งสิ้น 7 คน ของนายเอก แก้วกระมล กับนางซ้วน แก้วกระมล การศึกษาจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 ที่โรงเรียนวัดบ้านอิฐ อำเภอมือง จังหวัดอ่างทอง และในปี พ.ศ. 2485 จึงได้เข้าศึกษาต่อจนจบที่โรงเรียนช่างไม้ (ปัจจุบัน คือวิทยาลัยเทคนิคอ่างทอง) ด้านการทำงานเข้ารับราชการทหารเรือ สังกัดกองดุริยางค์ทหารเรือ และเป็นอาจารย์ประจำ อาจารย์พิเศษให้แก่สถาบันการศึกษาต่างๆ เช่น มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี เรือตรีสุวิทย์ เป็นผู้ที่มีความสามารถในด้านดนตรี และการผลิตกล่องใส่เครื่องดนตรี ได้สั่งสมความรู้จากครูดนตรีหลายท่าน ดังนี้ ครูเอก แก้วกระมล หมื่นตันตริการเจนจิตร (สาย ศศิผลิน) ครูเทียบ คงลายทอง ครูเฉลิม บัวทั้ง ครูประยงค์ รามวงศ์

2. ศึกษาภูมิปัญญาครูดนตรีไทย (เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล)

จากการศึกษาภูมิปัญญาเดิมของ เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ที่ได้สืบทอดบทเพลง ทางเพลง และวิธีการเป่าปี่ที่ท่านได้สั่งสมจากครูดนตรีในอดีต สามารถสรุปได้ดังนี้

2.1 การรวบรวมและบันทึกโน้ตเพลงปี่ที่เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ได้สืบทอดมาจากครูท่านต่างๆ เช่น

2.1.1 เพลงทางปี่ที่เรือตรีสุวิทย์ได้สืบทอดมาจากนายเอก แก้วกระมล จากการศึกษารวบรวมในครั้งนี้พบบทเพลงที่สำคัญจำนวน 7 เพลง ในการเก็บข้อมูลครั้งนี้ ได้รวบรวมจากเอกสารและจากเทปบันทึกเสียงที่เรือตรีสุวิทย์ได้บรรเลงไว้เพื่อบันทึกเป็นข้อมูล 6 เพลง คือ ตะลุ่มโปง ชั้นเดียว พญาโคก 3 ชั้น แซกมอญ 3 ชั้น นกขมิ้น 3 ชั้น เชิดนอก กราวโน 3 ชั้น

2.1.2 เพลงทางปี่ที่เรือตรีสุวิทย์ได้สืบทอดมาจากหมื่นตันตริการเจนจิตร (สาย ศศิผลิน) จากการศึกษารวบรวมในครั้งนี้พบบทเพลงที่สำคัญจำนวน 5 เพลง คือ สารถี 3 ชั้น ต่อยรูป 3 ชั้น ทอยเดี่ยว 3 ชั้น โดยเป็นเพลงทางปี่ชาว อีก 2 เพลง คือ สระหมา และบัวลอย ในการเก็บข้อมูลครั้งนี้เรือตรีสุวิทย์ได้บรรเลงเพลงที่ยังจำได้แม่นยำเพื่อบันทึกเป็นข้อมูล 1 เพลง คือ เพลงทอยเดี่ยว 3 ชั้นและจากเอกสารไว้อีก 2 เพลง คือ เพลงสารถี 3 ชั้น สระหมา และจากเทปบันทึกเสียงอีก 1 เพลง คือ บัวลอย

2.1.3 เพลงทางปี่ที่เรือตรีสุวิทย์ได้สืบทอดมาจาก นายเทียบ คงลายทอง จาก

การศึกษารวบรวมในครั้งนี้พบบทเพลงที่สำคัญจำนวน 1 เพลง ในการเก็บข้อมูลครั้งนี้ คัดลอกจากเอกสารที่เรือดริสสุวิทย์ได้บันทึกไว้ คือ เพลงพันธุ์ฝรั่ง

2.1.4 เพลงทางปีที่เรือดริสสุวิทย์ได้สืบทอดมาจากครูเฉลิม บัวทั่ง จาก การศึกษารวบรวมในครั้งนี้พบบทเพลงที่สำคัญจำนวน 2 เพลง ในการเก็บข้อมูลครั้งนี้ คัดลอกจากเอกสารที่เรือดริสสุวิทย์ได้บันทึกไว้ คือ เพลงสุดสงวน 3 ชั้น และเพลงกราวใน 2 ชั้นและชั้นเดียว

2.1.5 เพลงที่ได้สืบทอดมาจากครูประยงค์ รามวงศ์ จากการศึกษารวบรวม ในครั้งนี้เรือดริสสุวิทย์ แก้วกระมล ได้ต่อเพลงในการบรรเลงฆ้องวงใหญ่ พบบทเพลงที่สำคัญจำนวน 2 เพลง โหมโรงเช้า และโหมโรงเย็น แต่ไม่สามารถจดจำการบรรเลงทางฆ้องวงใหญ่ทางเก่าที่ได้ต่อไว้ จึง ทำให้ไม่สามารถบันทึกโน้ตทางฆ้องวงใหญ่

2.2 ศึกษากรรมวิธีการผลิตกล่องใส่เครื่องดนตรีของเรือดริสสุวิทย์ แก้ว กระมล

เรือดริสสุวิทย์ แก้วกระมล เริ่มผลิตกล่องใส่เครื่องดนตรีของ และได้พัฒนา ขึ้น โดยเริ่มผลิตเมื่อปี พ.ศ. 2500 - 2556

2.2.1 คุณสมบัติของผู้ผลิตกล่องใส่เครื่องดนตรี

2.2.1.1 ต้องมีพื้นฐานทางด้านองค์ประกอบของเครื่องดนตรี เพราะจะทำให้เข้าใจในองค์ประกอบต่างๆของเครื่องดนตรีที่ต้องการรับน้ำหนักและปกป้องจากการโดนกระแทก

2.2.1.2 ต้องมีความรู้พื้นฐานทางการช่าง สามารถใช้เครื่องมือต่างๆ ในการผลิตได้เป็นอย่างดี

2.2.1.3 ต้องมีความละเอียด รอบคอบ มีความพยายาม อดทนและตั้งใจเย้นในการทำงาน

2.2.1.4 เป็นผู้ที่มีคุณธรรม ซื่อสัตย์ในการทำงานเพราะเมื่อคนที่ได้กล่อง ไปนั้นต้องได้รับความพึงพอใจในกล่องใส่เครื่องดนตรี

2.2.2 วิธีการผลิตกล่องใส่เครื่องดนตรีแบ่ง เป็น 12 ขั้นตอนด้วยกัน

2.2.2.1 นำไม้ยาวพาราเข้าเครื่องรีดไม้

เพื่อปรับพื้นไม้ให้เรียบและเพื่อให้ได้ความสูงของไม้ตามขนาดที่ต้องการ และแบ่งไม้ออกเป็นสัดส่วน ตามขนาดของเครื่องดนตรีที่จะนำมาใส่ในกล่องเพื่อให้ได้ขนาดพอเหมาะกะกับเครื่องดนตรีนั้นๆ ต่อมาจึงนำขนาดที่วัดเครื่องดนตรีเสร็จแล้วมาตีเส้นตามไม้

2.2.2.2 นำไม้ในส่วนต่างๆนำมาขัด

จะขัดด้วยเครื่องขัดเสียก่อน โดยเป็นเครื่องขัดที่ต้องใช้ไฟฟ้า เพื่อ

ประหยัดแรง ใช้เวลารวดเร็ว และจะทำให้ไม่เหนื่อยจนเกินไป หลังจากขัดด้วยเครื่องขัดแล้ว ก็ให้นำชิ้นส่วนต่างๆนำมาขัดด้วยกระดาษทรายอีกครั้ง แต่ในครั้งนี้จะต้องใช้แรงของตนเองในการขัด เพื่อเป็นการเก็บรายละเอียดต่างๆ

2.2.2.3 การขึ้นโครงของกล่อง

โดยจะต้องใช้ตะปูในการประกอบโครงด้วย เพื่อยึดติดระหว่างไม้ทั้ง 2 ด้าน ซึ่งเมื่อตอกตะปูเสร็จนั้น จะต้องทำการย่ำหัวตะปูซ้ำเข้าไปอีก เมื่อขึ้นโครงเสร็จก็จะต้องตรวจสอบให้มุมแต่ละมุมของโครงกล่องนั้น วัดให้ได้ 90 องศา โดยการใช้ฉากเหล็กแสดทนเลสวัด แล้วจึงใช้กาวร้อนยึดโครงให้แน่นขึ้นอีกรอบหนึ่ง

2.2.2.4 การนำไม้อัดมาติดกับโครง

โดยทำเป็นตัวพื้นและฝาปิดซึ่งไม้อัดที่ใช้จะใช้เวลาประมาณ 3 มิลลิเมตรในการยึดติดระหว่างไม้อัดกับโครงกล่องนั้นจะใช้กาวร้อนเป็นตัวยึด

2.2.2.5 ใช้เครื่องเซาะไม้ในการเดินเส้น

เดินเส้นให้รอบตัวกล่อง เพื่อตัดคิ้วทอง

2.2.2.6 ฝาโครงกล่องออกเป็น 2 ส่วน

ใช้เลื่อยมือในการผ่า และเมื่อผ่าได้ออกเป็น 2 ส่วนแล้ว ไปขัดด้วยกระดาษทรายด้านในอีกครั้ง

2.2.2.7 การทากาวยาง

ทากาวยางที่หนังพีวีซี และหลังจากทาเสร็จนำไปผึ่งให้แห้งหมาดๆ เพื่อให้เวลาที่นำหนังมาติดกับตัวกล่องนั้นจะทำให้ติดได้ง่าย โดยนอกจากการทากาวยางที่หนังพีวีซี แล้วนั้นยังจะต้องทาที่ไม้อีกด้วย

2.2.2.8 การติดหนังพีวีซีกับตัวกล่อง

โดยจะต้องนำหนังพีวีซี มาติดกับตัวกล่องซึ่งติดวนไล่ไปเรื่อยๆให้รอบกล่อง

2.2.2.9 การติดคิ้วทอง

จะต้องทากาวยางตามร่องที่ได้เดินเส้นไว้โดยทาให้ทั่วทั้งกล่อง เมื่อทาทั่วแล้วจึงนำคิ้วทองมาติดให้ทั่วทั้งกล่องโดยใช้ค้อนปอนด์ในการกดไล่ให้ทั่วทั้งเส้น

2.2.2.10 การติดหูหิ้วและตัวตัวล็อค

ใช้สว่านนำทางเพื่อให้เกิดช่องในการขันน็อตได้อย่างสะดวก หลังจากนั้นจึงทำการติดหูหิ้วตัวตัวล็อคต่างๆ

2.2.2.11 การทำบังใบ

การทำบังใบนั้นทำได้โดยการตัดกระดาษแข็ง (ชานอ้อย)หรือจะเป็นกระดาษเทาขาวก็ได้ ตัดให้ได้ขนาดของกล่องหลังจากนั้นติดผ้าริบบิ้น โดยใช้กาวลาเท็กซ์ทำให้ทั่วแล้วนำไปติดในกล่อง เมื่อนำบังใบไปติดที่กล่องเสร็จแล้วให้นำกำมะหยี่ไปติดที่ตรงรอยต่อระหว่างกล่อง โดยใช้กาวลาเท็กซ์ในการติด ต่อไปเป็นการบุโฟมในตัวกล่อง โดยวัดโฟมตามขนาดของกล่อง โดยใช้กาวลาเท็กซ์ ในการติดระหว่างโฟม กับ ไม้ โดยจะต้องรอให้กาวแห้งหลายชั่วโมง ก็จะนำโฟมมาวางวัดขนาดเท่ากับฝากล่องข้างในแล้วนำมาหุ้มด้วยกำมะหยี่ โดยการใช้กาวทาหนังทาระหว่างกำมะหยี่กับโฟมยาง หลังจากนั้นจึงนำส่วนนี้ไปติดกับตัวฝากล่อง

2.2.2.12 กำมะหยี่มาบุกับโฟม

ตัดโฟมตามรูปทรงของเครื่องดนตรีที่เราต้องการ และก็นำกำมะหยี่มาหุ้ม

2.3 ศึกษาหลักวิธีการสอนดนตรีที่ได้พัฒนาขึ้นเป็นรูปแบบของเรีอตรีสุวิทย์ แก้วกระมล

2.3.1 ขั้นตอนและวิธีการสอนเป่าปี่ ของเรีอตรีสุวิทย์ แก้วกระมล

2.3.1.1 จะนั่งอยู่ตรงข้ามกับผู้เรียน โดยจะใช้วิธีการบอกและ

สาธิตในการเป่าให้ลูกศิษย์ดู โดยจะแนะนำให้เป่าไล่ที่ละเสียงไปเรื่อยๆ ถ้าเสียงไหนยังเป่าไม่ได้ จะฝึกให้ได้เสียงที่ถูกต้อง โดยการเป่าแต่ละเสียงนั้นผู้เรียนจะต้องรู้จักการเปิด – ปิดนิ้วทำเสียงและการใช้ลิ้นใช้ลมแล้วก็เริ่มเรียนเพลงตามลำดับ ทำนอง จะต้องนั่งพับเพียบ ลำตัวตรง ไม่ก้มหน้า เน้นให้หนังด้วยท่าทางที่สง่างาม ไม่งอหลัง

2.3.1.2 ท่าจับ จะต้องจับปี่โดยให้นิ้วปี่สำหรับบังคับเสียงอยู่

ด้านหน้า โดยใช้มือขวาอยู่ข้างบนหรือมือซ้ายอยู่บนก็ได้ ตามความถนัดของผู้เป่า ให้มือทั้งสองนั้นจับปี่โดยใช้นิ้วหัวแม่มือค้ำด้านล่างใต้เลาปี่อยู่ในตำแหน่งที่เหมาะสม คือ แขนทั้งสองข้างยกขึ้นและกางออกพองามโดยข้อศอกจะตั้งอยู่ต่ำกว่าระดับหัวไหล่

2.3.1.3 ฝึกเป่าไล่เสียงให้ได้ และคล่องโดยฝึกไล่ตามระดับเสียงต่ำ

เสียงกลาง เสียงสูง และระดับเสียงสูงสุด ให้ได้ โดยมีหลักการเป่าปี่ใน คือ 1. ปักลิ้นปี่โดยให้ใบตาลต้องทำมุม 45 องศา กับรูบังคับเสียงหรือตามถนัด 2. อมกำพวดจนริมฝีปากชิดทวนของปี่ใน 3. ผู้บรรเลงสามารถเป่าได้ 24 เสียง จากการเปิด – ปิดรูบังคับเสียงโดยการเป่าระดับเสียงต่ำ หรือ การเป่าต่อ เป่าได้ 7 เสียง การเป่าระดับเสียงกลางด้วยการใช้ลมธรรมชาติเป่าได้ 7 เสียง การเป่าระดับเสียงสูงหรือการเป่าแหบ ด้วยการบังคับลมลิ้นปี่และลิ้นของผู้เป่าใช้เป่าได้ 8 เสียง การเป่าระดับเสียงสูงสุดผู้เป่าต้องบังคับลมและลิ้นใช้เป่าได้ 2 เสียง

2.3.1.4 ฝึกระบายลม คือ เมื่อ เป่าปี่ในระยะที่ลมในทรวงอกจะหมด ให้รีบพองกระพุ้งแก้มออกมาเพื่อเก็บลม แล้วใช้กระพุ้งแก้มบังคับลมส่วนนี้เข้าไป จะทำให้มีลมหมุนเวียนอยู่ภายในร่างกายตลอดไป

2.3.2 เทคนิคการเป่าปี่ของเรือดรีสุวิทย์ แก้วระมด

2.3.2.1 การใช้ลิ้น ใช้ลมในการเป่าปี่ในระดับเสียง

2.3.2.1.1 ถ้าเป็นระดับเสียงต่ำหรือเสียงต่ำจาก โด เร มี ฟา ซอล ลา ที โด เวลาเป่าต้องขยายลำคอเพื่อให้ช่องลมขยายใหญ่

2.3.2.1.2 ถ้าเป็นระดับเสียงกลาง เสียง เร มี ฟา ซอล ใช้ลมในทรวงอกกับลมในกระพุ้งแก้ม ขยายลำคอกว้างปล่อยลมให้ตรงจากในท้องผ่านทรวงอกมาถึงกระพุ้งแก้ม เมื่อถึงเสียง ที โด เพิ่มการใช้ปลายลิ้นแตะโคนลิ้นปี

2.3.2.1.3 ถ้าเป็นระดับเสียงสูงหรือเสียงแหบ จากเสียง เร มี ฟา ซอล ใช้ปลายลิ้นแตะที่ลิ้นปี บีบลมในกระพุ้งแก้มให้เป็นช่องแคบๆ

2.3.2.1.4 ถ้าเป็นระดับเสียงสูงสุด คือ เสียง มี ฟา ใช้ปลายลิ้นแตะโคนลิ้นปีบีบลมในกระพุ้งแก้มให้เป็นช่องแคบๆบังคับลมและบังคับลิ้นให้เสียงที่ออกมาเป็นเสียง มี ฟา ให้ได้

2.3.2.2 การवादอก

การเป่าออกเสียง ออ คือการใช้ลมทำให้เกิดเสียงนุ่มนวล

2.3.2.3 เทคนิคของการเป่าปี่ ในบทเพลงเดี่ยว

2.3.2.3.1 เพลงเดี่ยวพญาโศก 3 ชั้น เพื่อให้ผู้เป่านั้นรู้จักการใช้ลมยาว ลมหนาว การเป่าเก็บการใช้ลิ้นในเสียงนั้นๆ

2.3.2.3.2 เพลงเดี่ยวแขกมอญ 3 ชั้น เพื่อให้ผู้เป่ารู้จักการเป่าเสียงโดต่ำ

2.3.2.3.3 เพลงเดี่ยวนกขมิ้น 3 ชั้น เพื่อให้ผู้เป่านั้นสามารถดัดแปลงการทำนิ้วเปลี่ยนเสียง ทำลม และลิ้นเลียนเสียงร้องให้มากที่สุด

2.3.2.3.4 เพลงเดี่ยวกราวโน เถา เพื่อให้ผู้เป่านั้นรู้จักการใช้ลมกว้าง ลมหนาว ลมลึก การเปลี่ยนลมในระดับเสียงที่ต่างกัน ในเวลาฉับพลัน การใช้ลิ้นในระยะสั้นช่วงใกล้จะจบเพลง

2.3.2.3.5 เพลงทยอยเดี่ยว เพื่อให้ผู้เป่านั้นรู้จักการใช้ลมหนาว – โหย ลมหวาน ลมบริบ ลมโปรย การใช้ลิ้นในระยะยาว ของท่วงทำนอง 2 ชั้น ใช้สลับกับลมครั้น และใช้นิ้วควงให้คล่องในช่วงสั้นเดียว

2.3.2.4 บทเพลงเบื้องต้นในการสอนเป่าปี่ของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล

บทเพลงเบื้องต้น คือ เพลงตะลุ่มโปง เพื่อให้ทราบถึงระดับเสียงต่างๆ ของปี่ใน รู้จักการใช้ลม การขังลม การแหบ หลังจากนั้น จะเริ่มสอนในเพลงทั่วไป ได้แก่ เพลงสาธุการ ต่อจากนั้นก็จะเป็นเพลงเถา เพลงเรื่องต่างๆ เมื่อจบจากเพลงทั่วๆ ไปแล้ว เรือตรีสุวิทย์ จะต่อในบทเพลงเดี่ยวให้ เพื่อเป็นการฝึกเทคนิคต่างๆ ให้

อภิปรายผล

จากสรุปผลการวิจัยมีประเด็นที่น่าสนใจที่นำมาอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. ประวัติของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล นั้นทางด้านดนตรีได้รับการสืบทอดทางด้านดนตรีมาจากบิดา ซึ่งเป็นผู้ที่มีความสามารถทางด้านการเล่นเป่าปี่โดยได้ศึกษาด้านการบรรเลงปี่มาจาก หลวงประดิษฐไพเราะ (ศร ศิลปบรรเลง) และนอกจากนี้เรือตรีสุวิทย์ ยังได้รับการสืบทอดจากบรมครูทางด้านดนตรีไทยท่านต่างๆ ได้แก่ ครูหมื่นตันตริการเจนจิตต์ (สาย ศศิผลิน) คนปีในสมัยรัชกาลที่ 6 ครูเทียบ คงลายทอง ครูเฉลิม บัวท่ง ครูประยงค์ รามวงศ์ สอดคล้องกับสมหมาย โมกขศักดิ์ (2550: 219) ที่กล่าวว่า ครูอุ่ง บัวเยี่ยม ได้ศึกษาการเรียนรวมทั้งได้รับการสืบทอดมาจากรองอำมาตย์โทขุนแสนประศาสน์ ครูสกล แก้วเพ็ญภาค หลวงประดิษฐไพเราะ (ศร ศิลปบรรเลง) และคุณหญิงชื่น ศิลปบรรเลง และเมื่อได้เข้าทำงานเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ได้รับความรู้ทางด้านดนตรีสากลเพิ่มขึ้นจากเรือเอกสุดแสง เศษสุด และนาวาเอกภิญโญ เพ็งสำรวย ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้เรือตรีสุวิทย์นั้น มีความเข้าใจในหลักการทางด้านดนตรีสากล และนำมาใช้ความรู้ทางนี้ในการเขียนโน้ตเพลงไทยออกมาเป็นโน้ตสากล และยังทำให้เข้าใจถึงกระบวนการบรรเลงในทางสากลมากยิ่งขึ้น จึงส่งผลทำให้เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ได้นำหลักการนี้มาพัฒนาการเล่นเป่าปี่ ซึ่งจากการทำหน้าที่เป็นข้าราชการทหารเรือและยังเป็นครูดนตรีไทยที่มีชื่อเสียงอีกท่านหนึ่งแล้ว ส่งผลให้เป็นที่ประจักษ์ในด้านผลงานทางด้านดนตรีที่ผู้คนให้การยอมรับ จนได้รับปริญญาามหาบัณฑิตกิตติมศักดิ์ สาขาดนตรีไทย จากมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร และรางวัลเกียรติคุณที่ได้รับจากต่างประเทศในด้านเครื่องเป่า และนอกจากงานราชการแล้ว เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ยังเป็นผู้ที่อุทิศตนให้กับส่วนรวมไม่ว่าใครจะต้องการให้ท่านช่วยเหลือในด้านใด ถ้าท่านสามารถช่วยเหลือได้ ท่านก็จะช่วยเหลือในเรื่องนั้นทันทีโดยไม่สนใจในค่าตอบแทนใดๆทั้งสิ้น

2. ภูมิปัญญาทางดนตรีของ เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ในด้านการรวบรวมและบันทึกโน้ตเพลงที่ได้สืบทอดมาจากครูท่านต่างๆ นั้น โดยส่วนใหญ่จะเป็นบทเพลงเดี่ยว เช่น พญาโศก 3 ชั้น สารถี 3 ชั้น กราวโน 3 ชั้น ททยอยเดี่ยว 3 ชั้น เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับ ปฐม นิคมานนท์ (2538: 279) กล่าวว่า การฝึกจากผู้รู้ผู้ชำนาญเฉพาะอย่าง เป็นการถ่ายทอดที่ผู้สนใจไปขอรับการถ่ายทอดวิชาการ

ผู้รู้ อาจเป็นญาติหรือไม่ใช่ญาติ หรืออาจอยู่นอกชุมชนก็ได้ และทางด้านกรรมวิธีการผลิตกล่องใส่เครื่องดนตรีของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล นั้นได้นำความรู้ที่ได้รับจากการเรียนด้านช่างไม้มาปรับใช้ในการผลิตกล่องใส่เครื่องดนตรี ซึ่งจะมีความรู้ทางด้านช่างอย่างเดียวยังไม่สามารถผลิตกล่องใส่เครื่องดนตรีที่มีคุณภาพที่ดีได้ แต่สิ่งที่เรือตรีสุวิทย์ สามารถผลิตกล่องใส่เครื่องดนตรีจนมีคุณภาพเป็นที่ยอมรับของลูกค้านั้นคือ การที่จะต้องเข้าใจในเรื่องของเครื่องดนตรีด้วย และจะต้องค้นคิดการรับน้ำหนักของเครื่องดนตรีเพื่อรองรับการกระแทก คล้ายคลึงกันกับนันทินี นักดนตรี (2555: 77) ได้กล่าวถึง การประดิษฐ์ระนาดเอกเหล็ก ระนาดทุ้มเหล็ก และขลุ่ยที่ทำจากท่อเอสลอน และในด้านการศึกษาหลักวิธีการสอนดนตรีที่ได้พัฒนาขึ้นเป็นรูปแบบของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล นั้น ลูกศิษย์ของเรือตรีสุวิทย์ จะต้องมีความรู้พื้นฐานที่ดีในด้านท่วงท่า และท่าจับเครื่องดนตรีต้องมีความสง่างาม โดยจะใช้วิธีการบอกและสาธิตในการเป่าให้ลูกศิษย์ดู โดยจะแนะนำให้ลูกศิษย์เป่าไล่ที่ไล่เสียงไปเรื่อยๆ ถ้าเสียงไหนยังเป่าไม่ได้ จะฝึกให้ได้เสียงที่ถูกต้อง โดยการเป่าแต่ละเสียงนั้นผู้เรียนจะต้องรู้จักการเปิด-ปิดนิ้วทำเสียงและการใช้ลิ้น โดยฝึกไล่ตามระดับเสียงต่ำ เสียงกลาง เสียงสูง และระดับเสียงสูงสุด ซึ่งในการสอนของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล จะสอดคล้องกับเรื่องการเป่าปี่ สำนักมาตรฐานอุดมศึกษา สำนักงานปลัดทบวง มหาวิทยาลัย (2538: 35) ได้กล่าวถึงการบรรเลงปี่ในไว้ใน เกณฑ์มาตรฐานสาขาและวิชาชีพดนตรีไทยว่า การเป่าไล่เสียง โดยเป่าไล่ที่ไล่เสียงพร้อมการระบายลมโดยเสียงต้องต่อเนื่องและไม่เพี้ยน ส่วนการเป่าตอดลิ้น คือการเป่าโดยส่วนใกล้ปลายลิ้นแตะลิ้นปี แล้วปล่อยลิ้นพร้อมดันลมออก แต่ปล่อยๆสลับกันให้เกิดเสียงเป็นช่วงๆ ยกเว้นเสียงแหบ ซึ่งในการสอนของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล จะให้ความเมตตาแก่ลูกศิษย์ทุกคนใส่ใจในรายละเอียดและมีความสนุกสนานในการสอนลูกศิษย์โดยเท่าเทียมกัน คล้ายคลึงกันกับอังคณา แสงอนันต์ (2553: 95) ได้กล่าวว่าในการถ่ายทอดทางเพลง ครูอุทัย แก้วละเอียด ได้ถ่ายทอดทางเพลงให้กับลูกศิษย์อย่างไม่หวงวิชา มีความตั้งใจและอุทิศตนให้กับดนตรีไทยในปัจจุบันนี้ ครูอุทัย แก้วละเอียดไม่ได้เป็นผู้ควบคุมวงแล้ว แต่ท่านยังคงดูแลและปรับวงไทยบรรเลงด้วยความรักและการเอาใจใส่อย่างเสมอมา

ข้อเสนอแนะ

การศึกษาภูมิปัญญาครูดนตรีไทย ยังมีความน่าสนใจอีกหลายประเด็น คือ

1. ควรมีการรวบรวมบันทึกบทเพลงทางปี่ในของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ที่ยังมีได้มีผู้ใดทำการเก็บบันทึกไว้ เพื่อเป็นข้อมูลหลักฐานในการวิจัยต่อไป

2. การศึกษาวิเคราะห์วิธีการบรรเลงและบทเพลงทางปี่ที่เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ได้สืบทอดมา

บรรณานุกรม

- กาญจนา อินทรสุนานนท์. (2541). **พื้นฐานมานุษยวิทยาทางจิตวิทยาภาควัฒนธรรม**. กรุงเทพฯ:
ภาควิชาดุริยางค์ไทย คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- กาญจนรัตน์ แผลกวงศ์. (2554). **ลำพวน กรณีศึกษาภูมิปัญญาท้องถิ่นชาวพวน ตำบลบ้านทราย
อำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี**. ปรินฏยานิพนธ์ ศป.ม. (มานุษยวิทยา). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- ธนิต อยู่โพธิ์. (2530). **เครื่องดนตรีไทย**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พิมพ์เนศ.
- ทพวงมหาวิทยาลัย. (2538). **เกณฑ์มาตรฐานสาขาวิชาและวิชาชีพดนตรีไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 1,
กรุงเทพฯ : ปรกาศพริ้ง.
- มนตรี ตราโมท. (2527). **โสมส่องแสงชีวิตดนตรีของมนตรี ตราโมท**. กรุงเทพฯ : เรือนแก้วการ
พิมพ์
- มนตรี ภูงาม. (2530). **สังคีตวิทยา ภาควิชาดนตรี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ วิทยาลัยครู
นครราชสีมา**. ถ่ายเอกสาร
- มธุดา เจียประเสริฐ. (2552). **ศึกษาภูมิปัญญาครูดนตรีไทย:กรณีศึกษาอาจารย์ศิริ วิชชาเวช**.
ปรินฏยานิพนธ์ ศป.ม. (มานุษยวิทยา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- นคร แกมมีทรัพย์. (2556,9 เมษายน). สัมภาษณ์โดย พันธมนัส ภูริธร, ที่กองดุริยางค์ทหารเรือ
นนทบุรี นักดนตรี. (2555). **ศึกษาภูมิปัญญาครูดนตรีไทย:กรณีศึกษาครูศิริ นักดนตรี**.
ปรินฏยานิพนธ์ ศป.ม. (มานุษยวิทยา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พิมุข ศาสนนันท์. (2556,9 มิถุนายน). สัมภาษณ์โดย พันธมนัส ภูริธร, ที่บ้านเลขที่ 73/12 ตำบล
ปากเกร็ด อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี.
- ภูริศ ขาวปลื้ม. (2556,31 พฤษภาคม). สัมภาษณ์โดย พันธมนัส ภูริธร, ที่มหาวิทยาลัยราชภัฏ
พระนคร.
- ปฐม นิคมานนท์. (2538). **รายงานการวิจัย การค้นหาความรู้และระบบการถ่ายทอดความรู้ใน
ชุมชนชนบทไทย**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- ประกอบ ใจมั่น. (2539). **การศึกษาสภาพและความต้องการเกี่ยวกับการใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นในการเรียนการสอนในโรงเรียนโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง.** วิทยานิพนธ์. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ประเวศ วะสี. (2536). **ภูมิปัญญาชาวบ้านกับการพัฒนาชนบท.** กรุงเทพฯ: อัมรินทร์พรินติ้งกรุ๊ป จำกัด.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2542). **สารานุกรมศัพท์ดนตรีไทยภาคประวัตินักดนตรีและนักร้องฉบับราชบัณฑิตยสถาน.** กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ราชบัณฑิตยสถาน.
- เรณู โกศินานนท์. (2540). **ดนตรีคือภาษา.** พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: องค์การค้ำของคุรุสภา.
- รัตน์ บัวสนธิ์. (2535). **การศึกษาหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนเพื่อการถ่ายทอดภูมิปัญญาท้องถิ่น:กรณีศึกษาชุมชนแห่งหนึ่งในเขตภาคกลางตอนล่าง.** วิทยานิพนธ์. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ยุพา ทรัพย์อุไรรัตน์. (2537). **การใช้ภูมิปัญญาชาวบ้านในการศึกษานอกระบบโรงเรียนภาคตะวันออก.** วิทยานิพนธ์. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สมบัติ จำปาเงิน. (2545). **อธิบายเครื่องดนตรีไทยและเครื่องดนตรีสากล.** พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- สมหมาย โมกขศักดิ์. (2550). **ศึกษาภูมิปัญญาครูดนตรีไทย:กรณีศึกษาครูอุ๋ง บัวเยี่ยม.** วิทยานิพนธ์ ศป.ม. (มานุษยวิทยา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุกิจ พลประถม. (2538). **ดนตรีพื้นบ้านอีสาน.** อุดรธานี : ภาควิชาดนตรี คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏอุดรธานี.
- สุวิทย์ แก้วกระมล. (2555,15 กันยายน). สัมภาษณ์โดย พันธมนัส ภูริธร, ที่บ้านเลขที่ 29/5 ซอยวัดอัมพวา ถนนอิสราภาพ เขตบางกอกน้อย จังหวัดกรุงเทพมหานคร.
- สุวิทย์ แก้วกระมล. (2555,17 ตุลาคม). สัมภาษณ์โดย พันธมนัส ภูริธร, ที่บ้านเลขที่ 29/5 ซอยวัดอัมพวา ถนนอิสราภาพ เขตบางกอกน้อย จังหวัดกรุงเทพมหานคร.
- สุวิทย์ แก้วกระมล. (2555,29 ธันวาคม). สัมภาษณ์โดย พันธมนัส ภูริธร, ที่บ้านเลขที่ 29/5 ซอยวัดอัมพวา ถนนอิสราภาพ เขตบางกอกน้อย จังหวัดกรุงเทพมหานคร.
- สุวิทย์ แก้วกระมล. (2556,12 มกราคม). สัมภาษณ์โดย พันธมนัส ภูริธร, ที่บ้านเลขที่ 29/5 ซอยวัดอัมพวา ถนนอิสราภาพ เขตบางกอกน้อย จังหวัดกรุงเทพมหานคร.

- สุวรรณ ศาสนนันท์. (2556,9 มิถุนายน). สัมภาษณ์โดย พันธมนัส ภูริธร, ที่บ้านเลขที่ 73/12 ตำบลปากเกร็ด อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี.
- สุเทพ วิสิทธิ์เขต. (2553). **การศึกษาอัตลักษณ์การแสดงเพลงขอทานของครูประทีป สุขโสภา.** ปรินทิพย์ ๒๕๕๓. (มานุษยวิทยาคิวติยา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สังัด ภูเขาทอง. (2532). **การดนตรีไทยและทางเข้าสู่ดนตรีไทย.** พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์เรือนแก้วการพิมพ์.
- สร้อยญา ลีวัฒนนะ. (2555). **ศึกษาภูมิปัญญาครูดนตรีไทย:กรณีศึกษาพันโทเสนาะ หลวงสุนทร.** ปรินทิพย์ ๒๕๕๕. (มานุษยวิทยาคิวติยา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สิงห์ สันธิชัย. (2556,24 พฤษภาคม). สัมภาษณ์โดย พันธมนัส ภูริธร, ที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุมาลี นิมนานภาพ. (2554). **ดนตรีวิจักขณ์.** มหาวิทยาลัยรามคำแหง คณะมนุษยศาสตร์ ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สุรพล สุวรรณ. (2549). **ดนตรีไทยในวัฒนธรรมไทย.** พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: แอคทีฟพริ้นท์.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2537). **แนวทางการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นโดยภูมิปัญญาชาวบ้านในโรงเรียนสังกัด สปช.** กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. (2534). **ภูมิปัญญาชาวบ้านกับการดำเนินงานด้านวัฒนธรรมและการพัฒนาชนบท.** กรุงเทพฯ: บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งกรุ๊ป.
- อังกูล สมคณีย์. (2535). **สภาพและปัญหาการนำภูมิปัญญาชาวบ้านมาใช้พัฒนาหลักสูตรโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี.** วิทยานิพนธ์. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- อังคณา แสงอนันต์. (2553). **การสืบทอดดนตรีไทยสายครูอุทัย แก้วละเอียด.** ปรินทิพย์ ๒๕๕๓. (มานุษยวิทยาคิวติยา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ภาคผนวก ก
ประมวลภาพ

เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล บรรเลงดนตรีไทยในงานต่างๆ

เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล บรรเลงดนตรีไทยในงานต่างๆ (ต่อ)

งานมุทิตาจิตเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล

เสนาะเสียงสำเนียงปี
“๘๓๗ ครูปีไทย”

มุทิตาจิตแด่ รต.สุวิทย์ แก้วกระมล รน.

- ขับสำเน่า เสนามุทิตาจิต โดยครูฉันทา ออซังอิน
- เสี่ยวปีใหญ่ “จีนซิมใหญ่ ๒ ชั้น” โดยครูสิงหน สัตย์บุญ
- เพลงโหมโรงราตรี ๑ ชั้น ออกสระพม่า โดยครูนคร แนนฉกรัฟ
- เสี่ยวปีใน “น้ำย่อง ๓ ชั้น” โดยครูสุวรรณ ศาสนัทย์
- เพลงแขกมอญ ๓ ชั้น (เสี่ยวปีใหม่) โดยวงขับพาทย์ไม่แจ้ง ๓ สถาบัน
- เสี่ยวปีใน “เจ็ดนอก” ประกอบการแสดงหุ่นละครเล็ก

๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๖
เวลา ๑๓.๐๐ น. ณ หอประชุมพิฆเนศวร
มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

A man in a checkered shirt is playing a flute. He is sitting cross-legged. The background is a light brown color with a faint circular logo.

บรรเลงดนตรีร่วมกับวงฟองน้ำ

Fong Naam

This spectacular Prom features the highly individual timbres and colours of three different ensembles from the Far East.

SamulNori, the Korean master drummer and dance ensemble, has its roots in village culture. The music and dance of SamulNori is characterised by exuberant rhythms and dynamic movements. A feast of sound and vision.

Wu Man is one of China's leading pipa players, specialising in both traditional and contemporary music. She performs with musicians who play a variety of traditional Chinese instruments. The performance includes music depicting a wedding procession.

Fong Naam – an ensemble of the finest Thai musicians who are at the forefront of their country's music. The ensemble is based on the traditional *Pi phoot*, made up of tuned percussion instruments. For some of their new compositions, an added feature is the use of live electronics.

For tickets phone the Royal Albert Hall Ticket Shop on **0171 589 8212**
Prices: £9.00, £6.50, £3.50.

Also available in person from the Royal Albert Hall Ticket Shop, Kensington Gore, London SW7 2AP.

If you'd like to Prom (Stand – or sit on the floor) in the Arena or Gallery areas, just turn up on the night and buy your ticket at the door. (Arena: £3.00 at Door 2, Gallery: £2.00 at Door 10).

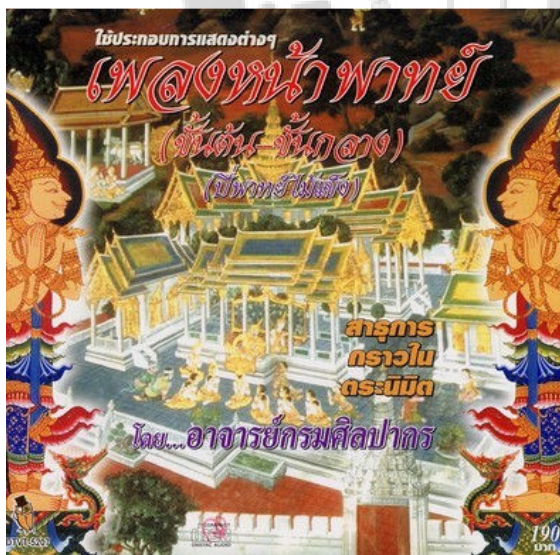
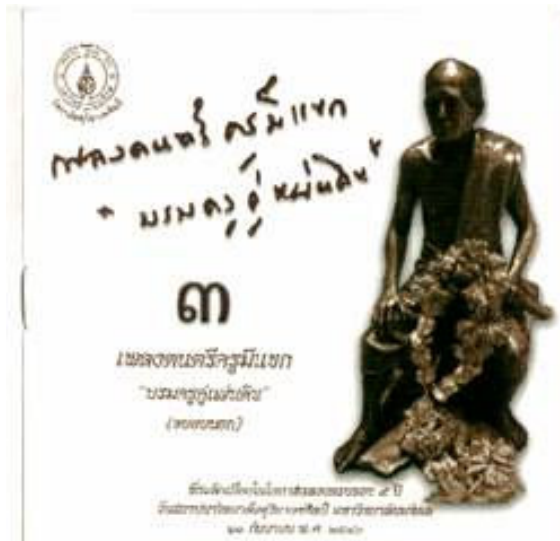
The Prom is due to end at approximately 1.15am.

สัมภาษณ์บุคคลข้อมูล

ผลงานต่างๆ

งานสวดอภิธรรมศพเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล

งานพระราชทานเพลิงศพเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล

ภาคผนวก ข
น้ดไทยลายมือเรือดริสูวิทย์ แก้วกระมล

1

ชื่อทาง: พท. โยง ผู้แต่ง: ศาสตราจารย์ ดร. ประดิษฐ์ พงษ์พานิช
 เครื่องมือ: มือ วันที่: _____

- ล-ว	- ล-ว	ม-ร-ร	ร-ล-ล-ร	- - - ล	ล-ล-ว	- ล-ว	- ล-ว
- ร-ล	- ล-ล	ล-ล-ล	ร-ล-ล-ล	- ล-ล	- ล-ล	- - - ล	ล-ล-ล-ล
- - - ล	- ล-ล	- ล-ล	ร-ล-ล-ล	- - - ล	ล-ล-ล	- ล-ล	- ล-ล
- ล-ล	- ล-ล	ล-ล-ล	- ล-ล	- ล-ล	ล-ล-ล	- ล-ล	ล-ล-ล
- ล-ล	ล-ล-ล	- ล-ล	- ล-ล	ล-ล-ล	ล-ล-ล	- - - ล	ล-ล-ล-ล
- - - ล	- - - ล	- ล-ล	ล-ล-ล-ล	ล-ล-ล	- ล-ล	- ล-ล	ล-ล-ล-ล
- - - ล	ล-ล-ล	- ล-ล	ล-ล-ล	- - - ล	ล-ล-ล	- - - ล	ล-ล-ล-ล
- - - ล	ล-ล-ล	- ล-ล	ล-ล-ล	- ล-ล	- ล-ล	ล-ล-ล	- ล-ล
ล-ล-ล	- ล-ล	- ล-ล	ล-ล-ล	- ล-ล	ล-ล-ล	- ล-ล	ล-ล-ล
- - - ล	ล-ล-ล	- - - ล	- - - ล	- - - ล	- - - ล	- ล-ล	- ล-ล
- ล-ล	- ล-ล	- - - ล	ล-ล-ล	- ล-ล	ล-ล-ล	- ล-ล	- ล-ล
- - - ล	ล-ล-ล	- ล-ล	ล-ล-ล	- ล-ล	ล-ล-ล	- - - ล	ล-ล-ล-ล
- - - ล	- - - ล	- - - ล	ล-ล-ล	- ล-ล	ล-ล-ล	- - - ล	ล-ล-ล-ล
- - - ล	ล-ล-ล	- - - ล	ล-ล-ล	- - - ล	- - - ล	- - - ล	- - - ล
- ล-ล	ล-ล-ล	- - - ล	ล-ล-ล	- - - ล	ล-ล-ล	- ล-ล	ล-ล-ล
- - - ล	ล-ล-ล	- ล-ล	- ล-ล	- ล-ล	- ล-ล	- ล-ล	- ล-ล
- ล-ล	- ล-ล	ล-ล-ล	ล-ล-ล	- ล-ล	ล-ล-ล	- ล-ล	ล-ล-ล
- - - ล	- ล-ล	ล-ล-ล	ล-ล-ล	- ล-ล	- ล-ล	- ล-ล	- ล-ล
- ล-ล	- ล-ล	ล-ล-ล	ล-ล-ล	- ล-ล	- ล-ล	- ล-ล	- ล-ล

ภาคผนวก ค

นิตสารกลในบทเพลงเดี่ยวลายมือเรือดริสุวิทย์ แก้วกระมล

1
Foliation
๓๗๕
ทยอยเก็บ
ของทานตะวัน

The image shows a handwritten musical score on ten staves. The notation is in a single system, likely for a vocal line. It begins with a treble clef and a common time signature (C). The first staff contains a circled number '1' and the word 'Foliation' written in a cursive script. Above the first few staves, there are handwritten annotations: '๓๗๕' (Thai numerals for 375), the title 'ทยอยเก็บ' (Tay-yoi-gep), and the subtitle 'ของทานตะวัน' (Song of the Sunflower). The music consists of a series of notes, some with slurs and ties, indicating a melodic line. The handwriting is somewhat informal and appears to be a working draft or a personal manuscript.

Handwritten musical score on a spiral-bound notebook page. The score consists of 12 staves of music. At the top left, there is a handwritten Thai title "กรรพทก" and a circled number "2" at the top right. The notation includes various notes, rests, and dynamic markings such as *mf*, *fz*, and *20*. There are also some handwritten annotations, including a large scribble on the first staff and a star symbol on the seventh staff. The page is numbered 144 in the top right corner.

(3)

Handwritten musical score on a page with 12 staves. The notation includes various notes, rests, and dynamic markings. At the top right, there is a handwritten sequence of numbers: 1-1000000. In the middle of the page, there is a handwritten note: *Вопросы 15*. At the bottom of the page, there is a handwritten note: *10. 20. 30. 40. 50. 60. 70. 80. 90. 100.*

(4)

ni:eroditeo

The first four staves of the page contain handwritten musical notation. The notation includes various note values (quarter, eighth, and sixteenth notes), rests, and slurs. There are also some handwritten markings, possibly 't', above certain notes. The notation is written in a cursive, handwritten style.

Go home maniam.
90 ne. as

A handwritten signature or name is enclosed in a hand-drawn rectangular box. The signature is written in a cursive style and is partially obscured by the text above it.

The lower half of the page consists of ten empty musical staves, arranged vertically. These staves are not filled with any notation or text.

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	ว่าที่ร.ต.หญิงพนัสนันท์ ภูริธร
วันเดือนปีเกิด	25 กรกฎาคม 2527
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	5/47 หมู่ 2 ตำบลนาเกลือ อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	ครู อันดับ คศ.1
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนเมืองพัทยา 3 (วัดสว่างฟ้าพุทธอาราม) ตำบลนาเกลือ อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี 20150

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2539	การศึกษาระดับประถมศึกษา จาก โรงเรียนบ้านปากช่อง (ครูสามัคคี ๑) จังหวัดนครราชสีมา
พ.ศ. 2542	การศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จาก โรงเรียนปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา
พ.ศ. 2545	การศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ จาก วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล จังหวัดนครปฐม
พ.ศ. 2549	การศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาดนตรีไทยและดนตรีตะวันตก จาก วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล จังหวัดนครปฐม
พ.ศ. 2557	การศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชามานุษยดุริยางควิทยา จาก คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ